

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Higgins_Jack-Okou_bouře_nad_Downing_Street.pdb

PDB Name: Higgins_Jack-Okou_bouře_nad_Down

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Okou bouře nad Downing Street

Jack Higgins

(c) Jack Higgins, 1992

Translation (c) Jaroslav Růžicka, 1994

ISBN 80-206-0435-9

Větry nebes vanou. Uskutečňte vše, co je psáno na deskách. Necht' je Bůh s vámi.
Kódovaná zpráva, Irácké rádio, Bagdád,
leden 1991

Minometný útok na sídlo britského předsedy vlády v Downing Street číslo deset, když v 10.00
dopoledne ve čtvrtek 7. února 1991 zasedal válečný kabinet, patří nyní minulosti. Nikdy nebyl
uspokojivě vysvětlen. Možná že se vše odehrávalo následovně...

Na památku mého dědečka
Roberta Bella,
statečného vojáka
vyznamenaného Medailí
za zásluhy

JEDNA

Skoro už se stmívalo, když se Dillon vynořil z uličky a zastavil se na rohu. Déšť se hnal nad Seinou a s přívalem sněhu splýval v plískanici. I na pařížský leden bylo chladno. V námořnickém kabátu, kšiltovce, džínách a holínkách vypadal jako kterýkoliv jiný mariňák z jedné z nedalekých lodí plavících se po řece, jenže s námořníky měl pramálo společného.

Zapálil si cigaretu od plamínku, který chránil v dlaních, na okamžik se zastavil ve stínu a pohlédl přes vydlážděné náměstí na světlá kavárničky na protější straně. Po chvilce cigaretu odhodil, vrazil ruce hluboko do kapes a pustil se přes náměstí.

V přítmní u vchodu ho sledovali dva muži. "To musí být on," zašeptal jeden z nich.

První se pohnul. Druhý ho zadržel. "Ne, počkej, až bude uvnitř."

Dillon, jehož smysly byly zostřeny léty zcela neobvyklého způsobu života, je zaregistroval, ale nedal na sobě nic znát. Zastavil se u vchodu, zasunul levou ruku pod kabát, aby se ujistil, že jeho walther je bezpečně uložený v opasku džínů, pak otevřel dveře a vstoupil.

Byl to jeden z typických podniků na této straně řeky: půl tuctu stolů se židlemi, pozinkovaný výčepní pult, láhve vyrovnané v řadě a za nimi prasklé zrcadlo. Vchod do zadní místnosti zakrýval korálkový závěs.

Barman, postarší muž s šedým knírem, měl na sobě vlněné sako s rukávy roztřepenými u manžet a košili bez límce. Odložil rozečtený časopis a zvedl se ze židličky.

"Monsieur?"

Dillon si rozeplnul námořnický kabát a položil čepici na výčepní pult. Byl to menší muž, nebyl vyšší než sto třiašedesát centimetrů, měl světlé vlasy a oči bez výrazu, nejchladnější oči, do jakých se kdy starý barman díval. Zachvěl se nevysvětlitelným strachem - a pak se Dillon usmál. Proměna byla naprosto překvapivá, dokonalá vroucnost a nesmírný půvab. Jeho francouzština byla perfektní.

"Dostanu v tomhle podniku něco jako menší lahvinku šampaňského?"

Stařík na něho s údivem pohlédl. "Šampaňské? Vy určitě žertujete, monsieur. Mám jen dva druhy vína, jedno červené, jedno bílé."

Na výčepní pult postavil dvě láhve. Bylo to zboží tak bídne kvality, že láhve měly šroubovací uzávěry místo korkových zátek.

"V pořádku," přikývl Dillon. "Tak to bílé. Dejte mi skleničku."

Znovu si nasadil čepici, popošel a sedl si ke stolu tak, aby viděl na vchod i na dveřní prostor se závěsem. Otevřel si láhev, nalil do skleničky trochu vína a ochutnal.

"A z jaké sklizně to je, z minulého týdne?"

"Monsieur?" Stařík vypadal zmateně.

"Nevadí." Dillon si zapálil cigaretu a v klidu se posadil.

Muž, který ho pozoroval zpoza závěsu, byl asi pětapadesátiletý, žádný obr, ale ani ne trpaslík, s mírně

zpustlým výrazem v obličeji. Kožešinový límec tmavého svrchníku měl vyhrnutý, aby mu nebylo zima. Podíval se dolů na zlaté rolexky na levém zápěstí pohledem prosperujícího obchodníka, jímž jakožto starší obchodní přidělenec na sovětském velvyslanectví v Paříži do jisté míry byl. Byl také plukovník KGB, Josef Makejev.

Mladší tmavovlasý muž v drahém svrchníku z vikuní vlny, který mu vykukoval přes rameno, se jmenoval Michael Aroun. Zašeptal francouzsky: "To je divné. To nemůže být náš člověk. Nijak na to nevypadá." "Tuhle chybu už udělalo mnoho lidí, Michaeli," ujistil ho Makejev. "Jen počkej a uvidíš."

Zaklinkal zvonek, hlavní dveře se do široka otevřely a dovnitř pronikl déšť. Vstoupili dva muži, ti, kteří čekali poblíž, když Dillon přecházel náměstí. Jeden měřil přes sto osmdesát centimetrů, měl vousy a ošklivou jizvu táhnoucí se až k pravému oku. Druhý byl mnohem menší a oba byli oblečení do námořnických kabátů a pracovních kalhot. Vypadali přesně na to, čím byli - na pořádné výtržníky. Postavili se u výčepního pultu a stařík se zatvářil ustaraně. "Žádné problémy," houkl ten mladší. "Chceme si dát jen něco k pití."

Dlouhán se otočil a podíval se na Dillona. "Vypadá to, že už máme nalito." Přešel ke stolu, zvedl Dillonovu skleničku a napil se. "Náš přítel proti tomu nic nemá, že ne?"

Aniž Dillon vstal ze židle, vymrštil levou nohu a nakopl česku toho vousáče. Chlapík s přidušeným záupněm zavrával. Dillon se postavil. Napadený muž se pokoušel postavit a znovu si sednout. Jeho přítel vytáhl ruku z kapsy, cvakla čepel kuchacího nože - Dillonova levá paže vyletěla a v ní se objevil walther.

"Na výčepní pult. Prokristapána, lidi jako vy se nikdy nepoučí, že ne? A teď seberte to svinstvo ze země a ven, dokud mám ještě dobrou náladu. Jen tak mimochodem, budete muset vyhledat nejbližší ambulanci. Vypadá to na pocuchanej meniskus."

Menší muž přistoupil k příteli a s námahou se ho pokoušel postavit na nohy. Chvilí vrávali, vousáčův obličej zkřivený bolestí. Dillon otevřel dveře, venku lilo.

Když se kolem něj oba propotáceli, popřál jim dobrou noc a dveře zavřel.

Stále ještě svíral svého walthera v levé ruce, zapálil si cigaretu zápalkou ze stojánku na baru a usmál se na vyděšeného barmana. "Žádný strachy, šéfe, to není váš problém." Potom se opřel o pult a zvolal anglicky: "V pořádku, Makejeve, já vím, že jsi tam, tak se ukaž."

Závěs se rozevřel a za ním se objevili Makejev a Aroun.

"Drahý Seane, to jsem rád, že tě zase vidím."

"Nejseš ty náhodou osmej div světa?" zeptal se Dillon s lehkým nádechem ulsterského přízvuku. "V jedny chvíli bys mě nechal prošpikovat a hned mi mažeš med kolem huby."

"Nedalo se nic dělat, Seane," bránil se Makejev. "Potřeboval jsem to ukázat tady svému příteli. Dovol, abych tě představil."

"Není třeba," ujistil ho Dillon. "Dost často jsem ho viděl na fotografii. Pokud se neobjeví na stránkách z finančního světa, v je obvykle ve společenských rubrikách časopisů. Michael Aroun, že? Člověk, který má všechny prachy na zeměkouli."

"Ne úplně všechny, pane Dillone." Aroun napřáhl ruku.

Dillon ji ignoroval. "Necháme projevy zdvořilosti stranou, starý brachu, dokud neřeknete tomu za závěsem, aby vylezl."

"Rašide, udělej, co po tobě chce," zvolal Aroun a k Dillonovi prohodil: "To je jen můj pomocník."

Objevil se muž s tmavým, bystrým obličejem; na sobě měl kožený třičtvrteční kabát s vyhrnutým límcem, ruce hluboko zastrčené v kapsách.

Dillon hned poznal profesionála. Nenápadný vzhled. Pokynul mu svým waltherem. Rašid se usmál a vyndal ruce z kapes. "Dobrá," řekl Dillon. "Tak já mizím."

Otočil se a otevřel dveře. Makejev zvolal: "Seane, buď rozumný. My si jen chceme pohovořit. O jedné záležitosti, Seane."

"Lituju, Makejeve, ale mně se nelíbí tvý způsoby."

"Ani za milion, pane Dillone?" pronesl Michael Aroun.

Dillon se zastavil, chladně si ho změřil a pak se s nesmírným půvabem usmál. "Bylo by to v librách, nebo dolarech, pane Aroune?" zeptal se a vykročil ven do deště.

Když se dveře zabouchly, řekl Aroun: "Ztratili jsme ho."

"Vůbec ne," ujistil ho Makejev. "Je jen trochu zvláštní, věř mi." Obrátil se k Rašidovi: "Ty máš v autě telefon, vid'?"

"Ano, pane plukovníku."

"Dobře. Pusť se za ním. Drž se ho jako klíště. Až se někde usadí, zavolej mi. Budeme na avenue Victora Huga."

Rašid beze slova odešel. Aroun vyndal peněženku, vytáhl z ní tisícifrankovou bankovku a položil ji na výčepní pult. Barman vypadal naprosto zmateně: "Jsme velice vděční," poděkoval staříkovi, potom se otočil a vyšel za Makejevem.

Nasoukal se za volant černého mercedesu-limuzíny a pronesl k Rusovi: "Ani na okamžik nezaváhal."

"Pozoruhodný člověk - Sean Dillon," potvrdil Makejev, když se odlepili od chodníku. "Nejdřív vzal do rukou zbraň pro Irskou republikánskou armádu, v jedenasedmdesátém. Před dvaceti lety, Michaeli. Dvacet let a ani jedinkrát neviděl vnitřek cely. Zapletl se do té mountbattenské záležitosti. Pak se stalo, že ho doma páčila půda pod nohama, a tak se odstěhoval do Evropy. Jak už jsem řekl, pracoval pro každého. Pro Hnutí za osvobození Palestiny, kdysi v Německu pro rudé brigády, pro Baskické národní hnutí ETA. Pro ně zabil španělského generála."

"A co KGB?"

"Ale samozřejmě. Pro nás pracoval již mnohokrát. My vždy používáme jen to nejlepší, a přesně takový je Sean Dillon. Mluví anglicky a irsky, aniž by tě to tahalo za uši, dále plyně francouzsky a německy, přijatelně arabsky, italsky a rusky."

"A za dvacet let ho ještě nikdy nikdo nechytí? Jak může mít někdo takové štěstí?"

"Protože on je naprosto skvělý herec, příteli. Génus, dalo by se říct. Jako malého chlapce ho vzal jeho otec z Belfastu do Londýna. Tam žil a tam mu udělili stipendium na Královské akademii dramatických umění. V devatenácti či ve dvaceti měl dokonce angažmá v Národním divadle. Nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo by dokázal změnit osobnost a vzezření do takové míry jen gesty. Málokdy se musí nalíčit, ačkoliv připouštím, že i to pomáhá, pokud je potřeba. Stal se už legendou, ale bezpečnostní služby většiny zemí o něm raději mlčí, protože nevědí, jak vypadá a koho tedy mají hledat."

"A co Britové? Koneckonců, ti musí být odborníci, pokud jde o IRA."

"Ne, ani Britové. Jak jsem řekl, nikdy ho nezatkli, ani jednou, a na rozdíl od mnoha jeho přátel z IRA se nikdy neucházel o publicitu v tisku a televizi. Pochybuju, že vůbec někde existuje jeho fotka, snad nějaký zašantročený snímek z chlapeckých let."

"A co třeba z dob, kdy byl hercem?"

"Možná, ale to bylo před dvaceti lety, Michaeli."

"A myslíš, že by se mohl ujmout této záležitosti, jestli mu nabídnu dost peněz?"

"Ne, pro něho peníze nikdy nebyly postačující podmínkou. Musí jít o věc samotnou, aby se Dillon angažoval. Jak bych to vyjádřil? To je totiž zajímavé. Pro tohoto člověka bylo herectví vším. Nabízíme mu jen novou roli. Možná jen takový štěk, ale pořád je to role." Usmíval se, když se mercedes zařadil do proudu aut u Vítězného oblouku. "Počkejme a uvidíme, co nám řekne Rašid."

V té době stál kapitán Ali Rašid u Seiny na malé přístavní hrázi vybíhající do řeky. Hustě pršelo, stále ještě se spoustou sněhu. Notre Dame se topil v slavnostním osvětlení, jako by skrytý za síťovou záclonou. Rašid sledoval Dillona, jak se stočil podél úzké přístavní hráze k budově se zvýšenou podezdívkou na druhém konci mola, počkal, dokud Dillon nevešel dovnitř, a pak se pustil za ním. Byl to dost starý podnik, postavený ze dřeva, všude kolem byly připoutány čluny a lodě. Na štítu nad dveřmi stálo Le Chat Noir. Opatrně nahlédl oknem. Spatřil výčepní pult a několik stolů jako v hospodě, odkud přišel. Snad s tím rozdílem, že lidé zde jedli. Dokonce tam i jeden muž seděl na stoličce u stěny a hrál na harmoniku. Vše v pařížském stylu. Dillon stál u baru a hovořil s mladou ženou.

Rašid se otočil, došel pomalu na konec přístavní hráze, zastavil se u zábradlí pod přístřeškem malé terasy a na přenosném telefonu vytočil číslo Arounova domu v avenue Victora Huga.

Ozvalo se slabé cvaknutí, jak někdo natahoval kohoutek u walthera, a Dillon vrazil poněkud bolestivě ústí hlavně za Rašidovo pravé ucho. "Tak tedy, synku, rád bych slyšel pár odpovědí," dožadoval se.

"Kdo jsi?"

"Jmenuju se Rašid," řekl mladý muž. "Ali Rašid."

"A co jsi zač? Z Hnutí za osvobození Palestiny?"

„Ne, pane Dillon. Jsem kapitán irácké armády, přidělený k ochraně pana Arouna."

"A co Makejev a KGB?"

"Řekněme jen, že je na naší straně."

"Podle toho, co se děje v Perském zálivu, potřebujete někoho na své straně, synku." Z telefonu se ozýval hlas. "Jen jdi a ozvi se mu."

"Rašide, kde je?" ptal se Makejev.

"Před kavárnou u řeky blízko Notre Dame," odpověděl Rašid. "Hlaveně walthera mám vraženou za ucho."

"Předej mi ho," nařídil Makejev.

Rašid předal telefon Dillonovi: "Tak co, ty starej otravo."

"Milion, Seane. V librách, pokud dáváš přednost téhle měně."

"A co bych za ty prachy měl udělat?"

"Celoživotní dílo. Ať tě sem Rašid zaveze a probereme to."

"To nepůjde," řekl Dillon. "Myslím, že mně by se celkem líbilo, kdybys zvednul zadek a dojel pro nás sám."

"Samozřejmě," souhlasil Makejev. "Kde jste?"

"Na levém břehu proti Notre Dame. Malá hospůdka na přístavní hrázi, jmenuje se Le Chat Noir. Počkáme."

Zasunul walthera do kapsy a předal telefon Rašidovi. "Jede sem?"

"Samozřejmě." Dillon se usmíval. "A teď půjdeme oba dovnitř a dáme si v klidu něco k pití."

Josef Makejev zavěsil sluchátko v obýváku v prvním patře domu v avenue Victora Huga. Okna vedla k Bouloňskému lesíku. Popošel ke gauči, na němž měl svůj svrchník.

"To byl Rašid?" zeptal se Aroun.

"Ano. Teď je v nějakém podniku u řeky s Dillonem. Zajedu pro ně."

"Pojedu s tebou."

Makejev si navlékl kabát. "Není třeba, Michaeli. Ty hlídej pevnost. My jsme za chvíli zpátky."

Aroun si vzal ze stříbrné krabičky cigaretu a zapálil si, potom zapnul televizi. Zpravodajství už bylo v polovině. Dávali přímou reportáž z Bagdádu - bitevní bombardovací letouny typu Tornádo britského Královského vojenského letectva prováděly hloubkové nálety. To ho velmi rozzlobilo. Vypnul televizi, nalil si brandy a posadil se k oknu.

Michaeli Arounovi bylo čtyřicet a patřil v každém ohledu k pozoruhodným mužům. Narodil se v Bagdádu francouzské matce a iráckému otci, který sloužil jako důstojník. Z matčiny strany měl babičku původem Američanku. Její zásluhou zdědila jeho matka deset milionů dolarů a několik ropných polí v Texasu.

Zemřela v roce, kdy Aroun promoval na Harvardu na právnické fakultě, a zanechala vše svému synovi. Otec odešel do penze jako generál irácké armády a byl rád, že může trávit pozdní léta života ve starém rodinném domě v Bagdádu se svými knihami.

Jako většina obchodníků neměl Aroun žádnou akademickou průpravu v příslušné oblasti. Nevěděl nic o finančním plánování ani obchodní administrativě. Jeho oblíbeným úslovím, častokrát citovaným, bylo: Potřebuji-li nového účetního, koupím si nového účetního.

Jeho přátelství se Saddámem Husajnem vyplynulo zcela přirozeně ze skutečnosti, že iráckého prezidenta v počátečním období politické kariéry značně podporoval Arounovův otec, významný člen strany Baas. To zajistilo Arounovi privilegované postavení, pokud se týče rozvoje ropných polí jeho země, a přineslo mu nevyčísitelné bohatství.

Po první miliardě člověk přestane počítat, znělo další oblíbené úsloví. A teď mu hrozí katastrofa. Nejenže mu bylo uloupeno slibné bohatství kuvajtských ropných polí, ale díky spojeneckým hromadným útokům ze vzduchu, které ničí jeho zemi již od 17. ledna, vyschl i roh hojnosti.

Nebyl žádný hlupák. Věděl, že hra skončila; pravděpodobně nikdy neměla začít, a sen Saddáma

Husajna vzal za své. Jako obchodník si uměl spočítat poměr sil a to nedávalo Iráku příliš velkou šanci v pozemní válce, která nakonec musí přijít.

Co se jeho osobně týkalo, zdaleka nebyl na dně. Měl ještě ropné podíly ve Spojených státech. Jeho francouzské i irácké občanství představovalo pro Washington problém. Dále vládl dopravní společnosti a značnému množství nemovitostí v různých metropolích celého světa. Ale o to nešlo. Rozzlobil se, když v televizi viděl, co se každou noc děje v Bagdádu, neboť byl - což překvapuje u někoho tak egocentrického - vlastenec. Svou roli, nekonečně důležitější, hrála i skutečnost, že během třetí noci vzdušné války mu zabili při náletu otce.

Skrýval jedno velké tajemství, neboť v srpnu, krátce po invazi iráckých sil do Kuvajtu, poslal pro Arouna samotný Saddám Husajn. Ted' seděl u francouzského okna, skleničku brandy v jedné ruce, déšť padal šikmo přes terasu - a on zíral přes Bouloňský lesík při večerním světle a vzpomínal na ono setkání.

Zrovna probíhal cvičný protiletectký poplach, když ho vezli v armádním terénním voze ulicemi Bagdádu - všude tma. Řídil Rašid, mladý kapitán zpravodajské služby, s nímž se již dříve setkal: jeden z nové generace vycvičené v Sandhurstu Britů. Aroun mu dal anglickou cigaretu a sám si také jednu vzal.

"Co myslíš, podniknou nějaké kroky?"

"Američani a Britové?" Rašid byl opatrný. "Kdo ví? Určitě zareagují. Zdá se, že Bush zastává tvrdou linii."

"Ne, mylíš se," namítal Aroun. "Já jsem se s prezidentem dvakrát osobně setkal na recepci v Bílém domě. Je to milý chlápek, jak říkají naši američtí přátelé. Nikdo tam zbraněmi neharaší."

Rašid pokrčil rameny. "Já jsem obyčejný člověk, pane Aroune, voják, a možná vidím věci jednoduše. Ve dvaceti byl ten chlápek pilotem vojenského námořnictva a zažil toho dost v aktivní službě, potom ho sestřelili nad Japonským mořem. Přežil to a byl vyznamenán Leteckým křížem za statečnost. Já bych takového člověka nepodceňoval."

Aroun se zamračil. "No tak, příteli, Američani nehodlají procestovat s armádou půlku světa, aby chránili jeden malý arabský státek."

"A neudělali Britové totéž ve válce o Falklandy?" připomněl mu Rašid. "V Argentině takovou reakci nečekali. Britové měli samozřejmě požehnání Thatcherové."

"Zatracená ženská," ulevil si Aroun a pohodlně se opřel. Když vjížděli bránou prezidentského paláce, náhle se cítil stísněně.

Šel za Rašidem chodbami z lesklého mramoru, mladý důstojník baterkou ukazoval cestu. Byl to divný, poněkud děsivý zážitek, jít takhle za malým políčkem světla na podlaze; s ozvěnou jejich vlastních kroků. Zastavili se před vykládanými dveřmi, hlídanými z obou stran stráží. Rašid je otevřel a vstoupili dovnitř.

Saddám Husajn byl sám. Seděl v uniformě u velkého stolu, který ozařovala jediná lampa se stínítkem. Psal, pomalu a pečlivě, ale pak vzhlédl a usmál se. Odložil pero.

"Michaeli." Obešel stůl a objal Arouna jako bratra. "Co tvůj otec? Je v pořádku?"

"Daří se mu výtečně, pane prezidente."

"Vyříd' mu mé pozdravy. Vypadáš dobře, Michaeli. Paříž ti svědčí." Opět se usmál. "Zakuř si, jestli chceš. Víím, že ty rád. Doktoři mi bohužel sdělili, že toho musím nechat..."

Opět se uvelebil za stolem, Aroun si sedl naproti, vědom si toho, že Rašid stojí ve tmě u stěny. "Paříž je krásná, ale moje místo je teď v těžkých dobách tady."

Saddám Husajn zavrtěl hlavou. "To není pravda, Michaeli. Já mám vojáků spousty, ale mužů jako ty málo. Jsi bohatý, známý, přijímají tě v nejvyšších kruzích kdekoli na světě. A co víc, kvůli tvé milované matce blahé paměti nejsi jen Iráčan, ale máš také francouzské občanství. Ne, Michaeli, já tě potřebuju v Paříži."

"Ale proč, pane prezidente?" zeptal se Aroun.

"Protože jednoho dne tě možná požádám o službu pro sebe a pro tvou zemi, jakou dokážeš vykonat jen ty."

"Můžete se na mě plně spolehnout, to víte," ujistil ho Aroun.

Saddám Husajn vstal a popošel k nejbližšímu oknu, otevřel okenice a vstoupil na terasu. Nad městem zazněl truchlivě konec poplachu a tu a tam se začala objevovat světla.

"Já stále doufám, že naši drazí přátelé v Americe a Británii nebudou zasahovat do našich věcí, ale jestli ano..." Pokrčil rameny. "Pak je možná budeme muset klepnout přes prsty v jejich hnízdečku. Vzpomeň si, Michaeli, jak nás Prorok učí v koránu - je více pravdy v jednom meči než v tisíci slovech." Zastavil se a potom pokračoval, přitom stále vyhlížel nad město. "Jeden odstřelovač ve tmě, Michaeli, britský SAS nebo Izraelec, na tom opravdu nezáleží, ale jaký by to byl tah - mrtvý Saddám Husajn."

"Nedej bože," polekal se Aroun.

Saddám se k němu obrátil. "Je to vůle boží, Michaeli, ať se jedná o cokoli -, ale ty víš, co myslím? Totéž by platilo pro Bushe nebo pro Thatcherovou. Důkaz, že moje ruka dosáhne všude. Konečný tah." Otočil se. "Dokázal bys zařídit něco takového?"

Aroun dosud nikdy v životě nepocítil takové vzrušení. "Myslím, že ano, pane prezidente. Všechno je možné, zvláště když mohu poskytnout dostatek peněz. Ten dar bych vám věnoval."

"Dobře," přikývl Saddám. "Vrátíš se okamžitě do Paříže. Kapitán Rašid pojede s tebou. Bude znát podrobnosti o některých kódech, které použijeme při radiovém vysílání, něco na ten způsob. Ten den možná nikdy nepřijde, Michaeli, ale jestliže ano..." Pokrčil rameny. "Máme přátele na správných místech." Obrátil se k Rašidovi: "Ten plukovník KGB na sovětském velvyslanectví v Paříži?"

"Plukovník Josef Makejev, pane prezidente."

"Ano," přitakal Saddám Husajn. "Jako mnoho jemu podobných není nikterak šťastný, pokud jde o změny, které teď probíhají v Moskvě. Poskytně nám veškerou možnou pomoc. Již vyjádřil svou ochotu." Objal Arouna, opět jako bratra. "A teď jdi. Mám ještě nějakou práci."

V paláci se světla dosud nerozsvítila a Aroun vyklopýtal do temné chodby za zářivým kuzelem Rašidovy svítilny.

Od návratu do Paříže poznal Makejeva dobře, ale všechny styky udržoval záměrně jen čistě na společenské bázi, setkávali se většinou při různých recepcích a večírcích na velvyslanectví. Saddám Husajn měl pravdu. Rus byl naprosto jednoznačně na jejich straně, až příliš ochotný udělat cokoli, co by způsobilo problémy Spojeným státům nebo Velké Británii.

Zprávy z domova byly samozřejmě špatné. Budování gigantické armády. Kdo by to byl očekával? A potom včasných hodinách 17. ledna začala vzdušná válka. Jedna špatná zpráva za druhou a pozemní útok měl teprve přijít.

Nalil si další brandy, při vzpomínce na zoufalý vztek, který pocítil při zprávě o otcově smrti. Nikdy neměl zvláštní náboženské sklony, ale v jedné pařížské postranní uličce vyhledal mešitu, aby se tam pomodlil. Ne že by to bylo pomohlo. Pocit nemohoucnosti se v něm usídlil jako živá bytost, a potom přišlo to ráno, kdy se Ali Rašid přičítal do velkého, luxusně vybaveného salonu, v ruce poznámkový blok, obličej bledý a rozrušený,

"Přišlo to, pane Aroune. Ten signál, na který čekáme. Právě jsem to slyšel v radiovém přenosu z Bagdádu."

Větry nebes vanou. Uskutečňte vše, co je psáno na deskách. Necht' je Bůh s vámi.

Aroun na to zíral s údivem, ruka se mu třásla. Držel ten poznámkový blok a chraptivým hlasem říkal:

"Prezident měl pravdu. Ten den přišel."

"Přesně tak," potvrdil Rašid. Uskutečňte vše, co je psáno na deskách. "Máme práci. Spojím se s Makejevem a co možná nejdřív sjednám schůzku."

Dillon stál u francouzského okna a zíral přes avenue Victora Huga na Bouloňský lesík. Sám pro sebe si tiše pohvizdoval podivný, záhadný popěvek.

"Tak tohle je určitě to, čemu obchodníci s nemovitostmi říkají výhodný pronájem."

"Můžu vám nabídnout něco k pití, pane Dillone?"

"Sklenička šampaňského by přišla vhod."

"Dáváte nějakému druhu přednost?" zeptal se Aroun.

"No jo, člověk, který má všechno," povzdychl Dillon. "Tak dobrá, Krug by byl vynikající, ale nearchivní. Dávám přednost vinné směsi."

"Máte vybranou chuť, jak vidím." Aroun pokynul Rašidovi, ten otevřel postranní dveře a vyšel ven. Dillon si rozeplnul námořnický kabát, vyndal si cigaretu a zapálil si. "Takže potřebujete moje služby, jak říká tahle liška podšitá." Pokynul směrem k Makejevovi, který si hověl u krbu, aby se zahřál.

"Celoživotní dílo, říkal - a za milion liber. Co bych za to všechno měl udělat?"

Rašid rychle vstoupil s šampaňským ve kbělíčku, na podnosu nesl tři skleničky. Postavil je na stůl a začal otvírat láhev.

Aroun řekl: "Nejsem si jist, ale musí to být něco mimořádného. Něco, aby svět pochopil, že Saddám Husajn dokáže zasáhnout kdekoliv."

"Tak ten ubohý starý otrapa něco potřebuje," řekl Dillon spokojeně. "Kšefty teď nejdou moc dobře."

Rašid nalil tři skleničky a Ir dodal: "A co trápí tebe, kamaráde? Ty se k nám nepřidáš?"

Rašid se usmál. "Navzdory Winchesteru a Sandhurstu, pane Dillone," odpověděl místo něj Aroun, "je kapitán Rašid pravověrný muslim. Alkoholu se nedotkne."

"Nuže, na vaše zdraví," pozvedl Dillon skleničku. "Vážím si člověka, který má své zásady."

"Tohle by mělo být velké, Seane, v žádném ohledu nějaká maličkost. Nemluvíme o zlikvidování pěti britských výsadkářů v Belfastu," řekl Makejev.

"O, takže máte v plánu Bushe, ne?" usmál se Dillon. "Trefit prezidenta Spojených států přímo do zad?"

"Bylo by to snad tak šilené?" zeptal se Aroun.

"Teď jo, chlapče," přikývl Dillon. "George Bush si to nerozdal jen se Saddámem Husajnem, rozdal si to s Araby jako národem. Je to samozřejmě naprostá blbost, ale tak to vidí spousta arabských fanatiků. Skupiny jako Hizbolláh, OOP nebo takoví prchlívi chlápkové, jako je Pomsta stoupenců Alláhových. Tyhle lidi si s rozkoší připevní bombu za pas a odpálí ji, když by se prezident natáhl, aby podal ruku někomu v davu. Já tyhle týpky znám. Vím, co jim straší v hlavě. Pomáhal jsem v Bejrútu s výcvikem lidí z Hizbolláhu. Pracoval jsem pro OOP, Hnutí za osvobození Palestiny."

"Znamená to, že se momentálně nikdo nedokáže k Bushovi přiblížit?"

"Nečtete noviny? Každý, kdo vypadá jen trochu jako Arab, se dneska na ulicích New Yorku a Washingtonu moc nezdržuje."

"Ale vy, pane Dillone, nevypadáte jako Arab ani v nejmenším," pronesl Aroun. "V první řadě máte světlé vlasy."

"Lawrence z Arábie je měl taky a pokoušel se vydávat za Araba," zavrtěl Dillon hlavou. "Prezident Bush má nejskvělejší bezpečnostní ochranku na světě, věřte mi. Stačí ocelový prstýnek a za současných okolností raději zůstane doma. Ve hře je moc věcí spojených se Zálivem, dejte na moje slova."

"A co James Baker, jejich ministr zahraničí?" zeptal se Aroun. "Pohybuje se za svým diplomatickým posláním po celé Evropě."

"Ano, ale vědět kdy a kde, to je problém. Člověk se dozví, že byl v Londýně nebo Paříži, až když odjel - a ukážou ho v televizi. Ne, tady v tom můžete na Američany zapomenout."

Nastalo ticho a Aroun vypadal zachmuřeně. První promluvil Makejev. "Tak mi to vynahrad' tím, že mi pomůžeš svou profesionální znalostí, Seane. Kde člověk najde nejslabší bezpečnostní ochranu, pokud se týče vedoucích představitelů států?"

Dillon se hlasitě zasmál: "Ó, myslím, že může odpovědět tady váš člověk, když má za sebou Winchester a Sandhurst."

Rašid se usmál. "Má pravdu. Britové jsou pravděpodobně nejlepší na světě, co se týká tajných operací. Úspěch jejich jednotky Speciální letecké služby mluví sám za sebe, ale v jiných oblastech..." zavrtěl hlavou.

"Jeich prvořadým problémem je byrokracie," doplnil ho Dillon. "Britská bezpečnostní služba operuje ve dvou hlavních sekcích: většina lidí ji pořád nazývá MI5 a MI6. MI5, nebo DI5, mám-li být přesný, se specializuje na kontrašpionáž ve Velké Británii. Ta druhá operuje v zahraničí. Pak máte Speciální oddělení při Scotland Yardu, které musí dostat příkaz, aby mohlo zatýkat. Scotland Yard má také antiteroristickou skupinu. Dále existuje spousta armádních zpravodajských jednotek. Tam to všechno probíhá, všichni jdou jeden druhému po krku, a to, pánové, je příležitost, kdy se může vloudit chybička."

Rašid mu nalil ještě trochu šampaňského. "A vy říkáte, že díky tomu mají jejich vedoucí představitelé špatnou ochranu? Například královna?"

"No," začal Dillon, "před pár lety se královna probudila v Buckinghamském paláci a na posteli jí seděl nezvaný host. Jak je to dávno, snad šest roků, co IRA málem dostala Margaret Thatcherovou a celou britskou vládu v jednom brightonském hotelu při stranické konferenci, konzervativců?" Položil skleničku a zapálil si další cigaretu. "Briti jsou velice staromódní. Mají rádi, když policista nosí uniformu, aby věděli, o koho jde; a vadí jim, když se jim říká, co mají dělat, a to platí i o ministrech, kteří nepokládají za nic zvláštního, když si vyšlápnu po ulici ze svých sídel ve Westminsteru do Parlamentu."

"Naštěstí pro nás," dodal Makejev.

"Přesně tak," potvrdil Dillon. "Oni dokonce musí postupovat jemně až přejemně proti teroristům, alespoň do určitého stupně, ne jako francouzská zpravodajská služba. Ježíši, kdyby mě dostali do ruky chlápkové z Akční služby, tak by mě roztrhali a do koulí by mi zavedli dvě stě dvacet, než bych se rozkoukal. Jenže samozřejmě - i oni se občas dopustí chyby."

"Co tím myslíš?" zeptal se Makejev.

"Máte po ruce dnešní večerník?"

"Jistě, zrovna jsem ho četl," řekl Aroun. "Ali, je na mém stole."

Rašid se vrátil s novinami Paris Soir. "Na druhé straně," ozval se Dillon, "přečti to nahlas. Bude vás to zajímat."

Posloužil si ještě troškou šampaňského a Rašid zatím citoval příslušnou pasáž. "Paní Margaret Thatcherová, do nedávná britská premiérka, přenocuje v Choisy jako host prezidenta Mitterranda. Další rozhovory mají vést ráno. Paní Thatcherová odjíždí ve dvě hodiny na záložní letiště vojenského letectva ve Valentonu, odkud se letadlem RAF vrátí do Anglie. Neuvěřitelné, že vůbec dovolili uveřejnit takovou zprávu, ale ručím za to, že hlavní londýnské noviny ji přinesou taky."

Nastalo hluboké ticho. "Snad nenaznačujete...?" přerušil je Aroun.

Dillon se obrátil k Rašidovi: "Určitě tu máte po ruce nějaké automapy. Přines je."

Rašid rychle vyšel. Makejev zděšeně vyhrkl: "Bože můj, Seane, snad ne i ty..."

"Proč ne?" zeptal se nevzrušeně Dillon a obrátil se k Arounovi: „Domnívám se, že chcete něco velkého, rozhodující tah. Stačila by Margareta Thatcherová, nebo si tu jen tak hrajeme?"

Než mohl Aroun odpovědět, vrátil se Rašid se dvěma či třemi automapami. Jednu rozevřel na stole a všichni se nad ní sklonili. Jen Makejev zůstal u krbu.

"Tady to máme, Choisy," ukázal Rašid. "Padesát kilometrů od Paříže a tady je to vojenské letiště ve Valentonu, o deset kilometrů dále."

"Máte větší měřítko?"

"Ano." Rašid rozvinul další mapu.

"Dobře," řekl Dillon. "Je naprosto jasné, že Choisy s Valentonem spojuje jen jedna místní silnice, a tady, asi pět kilometrů před letištěm, je železniční přejezd. Perfektní."

"K čemu?" zeptal se Aroun.

"Kvůli nastražení léčky. Podívejte, já vím, jak tyhle věci fungují. Pojede jedno auto, maximálně dvě, a doprovod. Možná půl tuctu policistů na motorkách."

"Pane bože!" pronesl Aroun šeptem.

"Ano, tedy. Bůh s tím má velmi málo společného. Mohlo by to fungovat. Rychle a velice jednoduše. Je to hračka, jak říkají Britové."

Aroun se prosebně obrátil na Makejeva a ten pokrčil rameny: "On to myslí vážně, Michaeli. Vždyť jsi něco takového chtěl - takže se rozhodni."

Aroun se zhluboka nadechl a znovu se obrátil k Dillonovi: "V pořádku."

"Dobrá," řekl s klidem Dillon, sáhl po tužce a notesu na stole a začal do něj rychle něco psát. "Tohle jsou podrobnosti, pokud jde o číslo mého bankovního konta v Curychu. Tam převedete hned ráno milion liber."

"Předem?" zeptal se Rašid. "Neočekáváte příliš mnoho?"

"Vůbec ne, kamaráde, to jen vy očekáváte příliš mnoho, ale pravidla se změnila. Po úspěšné akci chci další milion."

"No to se podívejme," vyděsil se Rašid, ale Aroun pozvedl ruku.

"Výborně, pane Dillone, za tu cenu je to levné. A co pro vás teď můžeme udělat?"

"Potřebuju nějaký provozní kapitál. Předpokládám, že člověk jako vy si nechává větší rezervy špinavých peněz doma?"

"Jak větší?" usmál se Aroun. "Kolik?"

"Můžete dát dohromady dolary? Řekněme dvacet tisíc?"

"Ovšem." Aroun pokynul Rašidovi, ten popošel na opačný konec pokoje, otočil velkou olejomalbou na jednu stranu, odkryl sejf ve zdi a začal ho otvírat.

Makejev se zeptal: "A co mám dělat já?"

"To staré skladiště v rue de Helier, to, co jsme už dřív použili. Máš ještě klíč?"

"Samozřejmě."

"Dobře. Uskladnil jsem si tam většinu potřebných věcí, ale tahle prácička vyžaduje lehký kulomet. Chce to trojnožku. Heckler & Koch nebo M60. Cokoliv toho druhu postačí." Podíval se na hodinky. "Osm hodin. Rád bych to tam měl do deseti. V pořádku?"

"Samozřejmě," přitakal znova Makejev.

Rašid se vrátil s malou aktovkou. "Dvacet tisíc. V stodolarových bankovkách, bohužel."

"Bylo by možné u nich nějakým způsobem odhalit původ?" zeptal se Dillon.

"Naprostou vyloučenost!"

"Dobře. A vezmu si ty mapy."

Došel ke dveřím, otevřel je a sestupoval po točitém schodišti do haly. Aroun, Rašid a Makejev ho následovali.

"Je to všechno, pane Dillone?" zeptal se Aroun. "Nic víc už pro vás nemůžeme udělat? Nebudete potřebovat pomoc?"

"Pokud budu, tak ta se najde mezi kriminálníky," ujistil ho Dillon. "Opravdoví gauneři, co udělají svou prácičku za prachy, jsou obvykle spolehlivější než politicky motivovaní horlivci. Ne vždycky, ale většinou. Nedělejte si starosti, já se nějak ozvu."

Rašid otevřel dveře. Děšť smíchaný se sněhem vnikl dovnitř a Dillon si natáhl čepici. "Pěkně mizerná noc na něco takového."

"Ještě jednu věc, pane Dillone," zvolal Rašid. "Co se stane, když to nevyjde? Mám totiž na mysli - vy máte svůj milion předem, a my nebudeme..."

"Mít nic? Nemysli na to, kamaráde. Poskytnu náhradní objekt. Vždyť máme nového předsedu vlády. Předpokládám, že skalp Johna Majora by vašemu šéfovi v Bagdádu přišel vhod stejně."

Ještě jednou se usmál a potom vykročil do deště. Přitáhl si dveře a zavřel za sebou.

DVA

Dillon se tu noc už podruhé zastavil před Le Chat Noir na konci malé přístavní hráze. Podnik byl skoro prázdný, jen u rohového stolu se držel za ruce mladší pár. Mezi nimi stála láhev vína. Harmonika jemně vyhrávala a muzikant si přitom povídal s mužem za barem. Byli to bratři Jobertovi, v pařížském podsvětí gangsteři druhé kategorie. Jejich pole působnosti bylo citelně omezeno od té doby, co Pierre, ten muž za barem, přišel při autonehodě po ozbrojené loupeži před třemi lety o levou nohu.

Když se otevřely dveře a vstoupil Dillon, přestal Gaston hrát. "Á, Monsieur Rocard, už zpátky."

"Nazdar, Gastone." Dillon mu podal ruku a otočil se k barmanovi: "Ahoj, Pierre."

"Víte, že si ještě pamatuju ten váš popěvek, ten irský." Gaston zahrál na harmoniku pár tónů.

"Výborně," pochválil ho Dillon. "Opravdový umělec."

Mladý pár za nimi se zvedl a odešel. Pierre vytáhl chlazenou lahvinku šampaňského. "Šampaňské jako obvykle, kamaráde? Žádná extra značka, my jsme chudáci."

"Chcete mě rozplakat?" uchechtl se Dillon.

"Co pro vás můžeme udělat?" zeptal se Pierre.

"No, potřeboval bych trochu píchnout." Dillon kývl směrem ke dveřím. "Mohl by to být docela dobrý

kšeft, kdybyste zavřeli."

Gaston postavil harmoniku na bar, zabouchl dveře a stáhl roletu. Pak se posadil na stoličku. "Tak o co jde, kamaráde?"

"Můžete si přijít na slušnej balík." Dillon otevřel aktovku, vyndal jednu automapu a odkryl svazečky stodolarových bankovek. "Dvacet tisíc amerických. Deset teď a deset po úspěšné akci."

"Bože můj!" vydechl Gaston úžasem, ale Pierrem to ani nehnulo.

"A co se za ty prachy od nás čeká?"

Dillon věděl, že se mu vždycky nejvíc vyplatilo, když se příliš neodchyloval od pravdy, a tak přes výčepní pult rozprostřel automapu.

"Najali si mne z Unie zabijáků," řekl a jmenoval tak nejobávanější organizaci kriminálníků ve Francii,

"abych se postaral o menší problém. Někaké neshody v branži."

"Aha, chápu," řekl Pierre. "A vy je máte odstranit?"

"Přesně tak. Ty lidi projedou tady tou silnicí směrem k Valentonu zítra krátce po druhé hodině. Já je chci sejmout tady na železničním přejezdu."

"A jak?" zeptal se Gaston.

"Nastražím jednoduchou léčku. Vy dva ještě děláte do aut, co? Kradené osobáky, nákladáky?"

"To přece víte, už jste u nás kolikrát kupoval," ozval se Pierre.

"Pár vozů, takže toho nechci tak moc, že ne?"

"A co přesně?"

"Vyjedeme si dnes v noci sem do tohoto místa." Podíval se na hodinky. "V jedenáct hodin odsud. Bude to trvat slabou hodinku."

Pierre zavrtěl hlavou. "Podívejte, to je těžký. Už nemám léta na nějaký střelení."

"To je dobrý," zasmál se Dillon, "a kolik jsi jich zastřelil, když jsi byl u OAS?"

"Tenkrát jsem byl mladší."

"No - to jsme byli všichni. Žádná přestřelka nebude. Vy dva přijedete a odjedete tak rychle, že ani nepoznáte, co se děje. Bude to hračka." Z aktovky vyndal pár svazků stodolarových bankovek a položil je na barový pult. "Deset tisíc. Rozdělíme to?"

Chtivost - jako obvykle - zvítězila, když Pierre rychle vztáhl ruce po penězích. "Ano, příteli, myslím, že ano."

"Dobře. Takže v jedenáct nashle." Dillon zavřel aktovku a Gaston ho doprovodil ke dveřím.

Pak zamkl a obrátil se k bratrovi: "Co si myslíš?"

Pierre nalil dva koňaky. "Myslím, že náš přítel Rocard je pěkně prolhanej."

"Ale taky moc nebezpečnej," přisadil si Gaston. "Tak co uděláme?"

"Počkáme a uvidíme." Pierre pozvedl skleničku. "Salut."

Dillon šel celou cestu do skladiště v rue de Helier pěšky, proplétal se ulicemi, občas se potopil do tmy, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Už dávno se poučil, že všechny revoluční politické skupiny jsou rozdělené na frakce a prolezlé informátory - to platilo ve velké míře i pro IRA. Kvůli tomu, jak už naznačil Arounovi, dává přednost profesionálním zločincům, kdykoliv to je možné. Opravdoví gauneři dělají svou práci za prachy, tvrdil. Bohužel to vždy neplatilo a Pierrův velký styl měl něco do sebe.

Ve velkých dvojítych dveřích skladiště byla malá vnitřní branka. Tu odemkl a vstoupil. Stála tam dvě auta, renault limuzína a ford escort, a policejní motocykl BMW zakrytý plachtou. Ujistil se, zda je vše v pořádku, potom vystoupal po dřevěných schodech do bytu v podkroví. To nebyl jeho jediný domov. Měl také na řece loďku, ale tady to bylo za jistých okolností výhodné.

Na stole v malém obývacím koutě našel velký plátěný vak a na něm stručný vzkaz: Podle rozkazu. Usmál se a otevřel zdrhovadlo. Uvnitř byl kulomet značky Kalašnikov PK, nejnovější model. Složená trojnožka, hlaveň odmontovaná, aby se s ním mohlo snadno manipulovat, velká krabice s náboji, stejná, jaká ležela vedle vaku. Otevřel zásuvku přístroje, vyndal složenou pokrývku a přidal ji do vaku. Zase ho zapnul, zkontroloval svého walthera a sešel i s vakem po schodech dolů.

Zamkl malou branku a pustil se ulicí. Jako vždy ho ovládlo vzrušení. To byl nejlepší pocit na světě, když se hra rozjela. Zahnul na hlavní třídu a za pár minut už mával na taxík. Nechal se odvézt do Le Chat Noir.

Z Paříže vyjeli v dodávkových renaultech, v černém a bílém. Gaston jako první doprovázený Dillonem na předním sedadle; Pierre jel za nimi. Bylo dost chladno, mokrý sníh vytrvale padal a tál rovnou na zemi. Hovořili velice málo, Dillon se pohodlně opíral o sklopené sedadlo s očima zavřenýma, takže si Francouz myslel, že spí.

Nedaleko od Choisy vůz dostal smyk. Gaston zaklel a pokoušel se udržet volant.

"Opatrně," vyštěkl Dillon. "Není vhodná doba na to, abychom sjeli do příkopu. Kde jsme?"

"Zrovna za odbočkou do Choisy. Už to není daleko." Dillon se napřímil. Sníh pokrýval živé ploty, ale silnici ne. "To je ale svinská noc," ulevil si Gaston. "Jen se podívejte na ten marast."

"Mysli na ty báječné dolary," doporučil mu Dillon. "To by tě tam mělo táhnout."

Náhle přestalo sněžit, obloha se vyjasnila a objevil se na ní půlměsíc. Na úpatí vzdáleného kopce blikalo červené světlo železničního přejezdu. Na jedné straně stála jakási stará, zjevně nepoužívaná budova.

Okna byla zatlučena prkny, před ní pruh z dlažebních kostek, lehce pokrytý sněhem.

"Zastav tady," řekl Dillon.

Gaston zabrzdil a vypnul motor. Pierre dorazil v bílém renaultu, vysoukal se neohrabaně zpoza volantu a připojil se k oběma mužům.

Dillon se zastavil, pohlédl na přejezd vzdálený pár metrů a spokojeně pokývl: "Perfektní. Dej mi klíče."

Gaston poslechl. Ir odemkl zadní dvířka a sáhl po vaku. Otevřel ho před oběma muži, vyndal kalašnikova, se zručností profesionála nasadil hlaveň a pak ji umístil tak, aby mířila dozadu. Přinesl munici a náležitě umístil nábojnicový pás.

"Vypadá to, že je to opravdu pěkná potvora," řekl Pierre.

"Náboje ráže sedm celých dva milimetru, některé jsou svítící, střely proniknou pancéřováním," vysvětloval Dillon. "Je to opravdový zabiják. Kalašnikov. Viděl jsem, jak něco podobného roztrhalo terénní vůz plný britských výsadkářů."

"Pane jo," hvízdal uznale Pierre, a když se Gaston chystal něco pronést, položil mu ruku na rameno.

Napadla je stejná otázka: "A co je v té druhé krabici?"

"Další munice."

Dillon vyndal z vaku pokrývku, kulomet zakryl, potom zamkl dveře. Posadil se za volant, nastartoval, popojel pár metrů a umístil vůz tak, aby zadní část směřovala pod potřebným úhlem k přejezdu. Vylezl ven a zamkl dveře. V té chvíli se přihnaly mraky, zakryly měsíc a obloha se znovu protrhla. Déšť se proměnil v pořádnou chumelenici.

"Takhle to tady necháte?" zeptal se Pierre. "Co když na to někdo přijde?"

"Copak asi udělá?" Dillon si klekl k levému zadnímu kolu, vyndal z kapsy nůž, vysunul čepel a zabodl ji do okraje pneumatiky. Vzduch zasyčel a vůz rychle klesal.

"Fikaný!" přikývl Gaston. "Když se objeví nějaký zvědavce, bude si myslet, že jde o nehodu."

"A co my?" zeptal se Pierre. "Co od nás očekáváte?"

"To je jednoduché. Gaston se objeví odpoledne krátce po druhé s bílým renaultem. Ty zablokuješ silnici u přejezdu. Koleje ne, jenom silnici. Vystoupíš, zamkneš dveře a pak odtamtud setsakramentsky rychle vypadneš." Obrátil se k Pierreovi: "Ty za ním pojedíš v autě, naložíš ho a trapem se vrátíte domů."

"Ale co vy?" zeptal se dlouhán.

"Já budu čekat ve voze. To už si zařídím podle sebe. A teď zpátky do Paříže. Můžete mě vysadit u Le Chat Noir - a tím to končí. Už mě víckrát nevidíte."

"A ten zbytek peněz?" zeptal se Pierre, když se usadil za volant renaultu a Gaston s Dillonem vklouzli dovnitř.

"Dostanete všechno, žádný strach," ujistil je Dillon. "Já vždycky dodržím slovo, právě tak očekávám, že ho dodrží i druzí. To je otázka cti, přáteli. A teď vypadnem."

Zavřel oči a pohodlně se usadil. Pierre pohlédl na bratra, nastartoval a auto se rozjelo.

Bylo právě půl jedné, když dorazili k Le Chat Noir. Naproti hospůdce stála garáž. Gaston odemkl vrata a Pierre vjel dovnitř.

"Tak sbohem," loučil se Dillon.

"Nezajdete dovnitř?" zeptal se dlouhán. "Gaston vás pak může hodit domů."

Dillon se usmál. "Ještě mě nikdo v životě nevezl domů."

Pustil se pěšky postranní ulicí.

"Za ním a ať ho neztratíš," nařídil Pierre bratrovi.

"Ale proč?" divil se Gaston.

"Protože chci vědět, kde bydlí - proto. Smrdí to, Gastone, tahle věc smrdí jako zkažená ryba - tak se pohni."

Dillon se jako obvykle rychle pohyboval od ulice k ulici, ale Gaston, od útlého mládí zloděj a expert na podobné záležitosti, dokázal udržovat jeho stopu a nikdy se k němu nedostal moc blízko. Dillon se chtěl nejprve vrátit do skladiště v rue de Helier, ale když se zastavil na rohu uličky, aby si zapálil cigaretu, ohlédl se. Byl by přísahal, že zachytil pohyb. Nemýlil se, Gaston se pokoušel zmizet v prostoru před jedněmi dveřmi.

Dillonovi úplně stačilo jen menší podezření. Pokud šlo o Pierrea, měl celý večer divný pocit. Zahnul doleva, pustil se zpátky k řece a přešel po chodníku a kolem řady vozů, jejichž přední skla pokrýval sněh. Dorazil k malému hotýlku, snad té nejlevnější kategorie, kam chodí jen prostitutky, či kde přespávají řidiči tiráků. Vešel dovnitř.

Starý recepční měl na sobě svrchník a šálu. Slzely mu oči. Odložil knihu a protřel si je. "Monsieur?"

"Před pár hodinami jsem přivez z Dijonu náklad. Myslel jsem, že ještě dnes v noci pojedu zpátky, ale s tím zatraceným nákladákem jsou problémy. Potřeboval bych se vyspat."

"Třicet franků, monsieur."

"Děláte si srandu," vyjel na něj Dillon. "Vypadnu odsud za svítání."

Stařík pokrčil rameny: "No dobrá, tak si můžete vzít osmnáctku na druhém poschodí za dvacet, ale postel není převlečená."

"Jak často ji převlékáte, jednou za měsíc?" Dillon sebral klíč, dal dědovi dvacet franků a šel nahoru.

Pokoj byl podle očekávání ohavný i při rozptýleném světle z chodby. Zavřel dveře, opatrně prošel tmou a nenápadně se podíval ven. Pod stromem po straně cesty směrem k řece zpozoroval pohyb. Gaston Jobert vykročil a spěchal po chodníku pryč.

"Ale, ale," zašeptal Dillon, pak si zapálil cigaretu a lehl si na postel. Přemýšlel a upřeně pozoroval strop.

Pierre seděl u baru v Le Chat Noir, čekal na bratra a listoval v Paris Soir, protože neměl nic lepšího na práci. Náhle si všiml pasáže o setkání Margaret Thatcherové s Mitterrandem. Zatrnulo mu až v žaludku a s hrůzou si přečetl článek ještě jednou. Právě v tom okamžiku se otevřely dveře a dovnitř vpadl Gaston.

"To je noc. Jsem promrzlý na kost. Dej mi koňak."

"Tu máš." Pierre mu nalil. "A až se napiješ, můžeš si přečíst tuhle zajímavou pikantnost."

Gaston vzal noviny, chvíli do nich hleděl a náhle se koňakem div nezakl. "Pane bože, ona bude v Choisy."

"A odjíždí z toho starého vojenského letiště ve Valentonu. Choisy opouští ve dvě hodiny. Jak dlouho to potrvá k tomu železničnímu přejezdu? Deset minut?"

"Pane bože, to snad ne," vykřikl Gaston. "To jsme vyřízení. To už není naše parketa, Pierre. Jestli k tomu dojde, zvedne to všechny policajty ve Francii."

"Ale to nejde. Já věděl, že ten parchant nevěští nic dobrého. Vždycky na něm bylo něco divného.

Povedlo se ti ho vysлідit?"

"Ano, chvíli kličkoval ulicemi a potom skončil v té blechárně hned u reky, co vede starý Frangois. Viděl jsem okýnkem, jak se ubytoval." Zachvěl se. "Ale co budeme dělat?" Téměř vzlykal: "To je konec, Pierre. Oni nás zavrou a klíč zahodí."

"Ne, nezavrou," řekl mu Pierre. "Dají nám pokoj, jestli ho práskneme. Budou nám moc vděční. Kdo ví, mohla by z toho koukat odměna. Znáš číslo inspektora Savaryho?"

"Ten už bude v posteli."

"Samozřejmě že bude, ty idiote, se svou postarší manželkou pěkně zachumlaný v peřinách - tam, kde by

každý dobrý detektiv teď už měl být. Musíme ho prostě vzbudit."

Inspektor Jules Savary se probudil s klením. Byl doma sám, protože jeho žena trávila týden v Lyonu u své matky. Šel spát pozdě. Dvě ozbrojené loupeže a pokus o znásilnění. Usnul před chvílí.

Zvedl telefon: "Tady Savary."

"To jsem já, pane inspektore, Pierre Jobert."

Savary se podíval na budíka u postele. "Prokristapána, Joberte, vždyť je půl třetí ráno."

"Já vím, pane inspektore, ale mám pro vás něco speciálního."

"To máš vždycky, takže to může počkat do rána."

"Myslím, že ne, pane inspektore. Nabízím vám možnost stát se nejslavnějším poldou ve Francii."

Zabásnout takovéhle kvítko se vám podaří jen jednou v životě."

"Dělej si srandu z někoho jinýho," zavrčel Savary.

"Margaret Thatcherová dneska přenocuje v Choisy, odjíždí ve dvě do Valentonu. Víím o chlápku, který se postará o to, aby tam nikdy nedorazila."

Jules Savary ještě nikdy tak rychle neprocítl. "Kde jsi, v Le Chat Noir?"

"Jo," odpověděl mu Jobert.

"Za půl hodiny." Savary zacvakl telefon, vyskočil z postele a začal se oblékat.

V téže chvíli se Dillon rozhodl pro další postup. Skutečnost, že ho Gaston sledoval, nemusela znamenat nic víc, než že se oba bratři snaží něco o něm vědět. Ale na druhé straně...

Zamkl za sebou a nenápadně se pustil k zadnímu schodišti. Tiše sestoupil a v přízemí našel dveře, které se daly docela snadno otevřít. Vyklouzl na zadní dvůr. Malá ulička vedla na hlavní třídu. Přešel ji a kráčel dál kolem řady zaparkovaných nákladňáků. Jeden si vybral asi padesát metrů od hotelu, ale nejdřív si ho dobře prohlédl. Vytáhl nůž a pomalu odděloval horní část skla na pravé straně od řidiče. Po chvíli se mu podařilo dostat dovnitř prsty a zatlačit. Minutu nato už seděl na místě řidiče. Raději nekouřil. Pohodlně se opřel, vyhrnul si límec, dal ruce do kapes a čekal. V půl čtvrté zpomalila u hotelu čtyři neoznačená auta. Vystoupilo osm mužů, ani jeden v uniformě. To bylo zajímavé.

"Akční služba, jestli se nepletu," řekl tiše pro sebe.

Gaston Jobert vystoupil z posledního auta, chvilku postál a mluvil s ostatními, potom se všichni vydali do hotelu. Dillon se nezlobil, jen ho potěšilo, že situaci odhadl správně. Opustil nákladňák, přešel silnici, aby vyhledal úkryt v nejbližší uličce, a pak vyrazil pěšky ke skladišti v rue de Helier.

Francouzská tajná služba, známá po léta jako SDECE, si nechala změnit název na Direction Générale de la Sécurité Extérieure, DGSE, za Mitterrandovy vlády, aby vylepšila svůj image pochybné a bezohledné organizace, která se nezastaví před ničím. Navzdory této skutečnosti se jen málo zpravodajských organizací na světě může chlubit takovými výsledky.

Služba - stejně jako za starých časů - byla stále ještě rozdělena do pěti sekcí a mnoha oddělení, přičemž nejproslulejší, nebo neblaze nejproslulejší - podle toho, z jakého pohledu se na to díváte - byla Sekce pět, běžněji známá jako Akční služba, tj. oddělení odpovědné za rozbití OAS.

Plukovník Max Hernu byl do toho všeho zapojen, šel po OAS tak nemilosrdně jako nikdo, přestože sloužil jako výsadkář v Indočíně i v Alžírsku. Bylo mu jednašedesát, elegantní, s bílými vlasy. Ted' seděl za psacím stolem v prvním patře ve své kanceláři patřící hlavnímu stanu DGSE na Montierově bulváru. Bylo krátce před pátou a Hernu s brýlemi s kostěnou obrubou studoval zprávu, která před ním ležela. Přenocoval ve svém venkovském sídle asi šedesát kilometrů od Paříže. Právě přijel. Inspektor Savary ho uctivě sledoval.

Hernu si sundal brýle. "Nenávidím tuhle ranní dobu. Jako bych se vrátil do Dien Bien Pnu a čekal na konec. Prosím vás, dejte mi ještě jednu kávu."

Savary vzal jeho šálek a z elektrické konvice mu nalil silnou černou kávu. "Co si o tom myslíte, pane?"

"O těch Jobertových? Vy věříte, že nelžou?"

"Naprostě ne, pane, znám je už léta. Dlouhán Pierre byl u OAS, což z něj, jak on si myslí, dělá třídu, ale dnes jsou to vlastně obyčejní chuligáni. Specializují se na ukradené vozy."

"Takže tohle do jejich branže nespadá?"

"Určitě ne. Přiznali mi, že tomu Rocardovi v minulosti prodali nějaká auta."

"Která hledala policie?"

"Ano, pane."

"Těch deset tisíc dolarů svědčí o tom, že mluví pravdu. Ale co ten Rocard, vy jste přece zkušený policajt, dokonce inspektor. Kolik let už jste v rajónu?"

"Patnáct, pane."

"Jaký je váš názor?"

"Popis je zajímavý, protože bratři Jobertovi se nemůžou shodnout. Je malý, ne vyšší než metr pětadesát. Neurčitá barva očí, světlé vlasy. Gaston říkal, že když se s ním setkali poprvé, tak si myslel, že jde o nějakou nulu, ale pak málem v baru přizabil nějakého chlápka, dvakrát většího, než je sám. Prý to netrvalo ani pět vteřin."

"Pokračujte." Hernu si zapálil cigaretu.

"Pierre říká, že francouzsky mluví naprosto perfektně, až moc."

"Co tím myslí?"

"Vždycky prý měl pocit, že se občas splete."

"Tedy že to není Francouz?"

"Přesně tak. Dvě věci jsou zajímavé. Vždycky si pohvizduje takovou zvláštní písničku. Gaston si ji zapamatoval, protože hraje na harmoniku. Rocard prý tvrdil, že je irská."

"Tak to je tedy zajímavé."

"A další věc. Když skládal ve Valentonu ten kulomet, povídal, že je to kalašnikov. Nejen náboje. Svítící střely. Prorazí pancérování. Všechno. Tvrdil, že viděl, jak právě takový kulomet rozmetl terénní vůz plný britských výsadkářů. Pierre se ho nechtěl ptát kde."

"Takže by podle vás za tím mohla být IRA, inspektore? A co jste v tom směru podnikl?"

"Požádal jsem vaše lidi, aby mi poskytli archiv fotografií, pane plukovníku. Jobertové si je právě teď prohlíží."

"Výborně." Hernu vstal a tentokrát si naplnil šálek sám. "Jak si vysvětlujete tu záležitost s hotelem?"

Myslíte, že ho někdo varoval?"

"Možná, ale není to jisté," zaváhal Savary. "Vzhledem k tomu, s kým máme tu čest, pane. Je to opravdový profík, který čeká na životní ránu. Možná že byl jen zvlášť opatrný, že se jen ujišťoval, že ho nikdo nesleduje. Sám bych těm Jobertům nevěřil, ani co se za nehet vejde - takže proč by jim měl věřit on?"

Pokrčil rameny a Max Hernu se lišácky zeptal: "Víte toho víc? Tak ven s tím."

"Já ohledně tohoto chlápka nemám dobrý pocit, pane plukovníku. Myslím, že je to profesionál. Myslím, že možná použil ten figl s hotýlkem, protože Gastona podezíral. Chtěl vědět, jestli jsou Jobertovi jenom zvědaví, nebo je za tím něco víc?"

"Takže si myslíte, že mohl být někde na ulici a sledovat naše lidi?"

"To je dost možné. Na druhé straně nemusel vědět, že má Gastona v patách. Možná že to s tím hotelem bylo jeho běžné bezpečnostní opatření. Starý odbojářský trik z války."

Hernu přikývl. "Správně, a teď se půjdeme podívat, jestli už skončili."

Savary vyšel ven a vrátil se s bratry Jobertovými. Tvářili se ustaraně.

"Smůla, pane plukovníku. Nebyl ani na jednom snímku."

"V pořádku," řekl Hernu klidně. "Počkejte dole. Odvezou vás domů. Později si pro vás zajedem."

"Ale proč, pane plukovníku?"

"Aby váš bratr mohl renaultem do Valentonu a vy za ním, přesně tak, jak vám nařídil Rocard. Teď vypadněte." Pak se Hernu obrátil k Savarymu: "Dohlédneme na to, aby se paní Thatcherová dostala do bezpečí jinou trasou, ale nerad bych zklamal našeho přítele Rocarda."

"Pokud se ovšem objeví, pane plukovníku."

"Člověk nikdy neví, možná by mohl. Postupoval jste dobře, inspektore. Myslím, že si vás budu muset vyžádat do Sekce pět. Nebyl byste proti tomu?"

Nebyl byste proti tomu? Savary téměř nedokázal dojetím promluvit. "Jaká čest, pane."

"Dobře. Jděte si dát sprchu a pak se nasnídejte. Uvidíme se později, na shledanou."

"Na shledanou, pane plukovníku."

"Na shledanou, inspektore." Hernu se zasmál a pohlédl na hodinky. "Pět patnáct. Teď zavolám britské zpravodajské službě do Londýna. Vyruším ze spánku jednoho ze svých starých přátel. Jestli nám může s naším záhadným mužem někdo pomoci, je to právě on."

Generální ředitelství britské bezpečnostní služby sídlí ve velké bíločervené cihlové budově v Park Lane nedaleko hotelu Hilton, ačkoliv jsou její četná oddělení roztroušena po celém Londýně. Speciální číslo, na které Max Hernu telefonoval, patří sekci známé jako Skupina čtyři ve třetím poschodí Ministerstva obrany. Vznikla v roce 1972, aby se zabývala otázkami spojenými s terorismem a podvratnou činností na Britských ostrovech. Odpovídá se přímo předsedovi vlády. Od založení ji řídil jediný muž, brigádní generál Charles Ferguson. V jeho bytě na Cavendish Square ho časně ráno probudil telefon.

"Ferguson," řekl a hned byl úplně vzhůru, protože věděl, že jde o něco důležitého.

"Tady Paříž, pane brigádní generále," řekl anonymní hlas. "Prvořadá priorita. Plukovník Hernu."

"Spojte mne s ním, utajeně."

Ferguson se posadil. Rozložitý, neupravený pětadesátník s rozcuchanými šedými vlasy a dvojitou bradou.

"Charles?" zeptal se Hernu anglicky.

"Drahý Maxi, copak tě přivádí k telefonní lince v tak odpornou hodinu? Máš štěstí, že mám ještě aparát. Nové síly se snaží vytlačit mě i Skupinu čtyři."

"Co je to za nesmysl?"

"Je to nesmysl, ale generální ředitel za celá ta léta nikdy nefandil mému pirátskému postavení. Co pro tebe můžu udělat?"

"Paní Thatcherová nocuje v Choisy. Máme podrobnosti o spiknutí proti ní, až pojede na letiště ve Valentonu zítra odpoledne."

"Panebože!"

"O všechno jsme se už postarali. Paní Thatcherová pojede jinou trasou. My jen doufáme, že ten dotyčný člověk se ukáže, i když o tom spíš pochybuju. Ale stejně si na něj odpoledne počínáme."

"Kdo je to? Někdo známý?"

"Podle našich informátorů by to mohl být Ir, třebaže se může vydávat za rodilého Francouze. Jde o to, že ti, kteří jsou do věci zapleteni, si prohlédli všechny naše fotky, které mají něco společného s IRA, jenže bez úspěchu."

"Máte popis?"

Hernu mu poskytl popis. "Nic moc, není se čeho chytit, bohužel."

"Proženu to počítačem a pak se ti ozvu. Vyprávěj mi, co se stalo." Hernu spustil. Když skončil, Ferguson povzdychl: "Takže jste ho ztratili, starouši. Vsadím se, že to oslavíš v Savoy Grillu, jakmile s tím skončíš."

"Pokud jde o tohoto chlápka, mám takový divný pocit. Myslím, že je to profesionál," řekl Hernu.

"A přesto není v tvých seznamech, i když vám je pořád doplňujeme o nejnovější údaje?"

"Já vím," řekl Hernu. "A ty jsi expert na IRA, tak co máme dělat?"

"Tak to se mylíš," řekl Ferguson. "Největší expert na IRA je zrovna tam u vás v Paříži, profesor Martin Brosnan, náš irsko-americký přítel. Koneckonců do pětasedmdesátého byl na jejich straně. Slyšel jsem, že na Sorbonně přednáší politologii."

"Máš pravdu," řekl Hernu. "Na něj jsem zapomněl."

"Je to velice vážený pán. Píše knihy a žije si docela dobře díky penězům, které mu zanechala matka. Zemřela před pěti lety v Bostonu. Tuhle záhadu by mohl vyřešit on."

"Díky za inspiraci," řekl Hernu. "Ale nejdřív se podíváme, co se děje ve Valentonu. Zůstaneme ve spojení."

Ferguson zavěsil, zmáčkl knoflík na zdi a vylezl z postele. Za chvíli se otevřely dveře a vstoupil jeho sluha, Gurkha původem, a pomohl mu do županu.

"Mimořádná okolnost, Kime. Zatelefonoju kapitánci Tannerové a řeknu jí, aby sem přišla. Teď si dám koupel. Nasnídám se, až přijde."

Sluha odešel. Ferguson zvedl sluchátko a vytočil číslo. "Mary? Tady Ferguson. Něco velkého. Potřeboval bych, abys byla do hodiny na Cavendish Square. Jo a raději si vezmi uniformu. To hlavní nás čeká na Ministerstvu obrany v jedenáct. Na ně uděláš vždycky dojem, když se hodíš do kompletních válečných barev."

Zavěsil a odešel do koupelny. Cítil se naprosto probuzený a v dobré náladě.

Bylo šest třicet, když pro Mary Tannerovou přijel taxík k jejímu bytu na Lowndes Square. Na řidiče udělala velký dojem - a potom ještě na mnoho dalších lidí. Měla na sobě uniformu kapitánky Ženského královského armádního sboru, vlevo na hrudi měla pilotní odznak armádního leteckého sboru. Pod ním stužku s Jiřskou medailí, vysoké ocenění za statečnost, stužky za válečné akce za Irsko a za službu u mírových sil Organizace spojených národů na Kypru.

Nebyla nijak velká, měla černé nakrátko sestřižené vlasy, a ve svých pětadvaceti už měla na svém kontě řadu akcí. Byla dcerou lékaře, na Londýnské univerzitě vystudovala angličtinu, zkusila učit, ale nelíbilo se jí to. Pak přišla do armády. Velkou část své služby absolvovala u vojenské policie. Chvilí byla na Kypru, ale podnikla služebně tři výpravy do Ulsteru. Jedna z akcí v Derry jí přinesla Jiřskou medaili a jizvu na levé tváři. Tím upoutala Fergusonovu pozornost. Teď je už dva roky jeho asistentkou.

Zaplatila taxík, vyběhla spěšně po schodech nahoru k bytu v prvním poschodí a vlastním klíčem si odemkla. Ferguson seděl v elegantním salonu na pohovce u krbu, pod bradou měl ubrousek a Kim mu servíroval ztracená vejce.

"Právě včas," řekl. "Co by sis dala?"

"Čaj, prosím, Earl Grey, Kime, a topinky s medem."

"Hlídáš si linii."

"Je dost brzy po ránu na vtipné poznámky, pane brigádní generále. Tak copak to máte?"

Při jídle jí všechno vypověděl, Kim přinesl čaj a topinky. Seděla proti němu a pozorně naslouchala.

"O tom Brosnanovi jsem nikdy neslyšela," řekla, když skončil.

"Tehdy jsi ještě nesloužila, drahoušku. Teď mu je určitě kolem pětadvaceti. U mne ve studovně o něm najdeš celý fascikl. Narodil se v Bostonu. V jedné z těch odporně bohatých amerických rodin; moc vysoká společnost. Jeho matka pocházela z Dublinu. V životě dělal jen samé správné věci: vystudoval v Princetonu. A pak své vědomosti odjel znehodnotit jako dobrovolník do Vietnamu. Nakonec se přihlásil do americké armády. To bylo, myslím, v šestašedesátém. Do výsadkových jednotek zvláštního určení. Ze služby odešel jako seržant s mnoha vyznamenáními."

"A co z něj dělá takového profesionála?"

"Mohl se vyhnout Vietnamu a zůstat na univerzitě, ale to neudělal. Dal se naverbovat k řadovému vojsku. Něco neobvyklého - při takovém společenském postavení."

"Vy jste prostě starý snob. A co se s ním stalo pak?"

"Šel do Dublinu na Trinity College, aby si udělal doktorát. Je mimochodem protestant, ale jeho matka byla zbožná katolička. V devětašedesátém v srpnu navštívil jednoho strýčka z matčiny strany, duchovního v Belfastu. Pamatuješ se, co se tehdy stalo? Jak to všechno začalo?"

"Ultraprotestantské masy vypálily katolíky, že jo?"

"A policie nic moc nepodnikla. Dav zapálil kostel Brosnanova strýčka a pak se vydal na Falls Road, ulici, kde sídlí katolíci. Hrstka starších lidí z IRA s několika puškami a pistolemi jim bránila v postupu, a když jednoho z nich zastřelili, chopil se Brosnan své pušky. Mám za to, že instinktivně, tím mám na mysli Vietnam a tak..."

"A od té doby v tom jel?"

"To je dost možné. Určitě si přece pamatuješ, že v tehdejší době bylo mnoho lidí jako on zapojeno do hnutí. Ti, co věřili na irskou svobodu a podobné věci."

"Promiňte, pane, já jsem viděla na ulicích v Derry příliš mnoho krve, než abych tolerovala někoho, jako je on."

"Ano, no jistě, já se nepokouším dělat z něj někoho lepšího. Ve své době pár lidí zabil, ale vždy na bitevní linii, to mu musím přiznat. Stal se dost známým. Byla tam taky francouzská válečná fotografka jménem Anne-Marie Audinová. Té zachránil ve Vietnamu život, když se zřítla v helikoptéře. Vcelku

romantická historka. Ona se objevila v Belfastu a Brosnan ji na týden uvedl do podzemí. Na základě téhle ilegální činnosti dala dohromady celý seriál pro časopis Life. Chrabrý boj Irů. Jistě něco takového znáš."

"Co se stalo potom?"

"V pětasedmdesátém odjel do Francie dojednat obchod se zbraněmi. Jak se ukázalo, bylo všechno připravené. Policie čekala. Naneštěstí jednoho policajta zastřelil. Dali mu doživotí. V devětasedmdesátém utekl z vězení, měl bych dodat že na můj podnět."

"Ale proč?"

"Někdo jiný - ještě než jsi začala sloužit - terorista jménem Frank Barry začal v Ulsteru s odštěpeneckou skupinou. Říkali si Synové Erinu, pak se zapojil do okruhu evropských teroristů - duch zla, pokud někdy něco takového existovalo. Pokoušel se dostat Lorda Carringtona při cestě do Francie, když byl ministrem zahraničí. Francouzi to utajili, ale předseda vlády zuřil. Dostal jsem od něj přímé rozkazy dopadnout Barryho za každou cenu."

"Aha, už chápu. A vy jste na to potřeboval Brosnana?"

"Udělal jsem kozla zahradníkem: nasadil jsem zloděje, aby chytil zloděje a tak dále - a on nám ho chytil."

"A potom?"

"Vrátil se do Irska a získal ten doktorát."

"A co ta Anne-Marie Audinová, vzali se?"

"Pokud vím, tak ne, ale ona mu prokázala větší přízeň. Její rodina je jednou z nejstarších ve Francii a značně politicky vlivná a jemu byl udělen řád Čestné legie za to, že ji ve Vietnamu zachránil. V každém případě její zákulisní tlak přinesl před pěti lety své ovoce. Prezident Mitterrand mu udělil milost. Ted' má čistý štít."

"A proto učí na Sorbonně? To určitě mají jediného profesora, který zastřelil policistu."

"No vlastně po válce jeden nebo dva z odboje udělali přesně totéž."

"Může levhart někdy ztratit své skvny?" zeptala se.

"Ach, malověrní! Jak říkám, v mé studovně najdeš jeho fascikl, jestli chceš vědět víc." Podal jí kus papíru. "To je popis toho záhadného muže. Nic moc, čeho by se dalo chytit, ale každopádně to hod' do počítače."

Mary Tannerová odešla.

Vstoupil Kim s Timesy. Ferguson v rychlosti přečetl hlavní body zpráv, potom nalistoval druhou stránku. Jeho pozornost upoutala ihned zpráva o návštěvě paní Thatcherové ve Francii. Stejná jako v Paris Soir. "Nuže, Maxi," řekl tiše pro sebe, "přeju ti hodně štěstí." Nalil si další šálek kávy.

TŘI

Později ráno bylo v Paříži mnohem tepleji a do oběda sníh většinou zmizel. I na venkově zbylo jen tu a tam trochu bílého poprašku na živých plotech. Dillon jel směrem do Valentonu po odlehlejších silnicích. Řídil motocykl BMW z opravárenské dílny a byl oblečený jako policista: měl helmu, ochranné brýle, kulomet MAT49, přehozený přes nepromokavý plášť tvořící součást uniformy.

Byla to samozřejmě ztřeštěnost přijet sem, ale nedokázal odolat té podívané za všechny prachy. Zastavil na úzké venkovské cestě nedaleko vjezdu na farmu, poté se podíval na mapu a pustil se pěšky pěšinou v malém lesíku, až se dostal na kopec k nízké kamenné zídce. Asi dvě stě metrů pod ním byl železniční přejezd. Zaparkovaný černý renault stál tam, kde ho nechal. Kolem dokola nebyla ani živá duše. Asi za patnáct minut projel vlak.

Zkontroloval si čas. Dvě patnáct. Znovu zaostřil dalekohled značky Zeiss na scénu pod sebou a pak na bílý renault, který sjížděl po silnici. Ted' se zpola otočil, aby zablokoval přejezd. Za ním dojížděl peugeot; u volantu seděl Pierre, který se už s autem otáčel, když se k němu rozběhl Gaston. Auto bylo starší model, v kombinaci šarlatové a krémové barvy.

"Velice pěkné," pochválil je Dillon tiše, když peugeot zmizel z dohledu. "A ted' kavalerie," dodal a zapálil si cigaretu.

Asi o deset minut později se po silnici spouštěl veliký nákladňák. U zátarasu zastavil. Na vysokých plátěných postranicích měl ozdobně napsáno Steiner Electronics.

"Do prdele s celou Electronics," ulevil si Dillon.

Zpod plachty se vynořil těžký kulomet, z boku zahájil palbu a pokropil renaulta střelami po celé délce. Když palba utichla, vytáhl Dillon z kapsy černou plastickou rozbušku odpalovanou elektronicky, zapnul příslušné zařízení a vysunul anténu.

Tucet mužů v černých kombinézách a ochranných přilbách, všichni pevně svírající automatické pušky, vyskočil ven. Když se přiblížili k renaultu, zmačkl Dillon odpalovací zařízení. Sebeničící nálož, uložená v černé krabici, v té, o níž řekl Pierreovi, že obsahuje další munici, okamžitě explodovala. Rozmetla vozidlo a části obložení vyhodila pomalým pohybem do vzduchu. Několik mužů zůstalo na zemi, ostatní běželi do úkrytu.

"Tak a máte to, můžete si to přežvýkat v hlavě, džentlmeni," uplivil si Dillon.

Vrátil se zpátky lesem, sundal ze stojánku BMW, nasedl a odjel.

Otevřel dvířka u skladiště v rue de Helier, vrátil se pro motocykl, zajel s ním dovnitř a zaparkoval. Když se obrátil, aby zamkl dvířka, zavolał na něj shora Makejev: "Mám za to, že se to nepovedlo."

Dillon si sundal přilbu. "Obávám se, že ne. Bratři Jobertové mě praskli."

Makejev šel před ním po schodech nahoru. "To přestrojení se mi líbí. Policajti je prostě policajti. Lidi nedokážou poskytnout žádný popis."

"Přesně tak. Před lety jsem nějakou dobu pracoval pro jednoho velkého Ira Franka Barryho. Slyšel jsi o něm někdy?"

"Jistě. Výborný jako Carlos."

"Byl lepší než Carlos. Vysadil v devětasáti. Nevím kvůli komu. Často se vydával za policajta na motorce. Pošťáci taky nejsou k zahazení. Málokdy si jich někdo všimne."

Šel za Rusem do obývacího pokoje. "Tak vypravuj," pobídl ho Makejev.

Dillon mu poskytl nejnovější údaje. "Měl jsem šanci využít těch dvou a nepovedlo se to - to je všechno."

"A co teď?"

"Jak jsem řekl včera večer, poskytnu alternativní objekt. Myslím za celý ten balík peněz. Musím myslet na stáří."

"Nesmysl, Seane, tobě houby záleží na stáří. Tebe vzrušuje ta hra."

"Možná máš pravdu," Dillon si zapálil cigaretu, "ale jedno vím. Nesnáším porážku. Něco pro tebe vymyslím a splatím dluhy."

"Myslíš Jobertovy? Stojí ti za to?"

"Ale ano," přitakal Dillon. "Je to otázka cti, Josefe."

Makejev vzdychl. "Půjdu navštívit Arouna a sdělím mu tu špatnou novinu. Ozveme se."

"Budu tady nebo na loďce." Dillon se usmál. "Nedělej si starosti, Josefe. Ještě nikdy jsem neselhal; nikdy, když mně o něco šlo."

Makejev seběhl po schodech. Jeho kroky chvíli duněly nad skladištěm, pak se za ním zabouchla vnitřní branka. Dillon se otočil a vrátil se do dlouhého pokoje s tichým pohvizdováním.

"Ale já to nechápu," řekl Aroun. "V televizi o tom nepadlo ani slovo."

"A nepadne." Makejev se odvrátil od francouzského okna s vyhlídkou do avenue Victora Huga. "K žádné afěře nikdy nedošlo, takhle si s tím poradí Francouzi. Myšlenku, že by paní Thatcherová mohla být jakýmkoliv způsobem ohrožena na francouzské půdě, by považovali za národní urážku."

Aroun vzteky zbledl. "Ten tvůj člověk zklamal. Mnoho řečí, Makejeve, a nakonec z toho nic není. Ještě dobře, že jsem dnes ráno nepřevodl ten milion na jeho curyšské konto."

"Ale na tom jste se dohodli," řekl Makejev. "Může tam kdykoliv zavolat, aby se ujistil, zda byly peníze uloženy."

"Milý Makejeve, v té bance mám na účtu pět set milionů dolarů. Pokud šlo o tuhle obchodní transakci, byl výkonný ředitel víc než ochotný souhlasit s menším podvodem, když s ním dnes ráno Rašid mluvil. Jestli Dillon zavolá, aby si zjistil pravý stav věcí, potvrdí mu převod na jeho účet."

"V tomhle případě máme co dělat s velice nebezpečným člověkem. Kdyby to zjistil..."

"A kdo mu to řekne? Ty určitě ne a nakonec mu stejně všechno zaplatím, ale chci výsledek."

Rašid nalil šálek kávy a obrátil se k Makejevovi: "Slíbil alternativní objekt, hovořil o britském předsedovi vlády. Co má v úmyslu?"

"Ohlásí se, až se pro něco rozhodne," ujistil ho Makejev.

"Řeči," Aroun popošel k oknu a ve stoje usrkával kávu. "To všechno jsou jen řeči."

"Ne, Michaeli," oponoval Josef Makejev. "To se mýlíš."

Apartmá Martina Brosnana bylo u Seiny na Quai de Montebello naproti Ile de la Cité a poskytovalo jeden z nejkrásnějších výhledů na Notre Dame. Pohodlně se z něj dalo dojít pěšky na Sorbonnu, což majiteli naprosto vyhovovalo.

Bylo krátce po čtvrté, když se vracel z univerzity. Vysoký muž s širokými rameny ve staromódním nepromokavém plášti, v černých vlasech ještě neprokvétaly šedivé nitky, ačkoliv mu bylo čtyřiačtyřicet. Přílišnou výškou připomínal banditu ze šestnáctého století. Martin Aodh Brosnan. Aodh znamenalo gaelsky Hugh. Irský původ potvrzovaly vystouplé lící kosti a šedé oči.

Opět se ochladilo. Zahnul kolem rohu do Quai de Montebello a zimomřivě spěchal podél nábreží do činžovního domu. Vlastnil ho jaksi celý, takže si mohl vybrat rohový byt v prvním patře, na nejvýhodnějším místě. Teď tam stálo lešení a sahalo až do čtvrtého poschodí.

Když se chystal vystoupit po schodech k ozdobnému hlavnímu vchodu, ozvalo se: "Martine?"

Podíval se vzhůru a spatřil Anne-Marii Audinovou, jak se naklání přes sloupové zábradlí terasy. "Kde ses tu, u všech čertů, vzala?" zvolal udiveně.

"Z Kuby. Právě jsem dorazila."

Rozběhl se nahoru, bral schody po dvou a ona mu už mezitím otevřela dveře. Zvedl ji do výšky, mohutně ji sevřel v náručí a zanesl ji zpět do haly. "To je ale báječné, že tě zase vidím. Proč z Kuby?"

Políbila ho a pomohla mu svléci nepromokavý plášť. "Inu, dostala jsem pro časopis Time docela lákavý úkol. Pojď do kuchyně, udělám ti čaj."

Vždycky je to pobavilo - čaj. Překvapující skutečnost u Američana, ale on nemohl kávu vystát. Zapálil si cigaretu, posadil se ke stolu a sledoval ji, jak chodí po kuchyni. Měla krátké vlasy, černé jako on. Byli stejně staří, ale ona při své vybrané eleganci vypadala o dvanáct let mladší.

"Vypadáš báječně," vyhrkl, když přinesla čaj. Ochutnal ho a souhlasně pokývl hlavou. "Musím ti přiznat, že je vynikající. Přesně takový, jak jsme tě ho naučili vařit s Liamem Devlinem. Pamatuješ, v jedenasedmdesátém v jižním Armaghu, když jsme ti ukazovali, v jak obtížných poměrech pracuje IRA."

"Jak se vede tomu starému mizerovi?"

"Pořád ještě žije nedaleko Dublinu v Kilrea. Občas přednáší na Trinity College. Tvrdí, že mu je sedmdesát, ale to je sprostá lež."

"Ten nikdy nezestárne, on ne."

"Ano, ale ty vypadáš opravdu báječně," zopakoval Brosnan. "Proč se nevezmeme?"

To byla rituální otázka, kterou jí kladl celá léta. Teď už zněla jako žert. Kdysi bývali milenci, ale několik let jsou již jen přátelé. Nešlo o žádný běžný vztah. Položil by kvůli ní i život, málem ho položil ve vietnamských bažinách, při jejich prvním setkání.

"A teď, když to máme za sebou, mi pověz něco o té nové knize," přikázala.

"Týká se filozofie terorismu," začal. "Velmi nudná. Moc lidí si ji nekoupí."

"Škoda," povzdechla, "když už ji napsal takový expert v oboru."

"To opravdu nevádí," ujistil ji. "Znát důvody ještě nepřiměje lidi jednat jinak."

"Cyniku. Pojď, dáme si něco pořádného k pití." Otevřela lednici a vyndala láhev šampaňského značky Krug.

"Nearchivní?"

"Jak jinak?"

Odešli do velkého, skvěle zařízeného salonu. Nad mramorovým krbem viselo zlacené zrcadlo; všude květiny, velké piano, pohodlné, leč neupravené pohovky a spousta knih. Francouzské okno na balkon nechala pootevřená. Brosnan je zavřel. Vzala ze servírovacího stolku šampaňské a přinesla dvě

skleničky. V té chvíli zazvonil zvonek.

Za dveřmi stál Max Hernu a Jules Savary, za nimi vykukovali bratři Jobertové.

"Profesor Brosnan?" zeptal se Hernu. "Já jsem plukovník Max Hernu."

"Vím velmi dobře, kdo jste," řekl Brosnan. "Akční služba, že? Co to má znamenat? Doběhla mě snad moje hříšná minulost?"

"Vůbec ne, ale potřebovali bychom vaši pomoc. Tohle jsou inspektor Savary a bratři Gaston a Pierre Jobertovi."

"Tak raději pojďte dál," pozval je Brosnan. Nedokázal potlačit zvědavost.

Bratři Jobertové zůstali podle Hernuových pokynů v hale. Oba policisté následovali Brosnana do přijímacího pokoje. Mírně podmračená Anne-Marie se otočila a Brosnan ji představil.

"Velice mne těší." Hernu jí políbil ruku. "Jsem vaším dlouholetým obdivovatelem."

"Martine?" Nyní vypadala ustaraně. "Nejsi do něčeho zapletený?"

"Ovšem že ne," ujistil ji. "Takže co pro vás mohu udělat, pane plukovníku?"

"Jde o záležitost celonárodní bezpečnosti, pane profesore. Jsem na pochybách, zda se o té skutečnosti zmínit, ale mademoiselle Audinová má skvělou pověst v novinářském světě."

Usmála se. "Naprostá diskrétnost, máte moje slovo, pane plukovníku."

"Jsme zde, protože mně k tomu dal podnět brigádní generál Charles Ferguson z Londýna."

"Ten starý ďábel? Co s tím má on společného?"

"Protože jste expertem na záležitosti týkající se IRA, pane profesore. Dovolte, abych to objasnil."

Snažil se co nejrychleji všechno vysvětlit. "Víte, pane profesore," řekl na závěr, "bratři Jobertové si důkladně prošli naše seznamy a fotografie členů, ale nenašli ho. Ani Ferguson neuspěl se stručným popisem, který jsme mu mohli dát."

"To je tedy skutečný problém."

"Příteli, ten člověk není jen tak někdo. Musí to být profesionál, když se pokouší o něco takového, ale nevím nic víc, než že je podle našeho soudu Ir a že mluví plynule francouzsky."

"Takže co ode mne chcete?"

"Promluvte si s Jobertovými."

Brosnan pohlédl na Anne-Marii, pak pokrčil rameny. "Tak dobrá, ať napochodují."

Seděl u stolu, popíjel šampaňské, zatímco oni stáli před ním a počínali si v takovéto situaci neobratně.

"Kolik mu asi je?"

"Těžko říct, monsieur," řekl Pierre. "On se minutu od minuty mění. Je to spíš, jako by to bylo několik osob najednou. Řekl bych, že mu není ani čtyřicet."

"A popis?"

"Menší, se světlými vlasy."

„Nevypadá nijak," vložil se do rozhovoru Gaston. "Mysleli jsme si, že je to úplná nula, a on málem přiznal jednu večer v naší kavárničce nějakého hromotluka."

"No dobře. Tak tedy je menší, světlavý, ani ne čtyřicátník a umí měnit výraz obličeje. Podle čeho soudíte, že je to Ir?"

"Když skládal toho kalašnikova, tak utrousil něco v tom smyslu, že jednou viděl, jak takovýhle kulomet zlikvidoval terénní vůz plný anglických výsadkářů."

"A to je všechno?"

Pierre se zamračil. Brosnan vyndal z nádoby s ledem Krug. "Ne, ještě něco," řekl Gaston. "Vždycky si pohvizduje takovou divnou melodii. Trochu děsivou. Já jsem se ji naučil hrát na harmoniku. On tvrdí, že je irská."

Brosnanova tvář zcela znehybněla. Stál, v jedné ruce držel láhev, v druhé skleničku.

"A má rád tohle pití, monsieur," řekl Pierre.

"Šampaňské?" zeptal se Brosnan.

"No, ano, jakékoliv šampaňské je lepší než nic, ale Krug, to je jeho oblíbená značka."

"Jako tohle, nearchivní?"

"Ano, monsieur. Řekl nám, že dává přednost vinné směsi," přisvědčil Pierre.

"A vždycky taky dával, ten parchant."

Anne-Marie položila ruku na Brosnanovu paži. "Ty ho znáš, Martine?"

"Skoro jistě. Mohl byste tu písničku zabrnkat na piáno?" požádal Gastona.

"Pokusím se, monsieur."

Zvedl víko, jemně přešel po klávesách a zahrál začátek melodie jedním prstem.

"To stačí." Brosnan se obrátil na Hernua a Savaryho. "Stará irská lidová píseň Slavík v čistém vzduchu.

A vy jste, pánové, v pěkné bryndě, protože ten člověk, kterého hledáte, je Sean Dillon."

"Dillon?" zeptal se Hernu. "Ovšem. Muž tisíce tváří, jak ho jednou někdo nazval."

"To je trochu přehnané," řekl Brosnan, "ale asi ho to vystihuje."

Jobertovy bratry poslali domů a Brosnan s Anne-Marie se usadili na pohovce naproti Hernuovi a Savarymu. Inspektor si dělal poznámky.

"Matka mu zemřela při porodu," začal profesor. "Mám za to, že to bylo někdy v dvaapadesátém. Otec byl elektrikář. Odjel za prací do Londýna, a tak tam Dillon chodil do školy. Měl neuvěřitelný talent pro herectví, opravdu génius. Dovede se před vašima očima proměnit, přikrčit ramena, přidat si patnáct let. Je to ohromující."

"Takže vy jste ho znal dobře?" zeptal se Hernu.

"V Belfastu za starých zlých časů. Předtím získal stipendium na Královské akademii dramatických umění. Tam zůstal jen rok. Ničemu ho nemohli přiučit. Zahrál si jednu dvě role v Národním divadle. Jinak nic. Uvědomte si, že byl velmi mladý. Pak v jedenasedmdesátém se jeho otec vrátil domů do Belfastu, a tam ho zabila britská armádní hlídka. Dostal se do křížové palby. Byla to nehoda."

"A Dillon to těžce nesl?"

"To víte, že jo. Dal se k Prozatímnímu křídlu IRA. Měli ho rádi. Myslelo mu to, měl nadání pro jazyky. Poslali ho na pár měsíců do Libye do jednoho z výcvikových táborů pro teroristy. Šlo o rychlokurz se zaměřením na zbraně. To je vše. Nikdy se na nikoho neohlížel, bůhví kolik lidí zabil."

"Takže stále ještě pracuje pro IRA?"

Brosnan zavrtěl hlavou. "Už léta ne. Ale pořád se pokládá za vojáka, jenže si myslí, že vedení je parta starých bab, a ty si s ním neporadí. Zabil by i papeže, kdyby to pokládal za potřebné. Byl příliš dobrý, než aby dělal věci, které brzdí vývoj. Musím říct, že byl zapletený do té mountbattenské aféry."

"A od té doby?" zeptal se Hernu.

"Bejrút, Palestina. Taky hodně pracoval pro OOP. Většina teroristických skupin jeho služeb využívala." Brosnan zavrtěl hlavou. "Čeká vás moře problémů."

"Proč přesně?"

"Vždycky využívá takové gaunery, jako jsou ti Jobertové. Ted' mu to nevyšlo, ale zná slabiny všech revolučních hnutí. Mezi členy bývají buď horké hlavy, nebo informátoři. Nazvali jste ho mužem bez tváře, a to sedí, protože pochybuju, jestli vůbec v nějaké kartotéce najdete jeho fotku. Upřímně řečeno, i kdybyste ji našli, moc by to nepomohlo."

"Proč to všechno dělá?" zeptala se Anne-Marie. "Z nějakých politických pohnutek?"

"Protože se mu to líbí," řekl Brosnan. "Protože je tím posedlý. Je především herec, to mějte na paměti. Hraje v reálu - a je vtom víc než dobrý."

"Mám takový dojem, že vy ho nijak zvlášť rád nemáte," řekl Hernu. "Myslím osobně."

"No, je to už dávno, pokusil se zabít mne a jednoho mého dobrého přítele," vysvětlil Brosnan.

"Odpověděl jsem tím na vaši otázku?"

"To je jistě dostatečný důvod." Hernu vstal a Savary ho následoval. "Budeme muset jít. Chci to všechno co nejdřív sdělit brigádnímu generálu Fergusonovi."

"Výborně," řekl Brosnan.

"Doufám, že v této věci můžeme spoléhat na vaši pomoc, pane profesore?"

Brosnan pohlédl na Anne-Marii. V obličeji se jí zračilo napětí. "Podívejte," začal, "nemám nic proti tomu, když si s vámi ještě někdy popovídám, pokud to pomůže, ale nechtěl bych v tom být osobně angažovaný. Vy víte, čím jsem byl, pane plukovníku. Ať se stane cokoliv, já se k něčemu takovému už nechci vracet. Už je to dávno, co jsem to někomu slíbil."

"Naprosto chápu, pane profesore." Hernu se obrátil k Anne-Marii: "Mademoiselle, bylo mi velkou ctí."
„Já vás doprovodím," řekla a vyšla napřed.
Když se vrátila, stál Brosnan u otevřeného francouzského okna, díval se přes řeku a kouřil. Objal ji rukou kolem ramen. "V pořádku?"
"Ale jo," řekla. "Perfektní." Položila mu hlavu na hrud'.

Přesně v té chvíli seděl Ferguson u krbu v bytě na Cavendish Square. Zazvonil telefon. Vzala ho v pracovně Mary Tannerová. Po chvilce vyšla ven. "To bylo z Downing Street. Předseda vlády chce s vámi mluvit."

"Kdy?"

"Hned teď, pane."

Ferguson vstal a odložil brýle na čtení. "Zavolej auto. Pojedeš se mnou a počkáš."

Zvedla sluchátko, krátce něco řekla a pak zavěsila. "O co myslíte, že jde, pane brigádní generále?"

"Nejsem si jist. O můj okamžitý odchod do důchodu nebo o tvůj návrat k pozemštějším povinnostem. Nebo o tu věc ve Francii. Zatím ho už asi o všem informovali. Každopádně pojedme a uvidíme," řekl a vyšel napřed.

U bezpečnostního vstupu na konci Downing Street je zkontrolovali. Mary Tannerová zůstala v autě, zatímco Fergusona vpustili nejznámějšími dveřmi na světě. Byl tam docela klid proti tomu, když tu byl posledně na vánočním večírku pořádaném paní Thatcherovou pro personál ve Sloupkovém pokoji. Uklízečky, pisařky, úředníky. To bylo pro ni typické. Taková byla druhá strana Železné ladi. Je pravda, že litoval jejího odchodu. Když procházel za mladým pracovníkem po hlavním schodišti lemovaném kopiemi portrétů všech velkých osobností minulosti, povzdechl si. Peel, Wellington, Disraeli a mnozí další. Zastavili se na chodbě a mladík zaklepal na dveře. Pak je otevřel.

"Brigádní generál Ferguson, pane předsedo vlády."

Když byl Ferguson v té pracovně naposledy, byla to ženská místnost s nepochybnými jemnými rysy. Uvědomil si, že teď to tu je trochu víc strohé, třebaže velmi nepatrně. Venku se rychle stmívalo a John Major kontroloval nějakou zprávu, pero v jeho ruce se pohybovalo značnou rychlostí.

"Promiňte, ještě okamžik a jsem hotov."

Právě ta zdvořilost Fergusona překvapila, laskavé chování, jaké člověk moc často u hlav států nezažije. Major zprávu podepsal, odložil ji na okraj stolu a pohodlně se usadil - příjemný, šedovlasý muž s brýlemi s kostěnou obroučkou, nejmladší předseda vlády dvacátého století. Téměř neznámý širší veřejnosti při svém nástupu po Margaretě Thatcherové - a přece jeho schopnost poradit si s krizí v Perském zálivu prokázala, že je skutečně velkým premiérem.

"Prosím, posadte se, pane brigádní generále. Můj časový plán je neúprosný, takže přejdu hned k jádru věci. Týká se to té záležitosti spaní Thatcherovou ve Francii. Je to evidentně velmi zneklidňující."

"To opravdu je, pane předsedo vlády. Záplat' pánbůh, že to všechno dopadlo takhle."

"Ano, ale zdá se, že jsme měli spíš štěstí než cokoli jiného. Hovořil jsem s prezidentem Mitterrandem a ten souhlasil, že v zájmu nás všech a zvláště s ohledem na současnou situaci v Perském zálivu dojde k úplným bezpečnostním opatřením."

"A co tisk, pane předsedo vlády?"

"Do tisku se nic nedostane, pane brigádní generále," ujistil ho John Major. "Pochopil jsem, že se Francouzům nepodařilo chytit to individuum?"

"Bohužel, pane. Nejčerstvější informace to zatím potvrzují, ale jsem s plukovníkem Hernuem z Akční služby v úzkém spojení."

"Mluvil jsem s paní Thatcherovou a právě ona mne na vás upozornila, pane brigádní generále. Pokud tomu správně rozumím, tak je zpravodajská sekce známá jako Skupina čtyři odpovědná jen předsedovi vlády. Má si poradit se specifickými případy terorismu a podvratné činnosti?"

"Přesně tak."

"To znamená, že jste sloužil pěti ministerským předsedům, když započítáme i mne."

"Vlastně to, pane předsedo vlády, není tak úplně přesně," řekl Ferguson. "Skutečný problém nastal až

ted'."

"To vím. Běžní příslušníci bezpečnostních služeb nebyli nikdy smířeni s vaší existencí, pane brigádní generále, stejně tak jako se soukromou armádou předsedy vlády. Proto si mysleli, že změna v Downing Street číslo 10 by byla vhodnou příležitostí, jak se vás zbavit."

"Bohužel je tomu tak, pane předsedo vlády."

"No, nebojte se. Hovořil jsem s generálním ředitelem bezpečnostních služeb. Už je o všechno postaráno."

"Tak to mě opravdu těší."

"Dobře. Vaším prvním úkolem je zcela evidentně dostat toho, kdo byl za tou aférou ve Francii. Patří-li k IRA, pak je to naše věc, s tím byste souhlasil?"

"Naprosto."

"Dobře. Tak vás nechám, abyste v tom pokračoval. Průběžně mne informujte o každém důležitém kroku, přísně důvěrně."

"Samozřejmě, pane předsedo vlády."

Dveře vzadu se jakoby nějakým kouzlem otevřely, objevil se v nich sekretář, aby Fergusona vyprovodil. Když se dveře zavřely, pracoval již předseda vlády na dalším svazku papírů. Ferguson sešel po schodech.

Jakmile se limuzína rozjela, sáhla Mary Tannerová dopředu, aby zavřela přepážku. "Co se stalo? O co šlo?"

"Á, o tu francouzskou věc," řekl Ferguson nepřítomně. "Víš, tenhle člověk má opravdu něco do sebe." „Na to se vykašlete, pane," řekla Mary. "Nemyslíte, že bychom ted' spíše uvítali nějakou změnu, po všech těch letech vlády konzervativců?"

"Z tebe by byla vynikající mluvčí dělníků," řekl. "Tvůj drahý zesnulý tatínek, dej mu Pán Bůh věčnou slávu, byl profesorem chirurgie v Oxfordu, tvoje matka vlastní polovinu Herefordského hrabství. Ten tvůj byteček na Lowndes Square má cenu milionu, nebo ne? Čím to je, že děti boháčů jsou vždy tak žalostně levičácký, ale jíst chodí zásadně do Savoye?"

"To trochu přeháníte."

"Tak vážně, drahoušku, já jsem pracoval jak pro labouristy, tak pro konzervativce, barva politika nehraje roli. Když byl markýz ze Salisbury předsedou vlády, nebo Gladstone, Disraeli, všichni měli podobné problémy. Fenianové, anarchisti, bomby v Londýně, snad jen dynamit místo semtexu, a co pokusy o atentát na královnu Viktorii?" Sledoval ruch v okolí Whitehallu. Blížili se k Ministerstvu obrany. „Nemění se nic."

"V pořádku, konec přednášky," přerušila ho Mary. "Co se tam tedy stalo?"

"No, už zas máme svou práci, to se stalo," řekl. "Obávám se, že budeme muset odvolat tvůj návrat k vojenské policii."

"Jděte k čertu" vykřikla a oběma rukama ho objala kolem krku.

Fergusonova kancelář ve třetím poschodí Ministerstva obrany byla v rohu v zadním traktu s výhledem do Horse Guards Avenue a na Victoria Embankment, nábřeží královny Viktorie, a vzdálenou řeku. Ještě se ani pořádně neusadil za svým stolem, když přispěchala Mary.

"Kódovaný fax od Hernua. Už jsem to rozšířovala, ale ani za mák se vám to nebude líbit."

Zpráva obsahovala podstatu Hernuova setkání s Martinem Brosnanem, fakta o Seanu Dillonovi.

"Pane bože," vykřikl Ferguson. "Horší už to být nemohlo. Je jako duch, tenhle Dillon. Existuje, nebo neexistuje? Je hrozný jako Carlos, pokud se týče mezinárodních teroristů, ale nikdo ho nezná, ani sdělovací prostředky, ani veřejnost. Nemáme se čeho chytit."

"Něčeho přece, pane."

"A čeho?"

"Brosnana."

"To je fakt, ale pochybuju, že nám pomůže." Ferguson vstal a přešel k oknu. "Kdysi jsem se pokoušel, aby pro mne Martin něco udělal. Nepustil by se do toho ani náhodou." Otočil se a usmál. "Za tím vězí ta

jeho přítelkyně, víš, Anne-Marie Audinová. Ta má hrůzu z toho, že by se vrátil k bývalé profesi."

"Ano, to chápu."

"Ale nevadí. Musíme podat předsedovi vlády zprávu o nejnovějším vývoji. Napiš to stručně."

Vzala si pero a dělala si podle jeho diktátu poznámky. "Ještě něco, pane?" zeptala se nakonec.

"Myslím, že ne. Dej to přepsat. Jednu kopii do kartotéky, druhou ministerskému předsedovi. Pošli to hned přímo do Downing Street kurýrem. Přísně tajné."

Mary naklepala zprávu a potom prošla chodbou k písárnám, kde byla také kopírovací zařízení. Na každém poschodí bylo jedno takové pracoviště a všichni úředníci byli pro práci s tajnými informacemi prověřeni. Když Mary vešla, kopírka zrovna hučela. Stál u ní asi pětapadesátiletý muž s bílými vlasy a vojenskými brýlemi s ocelovými obroučkami. Rukávy u košile měl vyhrnuté.

"Nazdar, Gordone," pozdravila. "Mám tu jednu rychlovku. Žádá si to tvůj nejlepší výkon. Jednu kopii do osobní kartotéky. Uděláš to hned?"

"Ovšem, paní kapitánko." V rychlosti se na to podíval. "Patnáct minut. Přinesu to."

Mary odešla a on usedl k psacímu stroji; musel se zhluboka nadechnout, aby se uklidnil. Četl: Výhradně do rukou předsedy vlády. Gordon Brown už odsloužil u zpravodajského sboru dvacet pět let a dosáhl hodnost praporčíka. Úctyhodná, třebaže neokázalá kariéra vyvrcholila udělením vyznamenání za vynikající vojenskou službu a nabídkou zaměstnání na Ministerstvu obrany i po odchodu do důchodu. Všechno bylo báječné až do chvíle, kdy mu zemřela manželka na rakovinu - v loňském roce. Děti neměli, takže zůstal v pětapadesáti letech na světě plněm lhostejnosti sám. A potom se stal zázrak.

Na Ministerstvo po celou dobu docházely pozvánky na recepcce pořádané nejrůznějšími velvyslanectvími v Londýně. Občas si nějakou pozvánku vzal. Alespoň se něčím zaměstnal a při jedné vernisáži na německém velvyslanectví se seznámil s Tanou Novikovovou, sekretářkou a písárnou na sovětské ambasádě.

Docela si spolu rozuměli. Jí bylo třicet a moc krásy nepobrala, ale když sním při jejich druhé schůzce šla do postele v jeho bytě v Camdenu, připadalo mu to neskutečné. Pro Browna se otevřely neznámé hlubiny sexu, na nic jiného nedokázal myslet. A pak se to stalo. Otázky týkající se jeho zaměstnání, všeho, co se odehrává na Ministerstvu obrany. Nakonec nastalo ochlazení. Dlouho ji neviděl, trápil se, jednal bez kousku zdravého rozumu. Zavolał jí do bytu. Zpočátku byla chladná, odměřená, a pak se ho zeptala, jestli dělá na něčem zajímavém.

Věděl tehdy, o co se jedná, ale bylo mu to fuk. Průběžně se objevovaly zprávy o změnách v britské armádě, vyvolaných politickými změnami v Rusku. Bylo snadné pořídit pár kopií navíc. Když jí je zanesl do bytu, všechno se vrátilo a ona ho přiváděla do extáze, jakou dosud nepoznal.

Od té doby opatroval kopie všeho, co by ji mohlo zajímat. Udělal by cokoli. Výhradně do rukou předsedy vlády. Co by za to dala! Dopsal, pořídil dvě kopie navíc, jednu pro sebe. Teď už z nich měl v prádelníku v ložnici celou kartotéku. Druhá kopie byla pro Tánu Novikovovou, která ovšem nebyla jen sekretářkou a písárnou na sovětském velvyslanectví, ale i kapitánkou KGB.

Gaston odemkl dveře garáže naproti Le Chat Noir a Pierre si vlezl za volant otlučeného krémového peugeotu. Jeho bratr se posadil dozadu a vyrazili.

"Tak mě napadlo," začal Gaston, "co když ho nedostanou? Ten parchant si nás najde, Pierre."

"Blbost," vyletěl Pierre. "Ten už je dávno pryč, Gastone. Musel by bejt blázen, aby se tu ještě motal. Ne, připal mi a drž hubu. Dáme si nějakou baštu a pak vyrazíme do Zanzibaru. Ještě jsou tam ty švédské sestry, co dělají striptýz."

Bylo krátce před osmou, ulice byly tiché a opuštěné, lidem se do té sloty ani nechtělo. Zrovna se chystali přejet přes malé náměstí, když se na ně nalepil muž na motorce a zablikal světlem.

"Máme za sebou policajta," upozornil Gaston.

Policista zastavil těsně vedle, díky přilbě a ochranným brýlím mu neviděli do obličeje. Zamával, aby zastavili.

"Nejspíš zpráva od Savaryho," řekl Pierre a vjel pravou stranou na chodník.

"Možná že ho dostali," řekl Gaston pln očekávání.

Policista postavil motorku na stojánek a šel k nim. Gaston otevřel zadní dveře a vyklonil se. "Tak už toho parchanta chytili?"

Dillon vytasil zpod nepromokavého pláště walthera s tlumičem značky Carswell a střelil ho dvakrát do srdce. Nadzvedl ochranné brýle a otočil se. Pierre se pokřivoval: "To jste vy?"

"Ano, Pierre. Otázka cti."

Walther ještě dvakrát škytl, Dillon ho znovu schoval pod plášť, nasedl na BMW a odjel. Trochu sněžilo, náměstí bylo velmi tiché. Asi za půl hodiny je objevil při obchůzce policista.

Byt Táni Novikovové byl nedaleko od Bayswater Road, kousek od sovětského velvyslanectví. Měla za sebou perný den a chystala se brzy do postele. Krátce před půl jedenáctou zazvonil u domovních dveří zvonek. Právě se utírala ručníkem po osvěžující koupeli. Oblékla si župan a sešla po schodech.

Odpolední směna Gordona Browna skončila v deset. Už se nemohl dočkat, aby byl u ní, a měl obvyklé potíže se zaparkováním svého escorta. Stál u dveří a netrpělivě zvonil; byl krajně rozrušen. Když otevřela dveře a spatřila ho, vtáhla ho vztekle dovnitř.

"Říkala jsem ti, abys sem nechodil, Gordone, za žádných okolností."

"Ale tohle je něco speciálního," hájil se. "Podívej, co jsem ti přinesl."

V obývacím pokoji od něho vzala velkou obálku, otevřela ji a vyndala z ní zprávu. Výhradně do rukou předsedy vlády. Četla a její rozrušení stoupalo. Neuvěřitelné, že by jí takový trouba mohl dodat něco tak senzačního. Položil jí ruce kolem pasu a postupně je sunul výš. Všimla si jeho vzrušení.

"Je to dobrá věcička, co?" vyzvídal.

"Výtečná, Gordone. Vidím, že ses šikovný chlapec."

"Opravdu?" Stiskl ji ještě víc. "Můžu tedy zůstat?"

"Víš, Gordone, strašně mě to mrzí, ale mám noční."

"Prosím tě, miláčku." Chvěl se jako osikový list. "Tak aspoň pár minut."

Musela ho uspokojit, to si dobře uvědomovala. Položila zprávu na stůl a vzala ho za ruku. "Jen čtvrt hodinku, Gordone, víc ne, pak budeš muset jít," zašeptala a vedla ho do ložnice.

Když se ho zbavila, v rychlosti se oblékla a uvažovala, co dělat. Byla to pravověrná komunistka.

Vychovali ji tak a tak i zemře. A co víc, slouží KGB s naprostou oddaností. KGB ji odkojil a poskytl jí v jejich světě významné postavení. Na mladou ženu byla překvapivě konzervativní. Neměla pochopení pro Gorbačova nebo ty blázny kolem něj horující pro glasnost. Naneštěstí mnozí z KGB ho přece jen podporovali a jedním z nich byl její šéf na londýnském velvyslanectví plukovník Jurij Gatov.

Co by řekl k téhle zprávě, ptala se sama sebe, když vyšla na ulici. Jak se k neúspěšnému pokusu o atentát na paní Thatcherovou postaví Gorbačov? Pravděpodobně stejně jako britský předseda vlády: s krajním rozhořčením. V tom případě by měl stejné pocity i plukovník Gatov. Takže co dělat?

Ve chvíli, kdy kráčela po zmrzlém chodníku na Bayswater Road, ji náhle napadlo, že existuje někdo, kdo by zcela jistě měl zájem, a to nejen proto, že smýšlí stejně jako ona, ale protože je přímo v centru dění - v Paříži. Její bývalý šéf plukovník Josef Makejev. To je ono. Makejev bude vědět, jak nejlépe využít takovou informaci. Zahnula do Kensington Palace Gardens a vešla na sovětské velvyslanectví.

Makejev náhodou pracoval ve své kanceláři do pozdních večerních hodin, když dovnitř nahlédla jeho sekretářka: "Telefonát z Londýna, na utajovači. Kapitánka Novikovová."

Makejev zvedl červený telefon. "Táňo," řekl s jistým pohnutím v hlase, protože ty tři roky, co pro něho v Paříži pracovala, byli milenci. "Co pro tebe můžu udělat?"

"Dověděla jsem se, že tam u vás byl dnes nějaký incident týkající se britského impéria, nebo ne?" řekla.

Byla to stará kódovaná fráze KGB, celá léta běžně užívaná vždy, když se odkazovalo na pokus o vraždu na vysoké vládní úrovni.

Makejev byl okamžitě ve střehu. "Správně. Obvyklá záležitost mrtvého brouka."

"Zajímá tě to?"

"Moc."

"Posílám ti kódovaný fax. Počkám v kanceláři, pokud mi budeš chtít něco sdělit."

Taňa Novikovová položila telefon. Měla svůj vlastní kódovací přístroj u druhého stolu. Přistoupila k faxu, rychle vyťukala potřebné, překontrolovala text, jestli na nic nezapomněla, a zadala Makejevovo osobní číslo. Odstartovala zprávu a čekala. Za chvíli dostala potvrzení, že signál byl v pořádku přijat. Vstala, zapálila si cigaretu a popošla k oknu.

Na první pohled zmatenou zprávu přijali v rádiové a šifrovací místnosti na pařížském velvyslanectví. Makejev na ni netrpělivě čekal. Operátor mu ji předal, plukovník ji vložil do dešifrovacího zařízení a vyťukal svůj osobní klíč. Nedočkavě pročítal zprávu a chodil přitom po chodbě, rozrušený stejně jako Taňa Novikovová, když uviděl řádku: Výhradně do rukou předsedy vlády. Posadil se za stůl a přečetl si to ještě jednou. Na chvíli se nad tím zamyslel, pak sáhl po červeném telefonu.

"Udělalas kus práce, Táňo. Tohle je moje dítě."

"To mě moc těší."

"Víš o tom Gatov?"

"Ne, plukovníku."

"Dobrá, tak to tak nechme."

"Můžu udělat ještě něco?"

"Samozřejmě, hlavně si pěstuj svůj kontakt. Kdyby něco, dej mi okamžitě vědět. Budu pro tebe mít další úkoly. Mám přítele, který přijede do Londýna. Je to blízký přítel, o kterém jsi už četla."

"Počkám si, až se ozve."

Zavěsila radostí celá bez sebe a odešla do jídelny.

Makejev ještě chvíli poseděl, celý zamračený, potom zvedl telefon a zavolal Dillonovi. Chvilku to trvalo, než Ir zvedl sluchátko. "Kdo volá?"

"Josef, Seane, jedu k tobě. Krajně naléhavé." Makejev popadl svrchník a odešel.

ČTYŘI

Brosnan vzal Anne-Marii ten večer do kina a poté do malé restaurace na Montmartru, která nesla název La Place Anglaise. Byla to již z dřívější doby oblíbená restaurace, protože navzdory názvu patřilo k specialitám podniku irské dušené maso. Nebylo tam nikterak rušno a oni právě dojídali, když se objevil Max Hernu. Za ním stál Savary.

"Sníh v Londýně, sníh v Bruselu a sníh v Paříži." Hernu si smetl bílý poprašek z rukávu a rozeplnul si kabát.

"Mám si myslet, že jste mne dali sledovat?" zeptal se Brosnan.

"Ani v nejmenším, pane profesore. Zastavili jsme se u vás doma a domovník nám řekl, že jste šli do kina. Byl rovněž natolik laskav, že jmenoval tři nebo čtyři restaurace, v nichž byste podle něho mohl být. Tahle je druhá."

"Takže by snad bylo lepší, kdybyste se posadili a dali si koňak a kávu," pobídla je Anne-Marie. "Zdá se, že jste oba dost vymrzlí."

Odložili si kabáty a Brosnan přivolał vrchního.

"Lituji, mademoiselle, že vám kazím večer, ale je to velice naléhavé," začal Hernu. "Nepříznivý vývoj událostí."

Brosnan si zapálil cigaretu. "Začněte tím nejhorším."

"Asi před dvěma hodinami," spustil Savary, "nalezl policista na obchůzce mrtvolu bratrů Jobertových v jejich autě na malém náměstíčku nedaleko od Le Chat Noir."

"Chcete říct, že byli zavražděni?" vložila se do toho Anne-Marie.

"Přesně tak, mademoiselle," potvrdil. "Zastřeleni."

"Oba do srdce?" zeptal se Brosnan.

"Prosím, ano, pane profesore, to nám řekl patolog hned zkraje. Dál jsme nečekali. Jak to víte?"

"Dillon, bez pochyby. To dokáže jen opravdový profík, pane plukovníku, to byste měl vědět. Nikdy ne jen jedna rána, vždy dvě pro případ, že by ten druhý dokázal bezděčně taky jednu vypálit."

Hernu si zamíchal kávu. "Očekával jste to, pane profesore?"

"Jistě. Dříve nebo později by si je stejně vyhledal. Je to divný člověk. Vždy dodrží své slovo, nikdy žádnou smlouvu neporuší, a totéž očekává od svých kumpánů. Říká tomu otázka cti. Alespoň za starých časů tomu tak říkal."

"Můžu se vás na něco zeptat?" řekl Savary. "Už patnáct let se pohybuji v rajónu. Poznal jsem spousty zabijáků, a nejen gangsterů, pro které je to součást džobu, ale třeba i takového ubohého blbečka, který zabil manželku, protože mu byla nevěrná. Dillon, jak se zdá, je něco jiného. Myslím to, že mu otce zabili britští vojáci, takže se dal k IRA. To dokážu ještě pochopit, ale ne všechno to, co se odehrálo od té doby. Dvacet let. Všechny ty útoky - a nejen v jeho vlastní zemi. Proč?"

"Nejsem psychiatr," řekl Brosnan. "Ten by vám to dokázal pojmenovat, počínaje psychopatem a tak dále. Poznal jsem lidi, jako je on, v armádě ve Vietnamu u speciálních jednotek, a byli to dobří chlapi, někteří z nich, ale jakmile jednou začali se zabíjením, působilo to na ně jako droga. Trpěli stihomamem. Pak už zabíjeli, i když to nebylo nutné. Chyběl jim cit. Ve Vietnamu pro ně lidi nic neznamenali, řekl bych, že pro ně byli pouhé věci."

"Myslíte, že se tohle stalo Dillonovi?" zeptal se Hernu.

"To se stalo mně, pane plukovníku," řekl Martin Brosnan smutně.

Nastalo ticho. Konečně promluvil Hernu: "Musíme ho chytit, pane profesore."

"Já vím."

"Takže se k nám přidáte a pomůžete nám?"

Anne-Marie překryla jeho ruku svou dlaní, v očích patrný strach; pohlédla na oba muže a vyhrkla se zoufalým vztekem: "To je vaše věc, ne Martinova."

"To je v pořádku," uklidňoval ji Martin. "Nedělej si starosti." Pak se obrátil k Hernuovi: "Můžu dát jakoukoliv radu, můžu pomoci jakoukoliv informací, ale žádné osobní angažování. Lituji, pane plukovníku, ale bude to, jak říkám."

"Říkal jste nám," nedal se Savary, "že se vás jednou pokoušel zabít. Vás a vašeho přítele."

"To bylo v čtyřiasedmdesátém. Oba jsme pracovali pro toho mého přítele, Liama Devlina. Představoval něco, co byste možná nazval staromódní revolucionář. Myslel, že se dá něco vybojovat jako za starých dob - tajná armáda proti pravidelnému vojsku. Tak trochu jako odboj za války ve Francii. Neměl rád bomby, pro které jsou lidé nebo věci snadnými soustý, něco v tom duchu."

"A co se stalo?" zeptal se inspektor.

"Dillon neuposlechl rozkazy a bomba určená pro policejní patrolu zabila půl tuctu dětí. Devlin a já jsme po něm šli. On se nás pokusil zlikvidovat."

"Jak vidno, neúspěšně."

"No, přesně řečeno, my jsme nebyli děti z ulice." Jeho hlas se nepatrně změnil. Byl tvrdší, cyničtější.

"Provrtal mi kulkou rameno a já jsem mu jednu vpálil do předloktí. Tenkrát poprvé zmizel na kontinent, do Evropy."

"A už jste ho znovu nespátril?"

"Byl jsem ve vězení přes čtyři roky, od pětasedmdesátého, pane inspektore. Belle Isle. Držte se své historky. Dillon pracoval určitou dobu s jistým Frankem Barrym, dalším uprchlíkem z IRA, který se objevil na evropské scéně. Barry byl skutečně hrozný. Nevzpomínáte si na něj?"

"Ovšem že ano, pane profesore," řekl Hernu. "Snažil se úkladně zavraždit Lorda Carringtona, britského ministra zahraničí, při jeho návštěvě Francie v sedmdesátém devátém. Za velice podobných okolností, jako je tahle poslední záležitost."

"Dillon pravděpodobně otrocky napodobil tehdejší akci. Zbožňoval Barryho."

"Kterého vy jste zabil, v zájmu britské zpravodajské služby, jestli jsem správně informován?"

"Omluvte mě," řekla Anne-Marie.

Vstala a odešla dolů na toaletu. Hernu konstatoval. "Rozčilili jsme ji."

"Dělá si starosti kvůli mně, pane plukovníku, bojí se, že by mi snad některé okolnosti mohly vrátit do ruky zbraň a já bych sklouzl zpátky na starou cestu."

"Ano, to chápu, příteli." Hernu vstal a zapnul si kabát. "Připravili jsme vás už o mnoho času. Omlouvám se také mademoiselle Audinové."

"Studenti musí mít vás i vaše přednášky na Sorboně moc rádi. Sázím se, že máte plné posluchárny, pane profesore," ozval se Savary.

"Vždycky," řekl Brosnan.

Sledoval je, když odcházeli. Pak se vrátila Anne-Marie. "Moc mne to mrzí, miláčku," vzal ji za ruku.

"To není tvoje chyba." Vypadala unaveně. "Myslím, že půjdu domů."

"Ty se ke mně nevrátíš?"

"Dnes večer ne. Snad zítra."

Vrchní přinesl účet. Pak jim pomohl do kabátů a doprovodil je ke dveřím. Venku se snášel sníh na dlažební kostky. Otrásla se a obrátila se k Brosna-novi. "Změnil seSi Martine, ve chvíli, kdy jsi to s nima probíral. Stal se z tebe jiný člověk."

"Opravdu?" zvedl obočí, ale věděl, že je to pravda.

"Vezmu si taxík."

"Dovol, abych jel s tebou."

"Ne, raději ne."

Díval se za ní, jak kráčí ulicí, potom se otočil a pustil se opačným směrem. Rád by věděl, kde je a co dělá Dillon.

Dillonova loďka kotvila v malé zátoce na nábreží St Bernard. Zimovaly tam především zábavní motorové lodě, jejich plachtoví bylo v téhle roční době zavěšeno nad nimi. Interiér byl překvapivě luxusní, reprezentační kajuta obkládaná mahagonovým dřevem, dvě pohodlné pohovky, televize. V zadní kajutě měl divan na přespání; v sousední kajutě byl sprchový kout. Kuchyně byla na druhé straně spojovací chodby, malá, velmi moderní, se vším, co by mohl dobrý kuchař potřebovat. Právě čekal, až se uvaří voda v konvičce, když zaslechl na palubě kroky. Otevřel jednu zásuvku, popadl walthera, natáhl ho a zasunul vzadu za pas. Potom vyšel ven.

Makejev sešel souběžnou chodbou a vstoupil do reprezentační kajuty. Oklepal si ze svrchníku sníh a svlékl si ho. "To je ale hnusná noc."

"V Moskvě je hůř," ujistil ho Dillon. "Kafe?"

"Proč ne."

Makejev si z láhve na příborníku posloužil skleničkou koňaku. Ir se zatím vrátil a v každé ruce držel porcelánový hrneček. "Tak co se stalo?"

"Především mě moje zdroje informovaly, že to bratři Jobertové zaplatili životem. Bylo to moudré?"

"Řečeno s Jamesem Cagneyem z jednoho z těch starých filmů - koledovali si o to. Co se děje dál?"

"No, vynořil se jeden starý přítel z tvé temné minulosti. Jistý Martin Brosnan."

"Svatá matko boží!" zdálo se, že to Dillonovi na chvíli vyrazilo dech. "Martin? Martin Brosnan? Kdepak se tu sakra vzal!?"

"Žije v Paříži, odsud je to proti proudu na Quai de Montebello, ten rohový činžák naproti Notre Dame. Má tam parádní vchod. Odsud se tam dá jít klidně pěšky. Určitě to najdeš. Na průčelí je lešení.

Probíhají tam nějaké stavební úpravy."

"Víš toho nějak moc." Dillon vyndal z příborníku láhev se značkou Bushmills a trochu si nalil. "Proč?"

"Cestou sem jsem se na to mrknul."

"A co s tím mám já společného?"

A tak mu to Makejev řekl, o Maxi Hernuovi, Savarym, Táně Novikovové v Londýně - všechno. "Tak," dodal, "alespoň víme, co mají naši přátelé za lubem."

"Ta holka Novikovová se může hodit," řekl Dillon. "Bude hrát za naše barvy?"

"Nepochybně. Několik let pro mne pracovala. Je to velice chytrá dívka a vůbec nehoruje pro změny u nás doma. Stejně jako já. Plukovník Jurij Gatov, její šéf, je z jiného těsta."

"Fajn, mohla by být důležitá," řekl Dillon.

"Znamená to, že se chystáš do Londýna?"

"Až si budu jistý, dám ti vědět."

"A co Brosnan?"

"Mohl bych kolem něj projít a ani by mne nepoznal."

"Víš to určitě?"

"Josefe, projdu kolem tebe, a nepoznáš mě! Ještě nikdy jsi vlastně neviděl, jak se proměňuju, že ne? Seš tady svým autem?"

"Ovšem že ne. Taxíkem. Doufám, že taky nazpátek nějakého seženu."

"Vezmu si kabát a kousek tě doprovodím."

Vyšel, Makejev si zapnul kabát a nalil si ještě trochu brandy. Za chvíli uslyšel pohyb a ohlédl se. Před ním stál Dillon v námořnickém kabátě a s čepicí, nějak divně se hrbil k jedné straně. Dokonce i v obličeji se změnil. Vypadal o patnáct let starší. Bylo to neuvěřitelné.

"Pane bože, to je úžasné," vydechl Makejev.

Dillon se napřimil a zašklebil se: "Josefe, kamaráde, kdybych bejval zůstal na jevišti, tak už bych dnes byl povýšenej do šlechtickýho stavu. Pojď, vyrazíme."

Sníh vytvářel na zemi jen lehký poprašek, na řece pluly loďky a Notre Dame se v plném osvětlení vznášel ve tmě. Dorazili na Quai de Montebello, aniž zahlédli jediný taxík.

"A jsme tady," řekl Makejev. "Tenhle činžák patří Brosnanovi. Zdá se, že mu matka zanechala docela slušný majetek."

"Vážně?"

Dillon pohlédl na lešení. "Apartmá čtyři, to na rohu v prvním patře," upřesnil Makejev.

"Žije sám?"

"Ženatý není. Má přítelkyni, Anne-Marii Audinovou..."

"Tu válečnou fotografkou? Kdysi jsem ji viděl v Belfastu, v jedenasedmdesátém, Brosnan a Liam Devlin, můj tehdejší šéf, ji zasvěcovali do tajů IRA."

"Setkal ses s ní?"

"Osobně ne. Žijí spolu?"

"Zdá se že ne." Z příčné ulice vyjel taxík, zahrnul k nim. Makejev pozvedl ruku. "Promluvíme si zítra."

Taxík zmizel a Dillon se zrovna chystal odejít, když se zpoza rohu vynořil Brosnan. Dillon ho okamžitě poznal.

"Tak co, ty parchante starej," řekl si tiše.

Martin Brosnan vystoupil po schodech a vešel dovnitř. Dillon se obrátil a usmál se. Cestou si potichu pohvizdoval.

Ve svém bytě na Cavendish Square se Ferguson právě chystal do postele, když zazvonil telefon. "Špatné zprávy," ozval se Hernu. "Odrovnal bratry Jobertovy."

"Pane bože," vyhrkl Ferguson. "Není s ním žádná sranda, co?"

"Šel jsem za Brosnanem, abych ho požádal o spolupráci. Bohužel odmítl. Nabídl se, že nám poradí, ale aktivně se nezapojí."

"Nesmysl," vyhrkl Ferguson. "To nemůžeme připustit. Když se loď potápí, je třeba, aby každá ruka pumpovala - a tahle loď se potápí opravdu dost rychle."

"Co navrhuješ?"

"Myslím, že by to nebyl špatný nápad zajet k vám a setkat se s ním. Nevím přesně kdy, ještě musím něco zařídit. Snad dnes odpoledne. Dáme vám vědět."

"Výtečně. Víc jsi mě nemohl potěšit, opravdu."

Ferguson chvíli poseděl a přemýšlel, potom zatelefonoval Mary Tannerové do bytu. "Předpokládám, že jsi stejně jako já doufala, že po tak časném budičku budeš mít před sebou relativně klidnou noc, že?"

"Něco podobného mě napadlo. Co se stalo?"

Sdělil jí nejnovější informace. "Myslím, že by nebyl špatný nápad zítra tam zajet, probrat to s Hernuem a pak si promluvit s Brosnanem. Musíme ho přesvědčit, že jde o vážnou věc."

"Chcete, abych jela s vámi?"

"Přirozeně. Vždyť já nerozumím ani jídelnímu lístku, zatímco všichni víme, že jedním z přínosů tvého

poněkud nákladného vzdělání je plyná znalost francouzštiny. Spoj se s důstojníkem, který má na ministerstvu na starosti dopravu, a řekni, aby na zítřek připravil tryskové letadlo."

"Zařídím to. Ještě něco?"

"Ne. Zítra ráno v kanceláři nashledanou a nezapomeň si vzít cestovní pas."

Ferguson zavěsil, vlezl do postele a zhasl lampičku.

Když se Dillon vrátil na loď, ohřál v konvici vodu, nalil si trochu whisky značky Bushmills do hrnečku, přidal kapku citrónové šťávy, cukr a vařící vodu a odešel do své kajuty. Pomalu usrkal horký nápoj. Můj Bože, Martin Brosnan po všech těch letech. V duchu se vrátil do starých časů prožitých s tímhle Američanem a Liamem Devlinem, jeho bývalým velitelem. Devlin - živá legenda IRA. Divoké dny plné vzrušení, kdy se čelem postavili přesile britské armády. Tomu už se nikdy nic nevyrovná.

Na stole se vršily londýnské noviny. Koupil si je u novinového stánku na Gare de Lyon: Daily Mail, Express, The Times, Telegraph. Ze všeho nejvíce ho zajímaly politické pasáže, všechny se navzájem podobaly. Krize v Perském zálivu, letecké útoky na Bagdád, úvahy o tom, kdy začne pozemní válka. A samozřejmě fotografie. Předseda vlády John Major před Downing Street číslo 10. Britský tisk je báječný. Přináší rozsáhlé diskuse o bezpečnostních otázkách, úvahy o možných arabských teroristických útocích a články, u nichž jsou dokonce mapy a plány ulic bezprostředního okolí Downing Street. A další fotografie předsedy vlády a vládních ministrů, jak přijíždějí na každodenní schůzky válečného kabinetu. Londýn, to je místo, kde by k akci mohlo dojít, o tom nepochybuji. Pečlivě noviny urovnal, dopil drink a šel spát.

Jednou z prvních věcí, kterou Ferguson udělal po příchodu do kanceláře, byla stručná zpráva pro předsedu vlády. Informoval ho o nejnovějších událostech a o své cestě do Paříže. Mary zanesla koncept zprávy ke kopírce. Alice Johnsonová, válečná vdova, jejíž manžel byl zabit na Falklandech, právě končila noční směnu. Okamžitě začala zprávu přepisovat. Právě ji okopírovala, když vstoupil Gordon Brown. Byl na dělené směně. Tři hodiny od deseti do jedné a od šesti do deseti večer. Odložil si aktovku a svlékl sako.

"Můžeš jít, jestli chceš, Alice. Něco zvláštního?"

"Jen tahle zpráva pro kapitánku Tannerovou. Je to pro Downing Street číslo 10. Řekla jsem, že ji přinesu."

"Já to tam hodím," nabídl se Brown. "A ty běž."

Podala mu obě kopie a začala si sklízet stůl. Šanci udělat kopii navíc neměl, ale aspoň si zprávu mohl přečíst cestou do kanceláře Mary Tannerové. Zastihl ji u psacího stolu.

"To je ta zpráva, kterou jste chtěla, paní kapitánko. Mám sehnat kurýra?"

"Ne, díky, Gordone. Postarám se o to."

"Ještě něco, paní kapitánko?"

"Ne, zrovna si uklízím stůl. Jedu s brigádním generálem Fergusonem do Paříže." Pohlédla na hodinky.

"Musím vyrazit. V jedenáct odlétáme z Gatwicku."

"Doufám, že budete mít dobrou cestu."

Když se vrátil do kopírovací místnosti, Alice Johnsonová tam ještě byla. "Poslyš, Alice," začal, "nevadilo by ti, kdyby ses chvilku zdržela. Potřebuju ještě něco zařídit. Já to za tebe napracuju."

"To je v pořádku," řekla. "Jen běž."

Oblékl si kabát, seběhl dolů k jídelně a vlezl do veřejné telefonní budky. Tánu Novikovovou zastihl doma jenom proto, že předešlý večer opustila velvyslanectví v pozdních hodinách.

"Říkala jsem ti, abys mi sem nevolal. Ozvu se ti."

"Musím se s tebou sejít. V jednu jsem volný."

"To nemůžu."

"Viděl jsem další zprávu. Stejná záležitost."

"Rozumím. Máš kopii?"

"Ne, nešlo to, ale četl jsem to."

"Co se tam říká?"

"To ti řeknu při obědě."

Potom si uvědomila, že se musí tvrdě ovládat a udržet si autoritu. Její hlas zazněl chladněji, přísně řekla:

"Nesnaž se mne zdržovat, Gordone, mám práci. Myslím, že bych spíš měla tuhle konverzaci ukončit."

Možná že ti někdy zavolám, ale taky možná ne."

Zmocnila se ho panika. "Ne, tak já ti to řeknu. Moc toho nebylo. Jen to, že zavraždili ty dva francouzské kriminálníky, podle všeho to udělal ten Dillon. Jo, a brigádní generál Ferguson a kapitánka Tannerová letí v poledne do Paříže."

"Proč?"

"Doufají, že se jim podaří přesvědčit toho Martina Brosnana, aby jim pomohl."

"Dobře," pochválila ho. "Udělal jsi kus práce, Gordone. Navštívím tě dnes večer u tebe doma. V šest hodin a vezmi pracovní plán na pár příštích týdnů." Zavěsila.

Brown stoupal po schodech nahoru celý rozradostněný.

Ferguson a Mary Tannerová absolvovali let bez potíží a na letišti Charlese de Gaullea přistáli krátce po jedné. Ještě před druhou hodinou byli uvedeni do Hernuovy kanceláře v hlavním sídle DGSE na Boulevard Mortier.

Hernu Fergusonem objal. "Charlesi, ty jeden rošťáku, to už je nějaká doba, co jsme se neviděli."

"No tak, jen žádné ty tvoje francouzské zvyky," bránil se Ferguson. "Ještě mě políbíš na obě tváře. Mary Tannerová, moje pomocnice."

Měla na sobě velmi slušivý tmavohnědý kalhotový kostým od Armaniho a nádherné kotníčkové boty od firmy Manolo Blahnik; diamantové náušnice a malé zlaté vodotěsné hodinky značky Rolex dotvářely celkový obraz. Na dívku, u níž se nepředpokládalo, že bude nějak zvlášť hezká, vypadala fantasticky.

Hernu, který dovedl rozpoznat kvalitu, jí políbil ruku. "Kapitánko Tannerová, nic nedlužíte své pověsti."

"Doufám, že jen tím příjemnějším způsobem," odpověděla plynule francouzsky.

"Dobrá," vložil se mezi ně Ferguson. "Takže uvítací řeči máme za sebou, a teď přejdeme k jádru věci. Co Brosnan?"

"Mluvil jsem s ním dnes ráno a souhlasil s naší návštěvou ve tři u něj doma. Je čas na trochu pozdní oběd. Máme tady skvělou jídelnu, chodí do ní každý od ředitele dolů." Otevřel dveře. "Pojďte za mnou. Možná že to není zrovna to nejlepší jídlo v Paříži, ale určitě je nejlevnější."

V reprezentační kajutě na lodi si Dillon naléval šampaňské značky Krug a studoval podrobnou mapu Londýna. Kolem sebe měl na mahagonových stěnách připíchnuty články a zprávy ze všech novin týkající se záležitostí v Downing Street č. 10, války v Perském zálivu a toho, jak dobře si John Major počíná. Nechybělo ani několik fotografií nejmladšího předsedy vlády 20. století. Vlastně se zdálo, jako by jeho oči Dillon sledovaly, jako by ho Major pozoroval.

"Já z tebe taky nespustím oči, kámo," řekl Dillon tiše.

Zvlášť ho upoutaly každodenní schůzky britského válečného kabinetu v Downing Street číslo 10. Všichni ti parchanti, všichni na jednom místě. To by byl cíl! Zase je to stejné jako v Brightonu - tehdy moc nescházelo a celá britská vláda byla odrovnaná. Jenomže udělat si z Downing Street terč? Nezdálo se to moc pravděpodobné. A možné. Pevnost jménem Thatcherová, tak se někteří vyjadřovali, poté co došlo k posílení bezpečnostních opatření ve prospěch té úctyhodné dámy. Na palubě nad hlavou uslyšel kroky. Otevřel zásuvku u stolu, ležel v ní revolver značky Smith & Wesson, osmatřicítka.

"Mohl jsem zatelefonovat," spustil už od dveří Makejev, "ale uvědomil jsem si, že bude lepší promluvit si osobně."

"O co jde?"

"Přinesl jsem pár fotek Brosnana, vyfotografovali jsme ho tak, jak teď vypadá. Jo, a tohle je ta jeho přítelkyně, Anne-Marie Audinová."

"Dobře. Ještě něco?"

"Znovu se ozvala Táňa Novikovová. Zdá se, že brigádní generál Ferguson a jeho pomocnice, jistá kapitánka Mary Tannerová, přiletěli sem k nám. V jedenáct měli odlétat z Gatwicku." Podíval se na hodinky. "Řekl bych, že touhle dobou jsou právě u Hernua."

"Proč?"

"Skutečným cílem cesty je sejít se s Brosnanem. Pokusit se ho přesvědčit, aby aktivně pomohl při pátrání. Potřebují tě najít."

"Opravdu?" Dillon se lhostejně usmál. "Z Martina se stává persona non grata. Možná v tom budu muset něco podniknout."

Makejev pokynul směrem k výstřižkům na zdech. "Ty sis zařídil soukromou galerii?"

"Jen se tak seznamuju s tím chlapem," řekl Dillon. "Dáš si něco k pití?"

"Ne, díky." Makejev náhle pocítil neklid. "Musím ještě něco zařídit. Ohlásím se."

Vydal se kajutními schůdky nahoru. Dillon si nalil trochu šampaňského, malinko usrkl a potom celou láhev vylil do výlevky. Bylo to evidentní plýtvání, ale on se nemohl zbavit pocitu, že to tak je lepší. Vrátil se do kajuty, zapálil si cigaretu a znovu se zadíval na výstřižky. Ale dokázal myslet jen na Martina Brosnana. Vzal fotografie od Makejeva a připíchl je vedle výstřižků.

Anne-Marie byla v kuchyni na Quai de Montebello, Brosnan si u stolu procházel svou přednášku. Zazvonil zvonek. Utřela si ruce a vyběhla ven.

"To budou oni," vyhrkla. "Já se mrknu. Ale ty nezapomeň na svůj slib."

Lehce ho poklepala po zádech a vyšla ven. V hale bylo slyšet hlasy. Vrátila se s Fergusonem, Hernuem a Mary Tannerovou.

"Udělám kávu," nabídla ihned a odešla do kuchyně.

"Drahý Martine." Ferguson napřáhl ruku. "Už je to dávno."

"Úžasně," zasmál se Brosnan. "Sejdeme se vždycky, jen když něco potřebuješ."

"Tady ti vedu novou tvář, moje pomocnice kapitánka Mary Tannerová."

Brosnan si ji letmo prohlédl. Menší snědá dívka s jizvou na levé tváři se mu zalíbila na první pohled.

"Nemohla byste si najít nějakou lepší práci, než jakou vám nabízí tenhle starý otrava?" zeptal se.

Bylo zvláštní, že v ní setkání s tímto mužem vyvolalo určité napětí. Odhadovala ho tak na pětáctýřicet, s legračně dlouhými vlasy a obličejem, který v životě zažil spíše víc toho horšího.

"Je recese, dneska musí člověk vzít, co je," bránila se a napřáhl ruku. Lehce ji stiskl.

"Správně. Kabaretní vystoupení máme za sebou, takže přikročíme k jádru věci," řekl Ferguson. Hernu popošel k oknu, Ferguson a Mary zaujali místo na pohovce naproti Brosnanovi.

"Max mi říkal, že s tebou včera večer mluvil, když zavraždili bratry Jobertovy."

Anne-Marie přinesla podnos s kávou. "To je pravda," přitakal Brosnan.

"Říkal mi, že jsi nám odmítl pomoci..."

"To je poněkud silné tvrzení. Řekl jsem, že udělám, co budu moci, ale že se sám osobně aktivně do věci nezapojím. A jestli jste mě přišli lámat, marníte čas."

Anne-Marie nalila kávu. "Vy s ním souhlasíte, slečno Audinová?" obrátil se na ni Ferguson.

"Martin už dávno nechal takového způsobu života, pane brigádní generále," začala opatrně. "Nerada bych viděla, aby se z jakéhokoliv důvodu k němu vrátil."

"Ale určitě chápete, že takového člověka, jako je Dillon, je třeba zastavit."

"Zastavit ho musí jiní. Proboha proč Martin?" Byla rozrušená a měla vztek. "To je vaše práce, lidí jako vy. Vy se přece živíte díky takovýmto věcem."

Max Hernu přešel ke stolu a vzal si šálek kávy. "Ale profesor Brosnan zaujímá zvláštní postavení, pokud jde o tuto záležitost, to musíte pochopit, mademoiselle. Zná Dillona důvěrně, léta s ním pracoval. Mohl by pro nás být velkým přínosem."

"Já ho nechci vidět se zbraní v ruce," bránila se. "K ničemu jinému by to nevedlo. Jakmile už vykročí jednou nohou na takovou cestu, může to mít jen jeden jediný konec."

Zoufale se otočila a zmizela v kuchyni. Mary Tannerová se zvedla a zavřela za oběma dveře.

Anne-Marie se opírala o výlevku, paže měla složené, jako by se sama objímala, v očích strach.

"Oni to nechápou, oni nemůžou pochopit, co tím myslím."

"Já to vím," řekla Mary prostě. "Já přesně chápu, co máte na mysli," a když Anne-Marie začala slabě vzlykat, objala ji oběma rukama.

Brosnan otevřel francouzské okno a postavil se na terasu u lešení. Zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Ferguson k němu přistoupil. "Mrzí mne, že jsem ji tak rozrušil."

"Lžeš, tebe to nemrzí, ty před sebou vidíš jen svůj konečný cíl - jako vždycky."

"On je ale hrozný, Martine."

"Já vím," přikývl Brosnan. "Ten parchant teď skutečně otevřel Pandořinu skříňku. Musím si zakouřit." Hernu seděl u krbu. Brosnan našel v pokoji balíček cigaret, zaváhal, potom otevřel dveře do kuchyně. Anne-Marie a Mary seděly naproti sobě a držely se přes stůl za ruce.

Mary se otočila. "Bude v pořádku. Jen nás na chvíli nechte o samotě."

Brosnan se vrátil na terasu. Zapálil si cigaretu a opřel se o sloupkové zábradlí. "Zdá se, že je to kultivovaná žena, ta tvoje pomocnice. Co ta jízva na levé tváři. Od šrapnelu? Jak k tomu přišla?"

„Jako poručice sloužila u vojenské policie v Londonderry. Nějaký chlápek z IRA chtěl odpálit bombu z auta a selhal mu motor. Nechal vše u chodníku a utíkal pryč. Vedle bydleli starší lidi. Mary zrovna jela kolem v terénním voze, když ji upozornil nějaký civilista. Vlezla do toho auta, uvolnila brzdu a povedlo se jí sjet dolů z kopce bez motoru. Explodovalo to, zrovna když utíkala."

"Dobrotivý bože!"

"Ano, v tom s tebou souhlasím. Když ji propustili z nemocnice, dostala přísnou důtku za porušování platných nařízení a Jiřskou medaili za statečnost při akci. Potom jsem ji přijal já."

"Tedy do značné míry tichá voda." Brosnan povzdechl a odhodil cigaretu.

"Šla si lehnout do ložnice," ozvala se Mary od kuchyňských dveří.

"V pořádku," řekl Brosnan. "Pojdme zase dovnitř." Vrátili se do pokoje a Brosnan si zapálil další cigaretu. "Tak ať to máme z krku. Co jste chtěli vědět?"

Ferguson se obrátil k Mary. "Teď je řada na tobě, drahá."

"Prošla jsem kartotéky, překontrolovala všechno, co máme v počítači." Otevřela hnědou kabelku a vyndala fotografii. "Jediný obrázek Dillona, který jsme našli. Je to ze skupinové fotografie pořízené v Královské akademii dramatických umění před dvaceti lety. Dali jsme to jednomu expertovi na oddělení zvětšit."

Fotografii scházela potřebná ostrost, struktura byla moc zrnitá a obličej byl nezřetelný. Mohl to být kterýkoliv jiný mladík.

Brosnan ji vrátil. "Marné. Dokonce ani já ho nepoznám."

"Ale ne, je to určitě on. Ten muž napravo od něj se stal docela úspěšným v televizi. Už je po smrti."

"Snad ne kvůli Dillonovi?"

"Ale ne, rakovina žaludku, ale v jedenaosmdesátém ho kontaktoval jeden náš člověk a potvrdil mu, že vedle něj stojí Dillon."

"Jediná podobenka, kterou máme," povzdechl Ferguson. "A krucinál i ta je k ničemu."

"Víte, že má pilotní průkaz, dokonce i na dopravní letouny?" doplnila ho Mary.

"Ne, to jsem nikdy nevěděl," řekl Brosnan.

"Podle jednoho našeho informátora si ho udělal před pár lety v Libanonu."

"Proč po něm vaši lidé šli v jedenaosmdesátém?" zeptal se Brosnan.

"Ano, to je zajímavé," odpověděla mu. "Řekl jste plukovníku Hernuovi, že Dillon měl spory s IRA, že vystoupil z této organizace a zapojil se do mezinárodní sítě teroristů."

"To souhlasí."

"Zdá se, že ho v jedenaosmdesátém vzali zpátky. Měli problémy se svými lidmi v Anglii; příliš moc zatčených, něco na ten způsob. Prostřednictvím informátora v Ulsteru jsme se dověděli, že nějaký čas působil v Londýně. Existují nejméně tři nebo čtyři incidenty, které se mu připisují. Dvakrát bomba v autě a vražda informátora policie v Ulsteru, kterého přeložili i s rodinou do Maida Vale."

"A my jsme se k němu nepřiblížili ani o píd'," řekl Ferguson hněvivě.

"Opravdu," přitakal Brosnan. "Ještě jednou to projdu. Je to geniální herec, změní se ti před očima jen pouhými gesty. To musíte vidět, abyste tomu uvěřili. A teď si představte, co to asi udělá, když se nalíčí, když změní barvu vlasů. Vezměte v úvahu, že měří jen metr třiašedesát. Viděl jsem ho, jak si v ženském převleku dělal v Belfastu šoufky z hlídkujících vojáků."

Mary Tannerová se se zaujetím předklonila. "Pokračujte," poprosila tiše.

"Chcete znát další důvod, proč jste ho dosud nikdy nechytily? Používá řadu přezdívek. Změní barvu vlasů, nalíčí se a pak si pořídí fotku. Do falešného pasu nebo různých průkazů totožnosti. Má celou sbírku, takže když někde potřebuje cestovat, tak ze sebe udělá člověka na fotografii."

"Důmyslné," řekl Hernu.

"Přesně tak, proto vám nikdo nepomůže, ani televize ani fotka v novinách. Kamkoliv se dostane, sklouzne pod povrch. Kdyby pracoval v Londýně a něco by potřeboval, fyzickou pomoc, zbraně, cokoli, předstíral by, že je obyčejný kriminálník, a jednoduše by využil podsvětí."

"Tím myslíte, že by se ani v nejmenším nepokusil navázat kontakt s IRA?" zeptala se Mary.

"Pochybuji o tom. Možná s někým, kdo byl po celá léta v hlubokém úkrytu, s někým, komu může opravdu důvěřovat, ale takových lidí je na světě moc málo."

"Je tu ještě jeden bod, kterého se ještě nikdo nedotkl," řekl Hernu. "Pro koho pracuje?"

"Určitě ne pro IRA," uvažovala Mary nahlas. "Udělalí jsme okamžitou počítačovou prověrku a máme napojení jak na počítač Královského policejního sboru v Ulsteru, tak na britskou armádní zpravodajskou službu v Lisburnu. Žádná stopa k atentátu na paní Thatcherovou."

"Tomu věřím," přitakal Brosnan, "ačkoliv si nikdy nemůžete být jisti."

"Máme tady ty Iráčany, ovšem," řekl Ferguson. "Saddám by teď s gustem každého nejradši vyhodil do vzduchu."

"Pravda, ale nezapomeň na Hizbollah, Organizaci pro osvobození Palestiny, Hněv Alláhův a několik dalších. Pracoval pro všechny," připomněl mu Brosnan.

"Já vím," přitakal Ferguson, "a překontrolovat naše zdroje by zabralo spoustu času a stejně bychom nic nezískali."

"Vy myslíte, že se ještě o něco pokusí?" zeptala se Mary.

"Nic konkrétního nevím, moje drahá, ale pohybuju se v téhle oblasti celý život. Vždy se řídím svými instinkty a tentokrát mi napovídají, že jde o víc."

"V tom vám nepomůžu. Udělal jsem vše, co je v mých silách." Brosnan se postavil.

"Chceš říct, co jsem chtěl udělat," opáčil Ferguson.

Odebrali se do haly a Brosnan otevřel dveře. "Předpokládám, že vyrazíte zpátky do Londýna..."

"No, nevím. Myslel jsem, možná tu zůstaneme přes noc a okusíme požitků Paříže. Nebyl jsem v Ritzu od té doby, co ho zrenovovali."

"To se kasa prohne," zasmála se Mary. Podala mu ruku. "Na shledanou, pane profesore, těší mě, že jsem si konečně ke jménu přiřadila i tvář."

"Na shledanou," loučil se. "Na shledanou, pane plukovníku," pokynul Hernuovi a zavřel dveře.

Když se vrátil do salonu, našel tam Anne-Marii. Měla odulý, bledý obličej. "Dospěli jste k nějakému rozhodnutí?" zeptala se.

"Dal jsem ti své slovo. Pomohl jsem jim, jak dovedu. Teď jsou pryč a tím to končí."

Otevřela zásuvku stolu. Uvnitř ležela bez ladu a skladu pera, obálky, dopisní papíry a známky. Také pistole značky Browning ráže 9 mm s velkou průrazností, jedna z nejvražednějších ručních zbraní na světě. SAS jí dává přednost před všemi ostatními.

Neřekla ani slovo, jen zavřela zásuvku a s klidem na něho pohlédla. "Udělám kávu," navrhl a odešla do kuchyně.

"Ztratili jsme ho. Víc už neudělá," prohodil Hernu už dole v autě.

"Tím bych si nebyl příliš jistý. Probereme to později při jídle v Ritzu. Půjdeš s námi, doufám? Hodí se ti to v osm?"

"Skvělé," souhlasil Hernu. "Skupina čtyři je určitě poněkud velkorysejší, pokud jde o výdaje, než moje chudičké oddělení."

"Ó, to vše tady díky milé Mary," řekl Ferguson. "Onehdy se přede mnou vytasila s tímhle báječným kouskem plastické hmoty, který jí poslal American Express. Platinová karta. Věřil bys tomu, plukovníku?"

"Čert aby vás vzal!" řekla Mary.

Hernu se pohodlně opřel a nemohl se ubránit smíchu.

Táňa Novikovová vyšla z koupelny camdenského bytu Gordona Browna a pročešávala si vlasy. On si oblékl župan.

"Musíš už jít?" zeptal se.

"Musím. Pojď do pokoje." Oblékla si kabát, otočila se a pohlédla mu do tváře. "Ke mně do bytu už víckrát nechod', a žádné telefonáty. Ten rozvrh, cos mi ukazoval, proč máš samé dělené směny?"

"Nikdo je moc nemiluje, zvláště lidi, kteří mají rodinu. Pro mne to ale není problém, takže jsem souhlasil, že si je zatím vezmu. Taky se za ně víc platí."

"Takže obvykle končíš v jednu a začínáš znovu v šest večer?"

"Ano."

"Máš doma záznamník, abych ti tam mohla nechat vzkaz?"

"Jistě."

"Fajn. Můžeme takhle být ve spojení."

Vykročila ke dveřím a on ji chytil za ruku. "Ale kdy tě uvidím?"

"Momentálně těžko říct, Gordone, musíme být opatrní. Nemáš-li nic lepšího na práci, tak přijď vždy mezi směny domů. Budu dělat, co budu moci."

Dychtivě ji políbil. "Miláčku."

Odstrčila ho. "Spěchám, Gordone."

Otevřela dveře, seběhla po schodech a prošla hlavním vchodem do ulice. Bylo stále ještě velmi chladno. Vyhrnula si límec.

"Můj bože, to jsou ale věci, které dělám pro Matičku Rus," povzdechla a pustila se k nároží. Za chvíli už mávala na taxík.

PĚT

Večer se ještě ochladilo, přes Evropu se hnala studená fronta ze Sibíře. V té zimě se už ani sněhu nechtělo padat. Krátce před sedmou přiložil Brosnan do krbu ještě pár polínek.

Anne-Marie ležela pohodlně na pohovce, potom se pohnula a posadila se. "Zůstaneme na večeři doma?"

"Myslím, že ano," přikývl. "Venku je odporně."

"Dobře. Podívám se, co seženu v kuchyni."

Zapnul televizi a naladil si program se zpravodajstvím. Další vzdušné útoky na Bagdád, ale zatím žádný příznak pozemní války. Vypnul televizi, Anne-Marie se vrátila z kuchyně a zvedla z křesla svůj kabát.

"Tvoje lednička je jako obvykle úplně vymetená. Pokud nechceš, abych splácala něco k jídlu z oschlého sýra, jednoho vajíčka a z několika lžic mléka, musím zajít za roh do lahůdek."

"Půjdu s tebou."

"Nesmysl," namítla. "Proč bychom měli do té sloty chodit oba? Hned jsem zpátky."

Poslala mu vzdušný polibek a bouchla dveřmi. Brosnan otevřel francouzské okno. Postavil se na terasu, celý rozklepaný, zapálil si cigaretu a pozoroval, jak hoří. O chvíli později vyšla z čelních dveří a vykročila po chodníku.

"Sbohem, má lásko," zvolal jako na divadle. "Loučení je tak sladký bol."

"Cvoku!" odpověděla vesele. "Zalez dovnitř, než chytneš zápal plic." Kráčela opatrně po zmrzlém chodníku, až zmizela za rohem.

V té chvíli zazvonil telefon. Brosnan se otočil a spěchal dovnitř. Francouzské okno nechal otevřené.

Dillon se poměrně brzy navečeřel v malé kavárně, kde byl častým hostem. Zpátky na loďku šel pěšky kolem Brosnanova domu. Na druhé straně ulice se zastavil. Bylo mu zima, i když vězel ve svém námořnickém kabátě a pletené čepici stažené až přes uši. Podupával, mával mohutně rukama a pozoroval osvětlená okna Brosnanova apartmá.

Anne-Marii poznal okamžitě, rychle se schoval ve stínu. Ulice byla tichá, vůbec žádný dopravní ruch, a

když se Brosnan nakláněl nad sloupkovým zábradlím a volal na ni dolů, slyšel Dillon každé slovo. Vznikl u něj naprosto falešný dojem: že totiž odchází na celý večer pryč. Jakmile zmizela za rohem, přešel rychle na druhou stranu. Překontroloval, zda má svého walthera vzadu za pasem, rychle se rozhlédl, jestli není nikdo v blízkosti, a pak začal šplhat po lešení.

U telefonu byla Mary Tannerová. "Brigádní generál Ferguson by rád věděl, zda bychom se s vámi mohli setkat ještě ráno, než vyrazíme do Londýna."

"Nebude vám to nic platné," ujistil ji Brosnan.

"Znamená to tedy ano, nebo ne?"

"Tak ano," připustil zdráhavě. "Když jinak nedáte..."

"Fajn, opravdu nedám. Jak je Anne-Marii?"

"To je houževnatá dáma," zasmál se. "Má za sebou víc válečných zkušeností než my teplých večerí. Proto mne vždycky tenhle její postoj udivuje."

"Ach jo," povzdechla Mary. "Vy muži dovedete být za určitých okolností opravdu neuvěřitelně hloupi."

Ona vás miluje, pane profesore, vždyť je to tak prosté. Uvidíme se ráno, na shledanou."

Brosnan zavěsil sluchátko. Pocítil závan chladného vzduchu, oheň v krbu vzplál. Otočil se a v otevřeném francouzském okně spatřil Seana Dillona. V levé ruce držel revolver.

"Bůh požehnej všem a všemu," pozdravil.

Lahůdky ve vedlejší uličce provozoval jistý pan Patel, Ind. Obskakoval Anne-Marii, nosil jí nákupní koš a pomáhal z regálů vybírat jemné francouzské slané tyčinky, mléko, vejce, sýr Brie, nádherný pecen.

"Ten pekla moje žena," ujist'oval ji pan Patel. "Na dvě minutky do mikrovlnné trouby a máte perfektní jídlo."

"A pak už potřebujeme jen velikánskou konzervu kaviáru a pár uzených lososů," smála se.

Pečlivě jí všechny věci zabalil. "Připíšu to jako obvykle na účet pana profesora Brosnana."

"Děkuji vám," řekla.

Otevřel jí dveře. "Bylo mi ctí, mademoiselle."

Vydala se zpátky po zmrzlém chodníku a cítila náhle nevysvětlitelnou radost.

"Ježíši, Martine, ty roky ti, jak vidím, prospěly," řekl Dillon, sundal si z pravé ruky zuby rukavici a z kapsy vytáhl balíček cigaret. Brosnan, vzdálený necelý metr od stolu, kde měl v zásuvce browning s velkou průrazností, se opatrně pohnul. "Neřáde!" Dillon pokynul svým waltherem. "Posad se na opěradlo pohovky a ruce dej za hlavu."

Brosnan poslechl. "Bavíš se dobře, Seane?"

"Tak tak. Jakkak se daří tomu starému otravovi Devlinovi?"

"Živ a zdrav. Pořád na předměstí Dublinu, v Kilrea, ale to ty víš."

"To je fakt."

"Ta záležitost ve Valentonu, paní Thatcherová," spustil Brosnan. "Lajdácká práce, Seane. Jít do toho s párem takových žabařů, jako jsou ti Jobertové. Ztrácíš cvik?"

"Myslíš?"

"Podle všeho za to byly velký prachy."

"Dost velký," připustil Dillon.

"Doufám, žeš je dostal předem."

"Děláš si legraci." Dillonovi to začínalo lézt na nervy.

"Jedna věc mne ale přece jen zaráží," řekl Brosnan. "Co po mně chceš po všech těch letech?"

"Neboj se, vím o tobě všechno," ujistil ho Dillon. "Jak z tebe pumpují rozumy, Hernu, ten starý parchant Ferguson a ta jeho kámoška, kapitánka Tannerová. Nic, co bych nevěděl. Mám přátele na správných místech, Martine, takový, co se dostanou k čemukoliv."

"Opravdu, a jak se jim líbilo to fiasko s paní Thatcherovou?"

"Pouhá zkouška, jen generálka. Slíbil jsem jim náhradní cíl. Snad znáš pravidla."

"To znám, a taky vím, že IRA za akce neplatí. Nikdy to nedělala."

"Kdo ti nakukal, že pracuju pro IRA?" zašklebil se Dillon. "Je spousta jiných lidí, který mají dostatečný důvod trefovat se dneska do Britů."

Brosnan už to pochopil, nebo si to alespoň myslel. "Bagdád?"

"Lituju, Martine, s tím můžeš jít za svým stvořitelem a lámat si hlavu na věčnosti."

"Jen mě nech hádat. Velký zásah ve prospěch Saddáma. Ta válka smrdí a on potřebuje za každou cenu něco velkého."

"Ježíši Kriste, tys měl vždycky spoustu keců."

"Prezident Bush je schovaný pěkně ve Washingtonu, takže zbývají Britové. Sklaplo ti v záležitosti nejznámější ženy na světě, a kdo je teď na pořadu? Ministerský předseda?"

"Mně je fuk, co si z toho vyvodíš, kámo."

"Ale mám pravdu, že?"

"Jdi k čertu, Brosnane, vždycky jsi byl chytřej parchant!" Dillon byl vzteky bez sebe.

"Z tohohle nevyvázneš," ujistil ho Brosnan.

"Myslíš? Budu muset dokázat, že se mýlíš."

"Už jsem ti říkal, že vycházíš ze cviku, Seane. Takhle to zpackat. To mi připomíná starýho Franka Barryho v jedenasedmdesátém, ten se taky pokoušel zasáhnout britského ministra zahraničí Lorda Carringtona, když projížděl přes St Etienne. Pěkně to zvorál. Dost mě překvapuje, že jsi v jádru použil stejný plán, jenže tys přece vždycky pokládal Barryho za profíka."

"Byl nejlepší."

"A na konci toho všeho - úplně tuhej," zasmál se Brosnan.

"Ano, jenže at' ho sejmul kdokoliv, musel to do něj pustit zezadu," řekl Dillon.

"Nemáš pravdu," odpověděl mu Brosnan. "Stáli jsme tváří v tvář, pokud se pamatuju."

"Tys zabil Barryho?" zašeptal Dillon.

"No, někdo to udělat musel," posmíval se Brosnan. "Tak to obvykle u vzteklých psů chodí. Dělal jsem to pro Fergusona, mimochodem."

"Ty parchante!" Dillon pozvedl svého walthera a pečlivě zamířil. V té chvíli se otevřely dveře a do místnosti vpadla Anne-Marie s nákupními taškami. Dillon se k ní vrhl a Brosnan zařval: "Pozor!" a sjel z opěradla. Dillon dvakrát vypálil směrem k pohovce.

Anne-Marie zaječela, nikoliv hrůzou, ale záchvatem zuřivosti. Upustila tašky a vrhla se na něj. Dillon se ji snažil odrazit, zavravorala dozadu k francouzskému oknu. Uvnitř se Brosnan doplazil ke stolu.

Anne-Marie škrábala Dillonu v obličeji. Pokoušel se ji s nadávkami odstrčit. Upadla na sloupkové zábradlí a pozpátku se přes něj překulila.

V tu chvíli otevřel Brosnan zásuvku, skopl lampu a celá místnost se ponořila do tmy; sáhl po browningu. Dillon třikrát za sebou rychle vypálil a zmizel k východu. Brosnan vypálil dvakrát, příliš pozdě. Dveře se zabouchly. Zvedl se a běžel na terasu. Dole na chodníku ležela Anne-Marie. Otočil se, vrhl se salnem do haly, otevřel dveře a po dvou schodech seběhl dolů. Venku sněžilo. Po Dillonovi nebylo už ani stopy, ale vedle Anne-Marie klečel noční hlídač. Vzhlédl.

"Viděl jsem tady, pane profesore, nějakého chlápka s pistolí. Přeběhl přes ulici."

"To je v pořádku." Brosnan se sehnul a vzal ji do náruče. "Sanitku, a pospěšte si!"

Sníh hustě padal. Držel ji pevně a čekal.

Ferguson, Mary a Max Hernu se příjemně bavili v nádherné jídelně v Ritzu. Měli již druhou láhev šampaňského značky Louis Roederer Crystal a brigádní generál byl v báječné formě.

"Kdo to jen řekl, že když se člověk unaví šampaňským, tak je unaven životem?"

"To nemohl být nikdo jiný než Francouz," ujistil ho Hernu.

"Velice pravděpodobně, ale já myslím, že nastal čas připít tomu, kdo se postaral o takovou hostinu."

Pozvedl svou sklenici. "Na tebe, Mary, má lásko."

Už už se chystala odpovědět, když v zrcadle na stěně spatřila inspektora Savaryho, jak u vchodu hovoří s vrchním číšníkem. "Myslím, že se právě stáváte předmětem hovoru, pane plukovníku." Obrátila se k Hernuovi.

Ten se rozhlédl. "Co se stalo?" Vstal, proklíčkoval mezi stoly a přistoupil k Savarymu. Chvilí spolu

hovořili a pak pohlédli ke stolu.

"Nevím jak vy, pane," přerušila Mary mlčení, "ale já mám zlé tušení."

Než se zmohl na odpověď, Hernu se vrátil, v očích vážný výraz. "Obávám se, že mám dost ošklivé zprávy."

"Dillon?" zeptal se Ferguson.

"Před malou chvílí navštívil Brosnana."

"Co se stalo?" tázal se Ferguson. "Je Brosnan v pořádku?"

"To ano. Došlo k přestřelce. Dillon utekl." Hluboce povzdychl. "Ale mademoiselle Audinová je v nemocnici. Z toho, co říkal Savary, to nevypadá dobře."

Když dorazili do Hopital St-Louis, našli Brosnana v čekárně v druhém patře. Přecházel z místa na místo a kouřil cigaretu. V jeho očích spatřili divokou vášeň, takovou zuřivost, s jakou se Mary Tannerová ještě nikdy nesetkala.

"Moc a moc mne to mrzí," řekla tiše.

"Co se stalo?" zeptal se Ferguson.

Stručně, úsečně jim Brosnan vše vypověděl. Když domluvil, vešel vysoký prošedivělý muž v chirurgickém obleku. Brosnan se k němu bleskově otočil. "Jak je jí, Henri? To je profesor Henri Dubois, můj kolega na Sorbonně," představil ho ostatním.

"Nijak dobře, příteli," řekl mu Dubois. "Zranění levé nohy a páteře je dost ošklivé, ale nejhorší je ta fraktura lebky. Právě ji připravují k operaci. Budu operovat okamžitě."

Vyšel ven z čekárny. Hernu položil Brosnanovi ruku na ramena. "Pojďme si dát trochu kávy, příteli. Myslím, že to bude dlouhá noc."

"Jenže já piju jen čaj," řekl Brosnan. Vystouplé lící kosti měl bílé, oči nezvykle tmavé. "Nikdy jsem nesnášel kávu. Není to komické?"

V přízemí byla pro návštěvníky malá kavárnička. V tu noční hodinu tam moc zákazníků nebylo. Savary odešel zařizovat policejní stránku celé záležitosti, ostatní seděli u stolu v rohu.

"Já vím, že teď máš v hlavě jiné věci," ozval se Ferguson, "ale existuje snad něco, co bychom měli vědět? Něco, co ti řekl?"

"Ale jo - spousty. Pro někoho pracuje a určitě ne pro IRA. Za tu věc se mu platí, a podle toho, jak se chlubil, jde o velké peníze."

"Tušíš pro koho?"

"Když jsem vyrukoval se Saddámem Husajnem, tak se rozčilil. Odhaduju, že nebudete muset hledat o moc dále. Co je zajímavé, věděl o vás o všech."

"O nás o všech?" zvedl Hernu obočí. "Jste si jist?"

"Ano, ovšem, tím se vytahoval." Obrátil se na Fergusona. "Dokonce věděl, že ty a kapitánka Tannerová jste tady ve městě, abyste ze mne dolovali rozumy, takhle to říkal. Povádal, že má přátele na správných místech." Svrástil čelo a pokoušel se vybavit si tu frázi přesně. "Takoví, co se dostanou k čemukoliv."

"To opravdu řekl?" Ferguson pohlédl na Hernua. "To je dost znepokojující."

"A budete mít ještě jeden problém. Hovořil o té aféře s Thatcherovou, jako by to byla jen zkouška, že prý má náhradní cíl."

"Pokračuj," vybídl ho Ferguson.

"Podařilo se mi ho vyvést z míry, když jsem ho popichoval, že to fiasko ve Valentonu byla od něj pěkná fušeřina. Myslím, že se chce pokusit o útok na britského předsedu vlády."

"Jste si tím jist?" vydechla Mary.

"Naprosto. Dobíral jsem si ho kvůli tomu, říkal jsem mu, že z toho nikdy nevyvázne. Moc se rozzlobil. Prý mi dokáže, že se mýlím."

Ferguson se podíval na Hernua a vzdychl. "Takže teď to víme. Nejspíš bych měl zajít na velvyslanectví a upozornit všechny naše lidi v Londýně."

"Já udělám totéž tady," přikývl Hernu. "Koneckonců někdy přece musí naši zemi opustit. Uvědomíme všechna letiště a trajekty. Jako obvykle, ovšem diskrétně."

Vstali. "Marníte svůj čas," řekl Brosnan tiše. "Nedostanete ho, ne nějakým běžným způsobem. Vždyť ani nevíte, koho hledáte."

"Možná, Martine," přitakal Ferguson. "Ale my prostě musíme udělat, co je v našich silách, víš?"

Mary Tannerová šla za nimi ke dveřím. "Poslyšte, jestli mne nepotřebujete, pane brigádní generále, tak bych tu ráda zůstala."

"Samozřejmě, má drahá. Uvidíme se později."

Přistoupila k pultu a požádala o dva šálky čaje. "Francouzi jsou báječní," řekla. "Vždycky si myslí, že se můžeme zbláznit po mléku do čaje."

"Na světě jsou všelijací lidé," přikývl a nabídl jí cigaretu. "Ferguson mi říkal, jak jste přišla k té jizvě."

"Suvenýr ze starého dobrého Irska," pokrčila rameny.

Zoufale se pokoušel něco vymyslet. "A co vaše rodina? Žije v Londýně?"

"Můj otec byl profesorem chirurgie v Oxfordu. Před nějakým časem zemřel, na rakovinu. Moje matka ještě žije. Vlastní pozemky v Herefordském hrabství."

"Máte sourozence?"

"Měla jsem bratra. O deset let staršího. V osmdesátém ho v Belfastu zastřelili. Dostal ho odstřelovač z Divis Flats. Byl kapitánem námořní pěchoty, příslušník přepadového oddílu."

"To je mi líto."

"Už je to dávno."

"Můžete být asi těžko nakloněna takovému člověku, jako jsem já."

"Ferguson mi vysvětlil, jak jste se zapletl s IRA, po Vietnamu."

"Prostě další mizerný Amerikán, který musí do všeho strkat čenich, nemám pravdu?" povzdechl. "Zdalo se, že v té době to bylo to nejsprávnější, co jsem mohl udělat, tak to opravdu vypadalo, nic si nepředstírejme. Vězel jsem v tom až po uši celých pět dlouhých a mizerných let."

"A jak se na to díváte teď?"

"Irsko?" zasmál se trpce. "Cítím, že bych s radostí viděl, jak se potápí do moře." Vstal. "Pojďte, protáhneme si nohy." Vykročil ven první.

Dillon si v kuchyni na lodi ohříval v konvici vodu, když zazvonil telefon. "Je v nemocnici Hopital St-Louis," ozval se Makejev. "Musíme být diskrétní, ale z toho, co můj informátor zjistil, víme, že je na seznamu kritických případů."

"Do prdele," řekl Dillon. "Kdyby s těma rukama tak nešermovala..."

"To by mohlo vyvolat pěknou paniku. Raději za tebou zajdu."

"Čekám."

Dillon napustil do umyvadla horkou vodu a odešel do koupelny. Nejdříve si svlékl košili, potom vytáhl ze skříňky pod výlevkou aktovku. Bylo tomu přesně tak, jak Brosnan předpověděl. Uvnitř měl celou škálu cestovních pasů, všechny byly určeny pro něj, když se podle nich nalíčí. Nechyběla ani prvotřídní souprava líčidel.

Celá léta cestoval do Anglie, často přes Jersey na Normanských ostrovech. Jersey - to už je na britské půdě. Když už se tam člověk dostane, pak jako britský občan nepotřebuje pro let na anglickou pevninu cestovní pas. Tedy jako francouzský turista trávící dovolenou na Jersey. Zvolil si pas na jméno Henri Jacaud, obchodník s auty z Rennes.

V souladu s pasem si našel jerseyjský řidičský průkaz na jméno Peter Hilton s adresou v hlavním městě ostrova, tedy St Helier. Jerseyjský řidičský průkaz, na rozdíl od průkazu obvyklého na britské pevnině, je s fotografií. Vždy bylo na prospěch mít s sebou přesvědčivý doklad o totožnosti, to už dávno věděl. Není nic lepšího, než když si lidi můžou překontrolovat obličej s fotografií, a fotografie na řidičském průkazu a na francouzském pasu byly identické. V tom byla ta celá záhada.

Rozmíchal v teplé vodě černou barvu a začal si ji vtírat do světlých vlasů. Úžasné, jakou změnu to způsobilo. Potom si vlasy vysušil a nanesl na ně brilantinu. Z celého souboru v aktovce si vybral brýle s kostěnými obroučkami, jemně tónovanými. Zavřel oči a chvíli přemýšlel o své roli, a když je znova otevřel, hleděl na něj ze zrcadla Henri Jacaud. Bylo to něco mimořádného. Zavřel aktovku, uložil ji zpátky do skříňky, oblékl si košili a vešel do kajuty. V ruce držel cestovní pas a řidičský průkaz.

Právě v té chvíli sestupoval Makejev po schůdcích. "Dobrotivý bože!" vydechl. "Na okamžik jsem si myslel, že je to někdo jiný."

"Vždyť taky jo," souhlasil Dillon. "Henri Jacaud, obchodník s auty z Rennes na cestě na Jersey za zimním odpočinkem. Přijel jsem křídlovým člunem ze St Malo." Vyndal řidičský průkaz. "A zároveň s trvalým pobytem na Jersey, občan Peter Hilton, účetní v St Helier."

"Ty nepotřebuješ pas?"

"Ne, pokud bydlíš na Jersey, to je britské území. Ten řidičák mi jenom dodává tvář. To lidi vždycky víc uspokojí. Mají pocit, že vědí, kdo jsi, to platí i pro policii."

"Co se stalo dnes večer, Seane? Co se opravdu stalo?"

"Rozhodl jsem se postarat o Brosnana. Víš, Josefe, že mě zná zatraceně dobře. Zná mě tak, jak mě nezná nikdo jiný, a to by mohlo být nebezpečné."

"To chápu. Ten profesůrek je moc chytrý."

"Jde ještě o víc, Josefe. Vyzná se v tom, jak já postupuju, jak uvažuju. Je stejný zvíře jako já. Žili jsme ve stejném světě a lidi se nemění. Ať si myslí, že se změnil sebevíc, je v jádru týž člověk, jakým byl, nejobávanější zabiják, jakého za starých časů IRA měla."

"Takže ses rozhodl jej eliminovat?"

"Byl to momentální popud. Šel jsem kolem jeho domu a viděl jsem, jak ta žena jde pryč. Volal na ni. Zdálo se, že odchází na celou noc, a tak jsem využil příležitost a vylezl po lešení nahoru."

"Co se stalo?"

"No, vytáhl jsem na něj pistoli a držel ho v šachu."

"Ale nezabils ho?"

Dillon se zasmál, odešel do kuchyně a vrátil se s lahví šampaňského a dvěma skleničkami. Když ji odzátkoval, řekl: "Podívej, Josefe, setkali jsme se po dlouhých letech. Některé věci jsme si museli říct."

"Doufám, žeš mu nevyzvonil, pro koho pracuješ?"

"Ovšem že ne," lhal Dillon s potěšením a naléval šampaňské. "Za koho mne máš?" Pozvedl číši.

"Totiž, kdyby věděl, že máš alternativní cíl, že máš v úmyslu jít po Majorovi..." Makejev pokrčil rameny.

"To by znamenalo, že by to věděl i Ferguson. To by znemožnilo tvůj úkol v Londýně. Jsem si jistý, že by Aroun chtěl celou věc ukončit."

"Dobrá, ale on nic neví." Dillon se znovu napil. "Takže Aroun může zůstat klidný. Já koneckonců chci ten druhý milion. Kontrolně jsem kontaktoval Curych, mimochodem. První milion mi uložili na konto."

Makejev se neklidně zavrtěl. "Ovšem, takže kdy odjedeš?"

"Zítřka nebo pozítří. Uvidím. Zatím pro mne můžeš něco zařídit. Ta Táňa Novikovová v Londýně - budu potřebovat její pomoc."

"Není problém."

"Za prvé, můj otec měl ještě bratrance z druhého kolena, narodil se v Belfastu, ale žil v Londýně."

Jmenuje se Danny Fahy."

"Pracuje pro IRA?"

"Ano, ale ne aktivně. Muž hluboce ukrytý v podzemí. Má šikovné ruce. Pracoval v lehkém strojírenství. Dokázal za všechno správně vzít. Využíval jsem ho v jedenaosmdesátém, když jsem dělal pár věcí pro organizaci v Londýně. V té době bydlel v Kilburnu, v Tithe Street číslo 10. Potřebuju, aby ho Novikovová vypátrala."

"Ještě něco?"

"Ano, potřebuju někde bydlet. To by mi mohla taky zařídit. Předpokládám, že nebydlí na velvyslanectví."

"Ne, má byt nedaleko od Bayswater Road."

"Tam bych se zdržovat nechtěl, aspoň ne pravidelně. Můžou ji hlídat. Speciální oddělení při Scotland Yardu má ve zvyku dělat to u zaměstnanců sovětského velvyslanectví, nebo snad ne?"

"Inu, není to jako za starých časů," usmál se Makejev. "Díky tomu bláznivému Gorbačovovi nás dnes pokládají spíš za přátele."

"Stejně bych radši bydlel někde jinde. Spojím se s ní v jejím bytě, jinak nic."

"Je tu jeden problém," řekl Makejev. "Pokud jde o zbraně, výbušniny, výzbroj, cokoli toho druhu."

Obávám se, že v tom ti nepomůže. Snad je schopná opatřit nějakou ruční zbraň, ale nic víc. Už jsem ti

říkal, že její šéf, náčelník KGB v Londýně, je Gorbačovův člověk, velmi příznivě nakloněn našim britským přátelům."

"To je v pořádku," řekl Dillon, "na to mám vlastní kontakty, ale budu potřebovat nějaký provozní kapitál. Jestli mě budou kontrolovat na celnici v Jersey, nemůžu si dovolit, aby mne chytili s větší částkou peněz v aktovce."

"Jsem si jist, že to pro tebe Aroun zařídí."

"Tak fajn, to je tedy všechno. Rád bych ho ještě viděl, než vyrazím. Zítra ráno, myslím. Zaříd' to."

"V pořádku." Makejev si zapnul kabát. "Budu tě průběžně informovat, co se děje v nemocnici." Došel pod schůdky a otočil se. "Ještě jednu věc. Řekněme, že se ti akce vydaří. Povede to k divoké honbě na lidi jen trochu podezřelé. Jak myslíš, že by ses mohl dostat z Anglie?"

Dillon se zasmál. "Přesně o tom teď hodlám přemýšlet. Uvidíme se zítra ráno."

Makejev vystoupil na palubu. Dillon si nalil ještě jednu sklenku, zapálil si cigaretu, posadil se ke stolu a prohlížel si výstřižky na stěně. Sáhl po hromadě novin, prohrabával se v nich a nakonec našel, co hledal. Jedno staré číslo časopisu Paris Match z loňského roku. Čelní stranu zabíral Michael Aroun. Uvnitř časopisu byl sedmistránkový článek o jeho životním stylu a zvycích. Dillon si zapálil cigaretu a začal se článkem probírat.

Byla jedna hodina po půlnoci a Mary Tannerová seděla sama v čekárně. Vstoupil profesor Dubois. Měl sehnutá ramena, vyčerpaně klesl na židli a zapálil si cigaretu.

"Kde je Martin?"

"Martin se pokouší sehnat jejího dědečka, je prý jejím jediným blízkým příbuzným. Znáte ho?"

"Kdo by ho neznal, mademoiselle? Patří k nejbohatším a nejmocnějším průmyslníkům ve Francii. Je mu už osmaosmdesát. Jednou u mě ležel. Loni měl záchvat. Myslím, že u něj Martin nijak zvlášť nepochodí. Žije v rodinném sídle, Château Vercors, asi třicet kilometrů od Paříže."

Vstoupil Brosnan, neuvěřitelně unavený, ale když spatřil Duboise, nedočkavě se zeptal: "Jak je jí?"

"Nebudu nic předstírat, příteli. Není na tom dobře. Vůbec ne. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách. Teď musíme čekat."

"Můžu ji vidět?"

"Ještě ne. Dám ti vědět."

"Ty tu zůstaneš?"

"Jistě. Pokusím se urvat pár hodin spánku na gauči v kanceláři. Jak jsi pochodil u Pierrea Audina?"

"Nijak. Musel jsem jednat s jeho tajemníkem Fornierem. Starý pán je teď odkázán na kolečkovou židli. Už nic nechápe."

Dubois vzdychl. "Měl jsem takové podezření. Uvidíme se později."

Když odešel, řekla Mary: "Měl byste se trochu vyspat."

Na tváři se mu objevil ponurý úsměv. "Mám teď takový pocit, že už nikdy nedokážu usnout. Svým způsobem to byla moje chyba." V očích měl beznaděj.

"Jak něco takového můžete tvrdit?"

"Tím, kdo jsem, nebo spíš kým jsem byl. Bez mé minulosti by se nic podobného nestalo."

"Takhle nemůžete mluvit. Takhle to v životě nechodí."

Na stole zazvonil telefon, Mary ho zvedla. Chvilku odpovídala a pak zavěsila. "To byl jen Ferguson, chtěl vědět, co je nového." Položila mu ruku na rameno. "Pojďte, lehněte si tady na gauč, stačí zavřít oči. Budu tady. Vzbudím vás, kdyby něco chtěli."

Se zdráháním uposlechl. Kupodivu usnul hlubokým, bezesným spánkem. Mary Tannerová zůstala sedět, přemýšlela a naslouchala jeho klidnému oddychování.

Krátce po třetí vstoupil Dubois. Jako by Brosnan vycítil jeho přítomnost, probudil se a trhaně se posadil.

"Co je?"

"Přišla k vědomí."

"Můžu ji vidět?" Brosnan vstal.

"Ano, ovšem." Když Brosnan zamířil ke dveřím, položil mu Dubois ruku na rameno. "Martine, není to

dobré. Myslím, že by ses měl připravit na nejhorší."

"Ne," Brosnan se skoro dusil. "To není možné."

Proběhl chodbou, otevřel dveře pokoje a vstoupil. Uvnitř seděla mladá sestra. Anne-Marie byla velice bledá, hlavu měla tak zafačovanou, že vypadala jako jeptiška.

"Počkám venku, monsieur," řekla tiše sestra a odešla.

Brosnan se posadil. Vzal Anne-Marii za ruku, otevřela oči. Chvilí na něho nepřítomně hleděla, pak se objevila jiskřička poznání a ona se usmála.

"Martine, to jsi ty?"

"Kdo jiný?" Políbil jí ruku.

Za nimi se s lehkým cvaknutím pootevřely dveře a dovnitř nakukoval Dubois.

"Tvoje vlasy. Příliš dlouhé. Až legračně moc dlouhé." Vysunula ruku, aby se jich dotkla. "Ve Vietnamu, v bažinách, když mě lidi z Vietkongu chtěli zastřelit. Ty ses vynořil z rákosí jako nějaký středověký válečník. Měl jsi hrozně dlouhé vlasy a kolem čela pásku."

Zavřela oči. "Ted' odpočívej, nesnaž se mluvit," šeptal Brosnan.

"Ale já musím." Znovu otevřela oči. "Nech ho jít, Martine. Slib mi to. Nestojí za to. Nechci, aby ses vrátil k tomu, čím jsi byl." Chytla ho za ruku s překvapující silou. "Slib mi to."

"Máš moje slovo," přikývl.

Pohodlně si lehla a hleděla do stropu. "Můj milý irský divochu. Vždycky jsem tě milovala, Martine, nikoho jiného."

Její oči se něžně zavřely, monitorovací zařízení vedle postele změnilo tón. Henri Dubois byl v mžiku v pokoji. "Ven, Martine, počkej venku."

Vystrčil Martina ven a zavřel dveře. Na chodbě stála Mary. "Martine?"

Zahleděl se na ni nepřítomným pohledem, potom se otevřely dveře a objevil se Dubois. "Hrozně moc mne to mrzí, příteli. Obávám se, že zemřela."

Na ložce se Dillon okamžitě probudil, jakmile zazvonil telefon. "Je mrtvá, bohužel," promluvil Makejev.

"Smůla," řekl Dillon. "To jsem nechtěl."

"Co teď?" ptal se Makejev.

"Myslím, že odjedu dnes odpoledne. Za daných okolností je to dobrý nápad. Co Aroun?"

"Setká se s tebou v jedenáct."

"Dobře. Ví, co se stalo?"

"Ne."

"Nechme to tak. Sejdeme se před domem krátce před jedenáctou."

Zavěsil a podepřel se o polštář. Anne-Marie Audinová, to je nepříjemné. Nikdy nesouhlasil s tím, aby se zabíjely ženy. Kdysi v Derry odrovnal jednu informátorku, ale ta si to zasloužila. Tentokrát šlo o nehodu, ale kvůli té smůle se cítil nesvůj. Zamáčkl cigaretu a pokoušel se znovu usnout.

Krátce po desáté vpouštěla Mary Tannerová Fergusona a Hernua do Brosnanova apartmá. "Jak je mu?" ptal se Ferguson.

"Měl to dost rušné. Dědeček Anne-Marie na tom není se zdravím dobře, takže Martin zařizoval všechny nezbytné náležitosti kolem pohřbu s jeho tajemníkem."

"Takhle brzy?" řekl Ferguson.

"Zítra, v rodinném sídle ve Vercors."

Zavedla je dovnitř. Brosnan stál u okna a díval se ven. Otočil se, aby se s nimi pozdravil. Ruce měl v kapsách, obličej bledý a odulý. "Nuže?" pronesl tázavě.

"Nic, co by stálo za zmínku," řekl mu Hernu. "Upozornili jsme všechny přístavy a letiště, samozřejmě diskrétně." Trochu zaváhal. "Cítíme, že by bylo lepší nešířit se o tom na veřejnosti, pane profesore, totiž o nešťastném skonu mademoiselle Audinové."

Zdálo se, že Brosnan je podivuhodně lhostejný. "Nedostanete ho. V Londýně je třeba se porozhlédnout, a to co nejdřív. Pravděpodobně právě teď cestuje do hlavního města Británie - budete mě potřebovat."

"Chceš snad říct, že nám pomůžeš? Půjdeš do toho?" zeptal se Ferguson.

"Ano."

Brosnan si zapálil cigaretu, otevřel francouzské okno a postavil se na terasu. Mary šla za ním. "Ale, Martine, to nemůžeš, slíbil's to Anne-Marii."
"Lhal jsem," přisvědčil nevzrušeně, "jen abych jí neztěžoval odchod. Tam už nic není. Jen tma."
Obličej měl jako ze žuly, oči mrazivé. Byl to obličej cizího člověka. "Můj ty bože," zašeptala.
"Dostanu ho," řekl Brosnan "Bude-li to poslední věc, kterou na této zemi udělám, tak tedy to, že ho uvidím mrtvého."

ŠEST

Krátce před jedenáctou zastavil Makejev před apartmá Michaela Arouna v avenue Victora Huga. Řidič zajel k okraji chodníku a vypnul motor. Otevřely se dveře a Dillon vklouzl na zadní sedadlo.
"Neměl bys nosit tu vzorkovanou podrážku, je z toho plno svinstva," řekl místo pozdravu.
Usmíval se. Makejev se natáhl, aby zavřel přepážku mezi nimi a řidičem. "Zdáš se v dobré formě, když uvažíme naši situaci."
"A proč ne? Jen jsem se chtěl ujistit, že's Arounovi neřekl o té Audinové."
"Ne, ovšem že ne."
"Dobře." Dillon se usmál. "Nerad bych, aby mi do toho něco vlezlo. Tak a teď ho pojďme navštívit."

Otevřel jim Rašid. Služka si od nich vzala kabáty. Aroun už čekal v přepychovém salonu.
"Valenton, pane Dillone. Hrozně jste mě zklamal."
"Nic není dokonalé, to byste měl vědět. Slíbil jsem vám náhradní cíl a půjdu za ním."
"Myslíte britského premiéra?" zeptal se Rašid.
"Přesně," přikývl Dillon. "Ještě dnes odjíždím do Londýna. Myslel jsem, že to trochu probereme, než vyrazím."
Rašid pohlédl na Arouna, ten přikývl: "Ovšem, pane Dillone. Jak vám můžeme pomoci?"
"Předně budu zase potřebovat provozní kapitál. Třicet tisíc dolarů. Můžete to přes někoho v Londýně zařídit? V hotovosti, přirozeně. Plukovník Makejev to už dotáhne do konce."
„Není problém," ujistil ho Aroun.
"Za druhé je tu otázka, jak se u všech čertů po úspěšném dokončení takového podniku dostanu z Anglie."
"Zdá se, že si plně důvěřujete, pane Dillone," řekl mu Rašid.
"Inu, člověk musí cestovat s nadějí, synu," poznamenal Dillon. "Pokud jde o nějaký větší útok, tak - jak jsem během let zjistil - není důležité ho úspěšně provést, jako vyváznout po všem se zdravou kůží. Mám totiž na mysli to, že když se mi pro vás povede dostat předsedu vlády, mým největším problémem bude proklouznout z Anglie - a to právě nechám na vás, pane Aroune."
Vstoupila služka s kávou na podnose. Aroun počkal, dokud neprostřela a neobsloužila je. Teprve když byla z doslechu, řekl: "Vysvětlete to, prosím."
"Kromě jiných dovedností dokážu i pilotovat letadlo. To je nám společné, jak jsem pochopil. Podle jednoho staršího článku v Paris Match jste si koupil v Normandii zámek, Château St Denis, asi třicet kilometrů jižně od Cherbourgu, na pobřeží."
"To souhlasí."
"Článek se zmiňoval o tom, jak se vám to místo líbí, jak je odlehlé a nedotčené. Osmnácté století v kondenzované podobě."
"Na co tím přesně narážíte, pane Dillone?" tázal se Rašid.
"Taky se tam psalo, že je tam přistávací plocha a že si tam pan Aroun může z Paříže zaletět svým letadlem podle vlastní libosti."
"Naprostá pravda," potvrdil Aroun.
"Dobře. Takže to uděláme takhle. Když se bude blížit - jak to jen vyjádřit - finální fáze celé záležitosti, dám vám vědět. Vy se přesunete do St Denis a já až budu mít tu prácičku za sebou, odletím z Anglie a zamířím k vám. Další přepravu mi pak zařídíte vy."

"Ale jak?" dotazoval se Rašid. "Kde seženete letadlo?"

"Je spousta leteckých klubů, kamaráde, a letadla se dají půjčit. Já prostě uletím z mapy, nebudu se jí držet, zmizím - říkejte si tomu, jak chcete. Vy sám jako pilot určitě víte, že správní orgány bolí hlava nejvíc z velmi rozsáhlého vzdušného prostoru, který není pod kontrolou. Jakmile už jednou přistanu v St Denis, tak tu mizernou věc můžete sprovodit ze světa." Podíval se na Rašida a potom na Arouna:

"Souhlasíte?"

"Naprosto, a pokud je ještě něco, co můžeme udělat..."

"Tak vám dá Makejev vědět. Teď už půjdu." Dillon se otočil ke dveřím.

Venku postál na chodníku vedle Makejevova auta. Sníh slabě padal. "Tak a je to. My už se teď neuvidíme, ani na chvíli."

Makejev mu podal obálku. "Tánina adresa domů a telefonní číslo." Pohlédl na hodinky. "Dnes ráno jsem ji nemohl sehnat. Nechal jsem jí vzkaz, že s ní chci v poledne mluvit."

"Výborně," řekl Dillon. "Ozvu se ti ze St Malo, než sednu na člun do Jersey, jen abych se ujistil, že je všechno v pořádku."

"Já tě tam hodím," nabídl se Makejev.

"Ne, díky. Potřebuju trochu pohybu." Dillon pozvedl ruku k pozdravu. "Na naše další veselé setkání."

"Hodně štěstí, Seane."

Dillon se usmál. "Jo, to člověk potřebuje vždycky," otočil se a odešel pryč.

V poledne hovořil Makejev s Táňou utajovaným telefonem. "Jeden můj přítel ti zavolá a bude se s tebou chtít sejít. Možná dnes večer, spíš později. Víš který, už jsme o něm mluvili."

"Postarám se o něj, plukovníku."

"Nikdy jsi nezařizovala důležitější obchod," řekl, "věř mi. Bude potřebovat nějaký byt, mimochodem. Zaříd' to tak, aby to bylo příhodné i s ohledem na tvé působení."

"Samozřejmě."

"A potřeboval bych, abys vyhledala jednoho člověka."

Poskytl jí podrobnosti o Dannym Fahym. Když skončil, řekla Táňa: "To by neměl být problém. Ještě něco?"

"Ano, rád si hraje s pistolkami. Dej pozor, moje milá, zůstanu ve spojení."

Když Mary Tannerová vstoupila do hotelového apartmá v Ritzu; dopřával si Ferguson u okna odpolední čaj.

"Á, tady jsi! Už jsem si říkal, co tě zdrželo. Musíme vyrazit."

"Kampak?" zeptala se.

"Zpátky do Londýna."

Hluboce se nadechla. "Já ne, pane brigádní generále, já zůstávám."

"Zůstáváš?" podivil se.

"Na pohřeb v Château Vercors v jedenáct hodin zítra dopoledne. Koneckonců Brosnan slíbil pomoc, tak jsme mu snad zavázáni určitou podporou."

Ferguson zvedl ruku jakoby na svou obranu. "Dobrá, ty ses rozhodla takhle. Jenomže já se musím vrátit do Londýna. Zůstaň tu, jestli chceš, a leť až zítra odpoledne. Postarám se o to, aby pro tebe k letadlu někdo zajel, vlastně pro vás. Stačí?"

"Nevím důvod, proč ne." Zvesela se usmála a sáhla po konvici. "Ještě jeden šálek, pane brigádní generále?"

Sean Dillon chytil expres do Rennes a ve tři hodiny přesedl na vlak do St Malo. V téhle roční době moc turistů necestovalo a odporné počasí v celé Evropě vykonalo také své. Na křídlovém člunu do Jersey určitě nemohlo být víc než dvacet pasažérů. Vylodil se v St Helier krátce před šestou v přístavišti Albert Quay a chytil taxík na letiště.

Věděl, že ještě než dorazí, nastanou problémy, protože mlha stále houstla. V Jersey to mělo dávnou tradici, ale nebyl to ostatně konec světa. Ověřil si, že oba večerní lety do Londýna byly zrušeny, opustil

letištní budovu, chytil další taxík a nechal se zavést do příhodného hotelu.

Za půl hodiny už telefonoval Makejevovi do Paříže. "Bohužel jsem neměl šanci zavolat ze St Malo. Vlak měl zpoždění. Byl bych zmeškal převoz. Kontaktovat jsi Novikovovou?"

"Samozřejmě. Všechno je v pořádku. Těší se na tebe. Kde jsi?"

"V hotelu L'Horizon, v Jersey. Na letišti byla mlha, doufám, že ráno odtud vypadnu."

"Určitě. Ozvi se mi."

"Bez starosti."

Dillon zavěsil, oblékl si sako a sešel do baru. Kdesi zaslechl, že gril v tomto hotelu je známý zcela výjimečnou kuchyní. Po chvíli k němu přistoupil pohledný, čilý Ital, který se představil jako vrchní Augusto. Dillon si od něj rád vzal jídelní lístek, objednal si láhev svého oblíbeného šampaňského a zcela se uvolnil.

Přibližně ve stejnou dobu zazněl zvonek u Brosnanova apartmá na Quai de Montebello. Otevřel s velkou sklenicí skotské v ruce. Ve dveřích stála Mary Tannerová.

"Nazdar," řekl. "To jsem nečekal."

Vzala sklenici skotské a vylila ji do květináče u dveří. "To ti vůbec neprospěje."

"Když to říkáš ty... Co bys ráda?"

"Myslela jsem, že budeš sám... Myslela jsem si, že to není dobře. Mluvil s tebou Ferguson, než odjel?"

"Ano, říkal, že zůstaneš. Máme za ním přijet zítra odpoledne."

"Takže dneska večer si nemusíme dělat starosti. Domnívám se, že jsi celý den vůbec nejedl, takže co kdybychom zašli někde na večeři. A nezkoušej se vytáčet."

"To by mi strach nedovolil, kapitánko." Zasalutoval.

"Nedělej ze sebe kašpara. Přece tady nablízku je určitě něco, kde by se ti líbilo."

"Jistě. Počkej, vezmu si kabát apůjdem."

Bylo to typické bistro v postranní uličce, jednoduché a nenápadné, s oddělenými boxy, skýtajícími soukromí, a cizokrajnými vůněmi, vycházejícími z kuchyně. Brosnan objednal šampaňské.

"Krug?" zvedla obočí, když se na stole objevila láhev.

"Znají mne tu."

"Vždycky si dáváš šampaňské?"

"Před lety jsem to dostal do žaludku. Měl jsem z toho potíže. Lékaři mi zakázali tvrdý alkohol a červené víno. Šampaňské nevadilo. Všimla sis, jak se tenhle podnik jmenuje?"

"La Belle Aurore."

"Stejně jako kavárna v Casablance. Humphrey Bogard? Ingrid Bergmanová?" Pozvedl skleničku.

"Připíjím na to, že se na tebe můžu dívat, děvče zlatý."

Chvilku seděli v družném tichu, pak promluvila. "Můžeme se bavit o té záležitosti?"

"Proč ne? Co tě trápí?"

"Co se stane dál? Totiž - až bude po všem, Dillon se zavrtá jako červ do dřeva - sám jsi to říkal. Jak ho tedy chceš pro boha najít?"

"Má jednu slabost," řekl Brosnan. "Bojí se prozrazení, a proto se neobjeví v blízkosti lidí z IRA. Pak ale musí sáhnout po jediné možnosti, která mu zbývá, po podsvětí. Bude potřebovat zbraně, výbušniny, nebo i fyzickou pomoc a půjde na známá místa, a vy snad víte kam."

"Předpokládám že do East Endu."

"Ano, trochu se to přibližuje Little Italy v New Yorku nebo Bronxu. Skoro stejně romantické. Bratři Krayové, co připomínají filmové gangstery nebo Richardsonův gang. Co všechno víš o East Endu?"

"Myslela jsem si, že to všechno je už historie."

"Vůbec ne. Mnoho velkých bossů se do jisté míry legalizovalo, ale všechny klasické zločiny, loupežná přepadení, bankovní loupeže, přepadení dodávkových vozů s ochranou, to všechno páchá zhruba stejná skupina. Všichni náležejí k určité rodině a na takovýchle záležitostech se dívají jako na svou práci. Když se jim připleteš do cesty, prostě tě zastřelí."

"To je bezvadný."

"Každý ví, co jsou tihle lidi zač, včetně policie. Právě v takové společnosti bude Dillon hledat pomoc."

"Promiň," přerušila ho, "ale to musí být pěkně propletená banda."

"Máš naprostou pravdu, ale jak už to tak chodí, mám taky eso v rukávu."

"A jak jsi k němu přišel?"

Nalil jí ještě skleničku. "Tehdy ve Vietnamu v osmašedesátém, když jsem za mého divokého a bláznivého mládí sloužil jako výsadkář u jednotek zvláštního určení. Dal jsem dohromady něco jako detašovanou jednotku speciálních sil pro působení v Kambodži, musím říct, že naprosto ilegálně. Ty lidi se rekrutovali ze všech možných druhů služeb, všichni s odbornými znalostmi. Dokonce jsme měli několik příslušníků námořní pěchoty - a tam jsem právě poznal Harryho Flooda."

"Harryho Flooda?" zvedla obočí. "Z jistého důvodu to jméno znám."

"Může být. Vysvětlím to. Harry je stejně starý jako já. Narodil se v Brooklynu, matka zemřela při porodu. Vyrůstal u otce, který zemřel, když bylo Harrymu osmnáct. Dal se k námořní pěchotě a s ní odjel do Vietnamu. Tam jsem ho právě poznal." Usmál se. "Nikdy nezapomenu na první setkání. Vězeli jsme až po krk v páchnoucím bahně v deltě řeky Mekong."

"To zní docela zajímavě."

"Jo, a to není všechno. Stříbrná hvězda, Kříž vojenského námořnictva. V devětašedesátém, když jsem já končil, měl před sebou Harry ještě jeden rok služby. Přemístili ho do Londýna. Sloužil jako stráž na velvyslanectví. Tehdy byl seržantem a právě tenkrát se to stalo."

"Copak?"

"Na tanečním plese lycea se jednoho večera seznámil s Jean Darkovou. Milou, hezkou dvacetiletou dívkou v bavlněných šatech, docela obyčejnou, ale v něčem se přece lišila. Její rodina patřila k podsvětí, k tomu, čemu se v East Endu říká opravdoví gangsteři. Nejstarší z nich ovládal dolní tok řeky a byl svým způsobem tak známý jako bratři Krayové. Koncem toho roku zemřel."

"Co se stalo dál?" Jeho vyprávění ji strhlo.

"Jeanina matka se pokoušela převzít velení. Říkali jí Ma Dark. Vyskytly se neshody. Soupeření mezi gangy, něco v tom smyslu. Harry a Jean se vzali, on si v Londýně vyřídil potřebné věci a zůstal tam. Úplně ho to vcuclo. Odstranil rivaly a tak dále."

"Ty myslíš, že se z něj stal zločinec?"

"Jinak se tomu dá těžko říkat. A co víc, stal se jedním z největších bossů v East Endu."

"Můj bože, teď si vzpomínám. Patří mu všechna kasina. Úspěšně provozuje všechny ty podniky poblíž Temže."

"To souhlasí. Jean zemřela před pěti či šesti lety na rakovinu. Její matka zemřela již dávno předtím. On to prostě jen táhne dál."

"Má britské občanství?"

"Ne, nikdy se nevzdal amerického. Úřady ho nemůžou vyhodit, protože má čistý trestní rejstřík. Nikdy nestrávil ani den ve vězení."

"A přesto je zločinec."

"To záleží na výkladu. Spousty lidí oddělal, nebo je oddělali jeho nohsledi - v minulých letech. Všechno klasicky zločiny."

"Takže nic tak odporného jako drogy nebo prostituce? Jenom ozbrojené loupeže, prachy za ochranu - něco na ten způsob?"

"Nebud' jízlivá. Má ty kasina, obchoduje v elektronice a nemovitostech. Vlastní polovinu firmy Wapping. Téměř všechny pozemky podél řeky. Většinou postupuje podle zákonů."

"Ale pořád je gangster."

"Řekněme, že pořád šéfuje spoustě lidí v East Endu. Říkají mu Amerikán. Bude se ti líbit."

"Opravdu?" Vypadala překvapeně. "A kdy nás seznámíš?"

"Jen co si to zařídím. Jakmile se v East Endu něco šustne, Harry a jeho lidi o tom vědí. Jestli mi někdo může pomoci chytit Seana Dillona, tak je to on." Objevil se číšník a položil před ně misky s cibulovou polévkou. "Dobře," řekl. "A teď se pusťme do jídla, umírám hlad."

Harry Flood se krčil v rohu prohlubně, paže měl přitisknuté k tělu, aby si uchoval teplo. Do pasu byl

nahý, byl bos, na sobě měl jen kalhoty maskovacího obleku. Prohlubeň byla velká jen několik čtverečních stop a déšť proudil dolů bez ustání skrz bambusovou mřížku vysoko nad jeho hlavou. Občas si ho přišli prohlídnout lidi z Vietkongu, koukali na toho americkýho psa, který dřepěl ve své vlastní špíně a už dávno nevnímal ten odporný zápach.

Zdálo se, jako by tam byl odjakživa a že se čas pro něj zastavil. Nikdy nepocítil tak absolutní zoufalství. Nyní přišlo vydatněji, voda přetékala přes okraj prohlubně jako vodopád a rychle stoupala. Stál vzpřímeně, ale voda mu už sahala k hrudi. Nepřestával bojovat. Voda mu tekla na hlavu, pod nohama už neměl pevnou půdu. Zápasil a kopal nohama, aby se udržel nad hladinou, rval se s nedostatkem vzduchu, plazil se po stěně prohlubně. Náhle ho uchopila nějaká ruka, silná ruka, a ta ho vytáhla vzhůru navzdory vodě. Znovu se nadechl.

S úlekem se probudil a posadil se. Míval ten sen celá léta, už od Vietnamu, a to je zatraceně dávno. Obvykle to končilo tím, jak se topí. Ta ruka, která ho vytáhla, to bylo něco nového. Sáhl po hodinkách. Bylo skoro deset. Vždycky si zvečera zdříml, než navštívil některý klub, ale tentokrát zaspal. Popadl hodinky, odběhl do koupelny a rychle se osprchoval. Černé vlasy už měl prošedivělé, všiml si toho při holení.

"To nás čeká všechny, Harry," řekl si tiše pro sebe a usmál se. Vlastně se většinou usmíval, ačkoliv při troše pozornosti by si člověk všiml, že je do jisté míry unavený životem. Úsměv člověka, kterého život celkem vzato zklamal.

Svým drsným způsobem byl docela pohledný, s mohutnými svaly a širokými rameny. Vlastně na šestačtyřicátníka to není tak špatné, říkal si nejméně jednou denně, když ne pro nic jiného tak alespoň pro povzbuzení. Vzal si černou hedvábnou košili, zapnul si ji u krku, ale bez vázanky, oblékl si volné šaty od Armaniho z tmavohnědého čistého hedvábí. Svůj zevnějšek si zkontroloval před zrcadlem.

"Tak zase vyrážíme, frajíрку," oslovil svůj obraz a vyšel ven.

Jeho obrovské apartmá bylo v prostoru skladiště Cable Wharf. Cihlové stěny obývacího pokoje byly vymalovány nabílo, dřevěná podlaha byla nalakovaná, všude ležely indické koberce a koberečky. Pohodlné pohovky, barový pult a za ním láhve všeho druhu, jaké si jen člověk dokáže představit. Pouze pro hosty. On nepil nikdy. U zadní stěny obložené knihami stál velký psací stůl.

Otevřel francouzské okno a vyšel na balkon s vyhlídkou na řeku. Bylo velmi chladno. Po pravici měl Tower Bridge, hned za ním londýnský Tower, slavnostně osvětlený. Pod ním po proudu plula loď od londýnského Poolu, rozsvícená světla ve tmě jasně zářila, takže rozeznal členy posádky, jak pracují na palubě. To mu vždycky zvedlo náladu. Z plných plic se nadechl studeného vzduchu.

Na druhém konci obývacího pokoje se otevřely dveře a vstoupil Mordecai Fletcher. Mohl měřit asi sto osmdesát centimetrů, měl ocelově šedé vlasy a přistřižený knír a byl oblečen v dvouřadovém, na míru šitém blejzru. Vázanku měl se znakem firmy. Poměrně běžný vzhled smazávala zjizvená tkáň kolem očí a zploštělý nos, zjevně párkrát přeražený.

"Jsi vzhůru," konstatoval.

"Nevypadám na to?" zeptal se Flood.

Mordecai byl dobrých patnáct let jeho pravou rukou, nepostradatelný boxer těžké váhy, který dokázal v pravý čas opustit ring, než mu soupeř udělá z mozku fašírku. Zašel za barový pult, nalil do sklenice trochu hruškové šťávy, přidal led a citron a donesl nápoj Floodovi.

Ani nepoděkoval. "Bože, jak já miluju tuhle starou řeku. Děje se něco?"

"Volal náš účetní. Je třeba podepsat nějaké papíry ohledně vývoje na trhu. Řekl jsem mu, aby to nechal na ráno."

"To je všechno?"

"Maurice volal z Ambasády. Říká, že Jack Harvey čeká na pěkné sousto s tou svou neteří, tou potvorou."

"Myrou?" pokývl Flood. "Co se stalo?"

"Maurice říkal, že Harvey se ptá, jestli budeš později k zastížení. Říkal, že se vrátí a zkusí to u stolků." Zaváhal. "Ty víš, o co tomu parchantovi jde, Harry, a vyhýbáš se mu."

"My přece neprodáváme, Mordecai, a rozhodně s ním nepůjdem do spolku. Jack Harvey je nejhorší

grázl v East Endu. Proti němu vypadají bratři Krayové jako děti ze školky."

"Já myslel, že jsi byl taky takový, Harry."

"Nikdy jsem se nezapletl s drogami, Mordecai, a nedržel jsem si holky, to přece víš. Pár let jsem byl mimo zákon, to jsme byli oba." Odešel k psacímu stolu a vyndal fotografii ve stříbrném rámečku. "Když Jean umírala, celé ty všivé měsíce." Potřásl hlavou. "Nic pro mě nebylo důležité a ty víš, co jsem jí nakonec slíbil. Že z toho vypadnu."

Mordecai zavřel okno. "Já vím, Harry. Ona byla víc než obyčejná ženská - Jean."

"Proto jsem se rozhodl s tím přestat, a měl jsem pravdu, nebo ne? Moc dobře víš, kolik firma vynáší. Skoro padesát milionů čistého zisku. Padesát milionů!" Zašklebil se. "Tak ať si Jack Harvey a jemu podobní dál špiní své ruce, jestli chtějí."

"Ano, ale pro většinu lidí v East Endu jsi pořád šéf, pořád jsi Amerikán."

"Já si nestěžuju." Flood otevřel skříň a vyndal z ní tmavý svrchník. "Určitě přijde doba, kdy se to všechno ještě moc hodí, to vím. Ted' ale půjdeme. Kdo dnes večer řídí?"

"Charlie Salter."

"Dobře."

Mordecai zaváhal. "Mám vzít nějakou bouchačku, Harry?"

"Pro pána krále ne, pořád ti říkám, že ted' jsme košer!"

"Ale Jack Harvey ne, v tom je problém."

"Přenech Jacka mně."

Sjeli dolů starým nákladním výtahem ke skladišti, kde čekal černý mercedes-limuzína. Charlie Salter se o něj opíral a četl noviny - menší, šlachovitý muž v šedé uniformě. Rychle je sroloval a otevřel zadní dveře.

"Kampak, Harry?"

"Do Ambasády a jed' opatrně. Dnes večer všude dost mrzne a já mám něco důležitého."

Salter si vlezl za volant, Mordecai se posadil vedle něj a sáhl pro elektronický ovladač vrat. Otevřela se dokořán a oni se rozjeli k přístavišti. Flood rozložil noviny, pohodlně se usadil a začel se do nejnovějších zpráv o válce v Perském zálivu.

Klub Ambasáda byl odtud asi jen půl míle, nedaleko od Wapping High Street. Byl v provozu teprve šest měsíců a patřil k dalším podnikům Harryho Flooda na starých pozemcích skladiště. Parkoviště zřídili v postranní ulici nahoře při zadní části podniku a už bylo skoro plné. V malé budce seděl starší černochoch.

"Vaše místo je volné, pane Floode," řekl a vyšel ven.

Flood s Mordecaiem vystoupili a Flood vytáhl náprsní tašku. Podal staříkovi pětilibrovku. "A žádný voloviny, Freddy."

"S tímhle?" černochoch se usmál. "Dneska bych si za to nekoupil ani ženskou v nejzastrčenějším pajzlu."

Inflace je hrozná věc, pane Floode."

Flood a Mordecai se cestou z parkoviště smáli a Salter je dohonal, když zahýbali z postranní uličky k hlavnímu vchodu. Uvnitř bylo teplo a vypadalo to tam přepychově. Na podlaze byly černobílé dlaždice, místnost svítila dubovým obložením, na stěnách zářily olejomalby. Když jim dívka v šatně odebrala kabáty, přispěchal menší muž ve večerním obleku, aby je uvítal. Měl nepochybně francouzský přízvuk.

"Á, pan Flood, velice mne těší, budete večeřet?"

"Myslím, že ano, Maurici. Nejdřív se ale jen tak trochu porozhlédneme. Nějaký signál od Harveye?"

"Ještě ne."

Sešli po schodech do hlavní jídelny. I tady bylo prostředí charakteristické pro klub, všude obkládané stěny, malby, oddělené boxy se stoly a koženými křesly. Podnik byl téměř plný, číšníci kmitali mezi zákazníky. Na malém pódiu v jednom rohu hrálo trio, pod ním byl i miniaturní taneční parket.

Maurice prošel mezi stoly kolem parketu a otevřel kožené polstrované dveře, které vedly do kasina. Tahle část budovy byla stejně přeplněna, lidé se navzájem strkali u rulety, většina hracích stolů byla obsazená.

"Prohráváme moc?" zeptal se Flood Maurice.

"Tak na střídačku, pane Floode. A pořád je to fifty fifty jako obvykle."

"Je tu každopádně spousta hráčů."

"A žádný Arab," poznamenal Mordecai.

"Ti se teď drží při zemi," potvrdil mu Maurice, "kvůli té mele v Perském zálivu."

"A co bys dělal ty?" Flood se zašklebil. "Pojďte, dáme si něco k jídlu."

Měl svůj oddělený box v rohu po jedné straně uličky, kterou bylo vidět na parket. Objednal si uzeného lososa, míchaná vejce a ještě trochu hruškové šťávy. Ze starého stříbrného pouzdra si vzal camelku. Anglickým cigaretám nedokázal přijít na chuť. Mordecai mu připálil a opřel se o stěnu. Flood zahloubaně pozoroval své okolí a pociťoval jeden z temných momentů, kdy člověk uvažuje o smyslu života. Po schodech od vchodu seběhl Charlie Salter a spěšně prošel mezi stoly.

"Jack Harvey a Myra - právě přišli."

Harveymu bylo padesát, prostřední postavy se silným sklonem k obezitě, což nedokázal zastřít ani tmavě modrý oblek z jemné vlny ušitý v proslulém centru v Savile Row. Viditelně plešatěl, moc vlasů mu nezbývalo. Příliš odulý, zpustlý obličej připomínal pád římských císařů.

Jeho neteri Myře bylo třicet, a vypadala mladší. Černé vlasy jako uhlí měla svázané do drdolu a sepnuté diamantovým hřebínkem. Nebyla příliš nalíčená, jen rty měla přemalované rtěnkou a rudé jako krev. Měla na sobě živůtek pošíť flitry, černou minisukni od Gianniho Versace a černé lodičky na velice vysokých podpatcích. Sama měřila jen trochu přes sto padesát centimetrů. Vypadala neobvykle přitažlivě, muži se otáčeli a upřeně na ni hleděli. Byla pravou rukou svého strýčka, dosáhla vysokoškolského vzdělání v oboru ekonomie na Londýnské univerzitě a byla právě tak nemilosrdná a bezohledná jako on.

Flood zůstal sedět a čekal. "Harry, kamaráde," pozdravil Harvey. "Nebude vadit, když si přisedneme, co?"

Myra se sklonila a políbila Flooda na tvář. "Líbí se ti můj nový parfém, Harry? Stál celý majlant, ale Jack říká, že je to jako afrodiziakum, moc pěkně voní."

"To je na tebe dost silný výraz, ne?" řekl Flood.

Posadila se na opačnou stranu, Harvey vyndal doutník, zastříhl ho a vzhledl na Mordecaie. "No tak, kde máš ten svůj mizerný zapalovač?"

Mordecai vytáhl zapalovač a beze slova jím cvakl. "Je nějaká šance dát si něco pořádného k pití?"

zeptala se vyzývavě Myra. "My víme, Harry, že ty nepiješ, ale mysli na nás ostatní ubohý blbečky."

V hlase jí zazníval lehký koknejský přízvuk, nikterak mnoho, ale měl své kouzlo. Položila mu ruku na koleno.

"Šampaňský koktejl, to máš ráda, ne?" zeptal se Flood.

"To bude pro začátek stačit."

"Mně ne, nebudu pít takový chcanky," řekl Harvey. "Skotskou se sodou, velkou."

Maurice, který postával opodál, pronesl něco k číšníkovi a pak pošeptal Floodovi: "Vaše míchaná vejce, pane Floode."

"Dám si je teď," řekl mu Flood.

Maurice se odvrátil a za chvíli se objevil číšník se stříbrným podnosem. Zvedl pokličku a postavil talíř před Flooda, který se ihned obsloužil a pustil se do jídla.

"Ještě jsem tě nikdy neviděl jíst pořádné jídlo, Harry. Co je s tebou?" popichoval ho Harvey.

"Opravdu nic," opáčil Flood. "Já si na jídlo nijak zvlášť nepotrpím, Jacku. Když jsem byl jako mladík ve Vietnamu, tak ze mne Vietkong na jistou dobu udělal zajatce. Poznal jsem, že člověk vystačí opravdu s málem. Později mne střelili do břicha. Přišel jsem skoro o půl metru střev."

"Budeš mi muset někdy ukázat tu jizvu," řekla Myra.

"Všechno zlé je vždycky pro něco dobré. Kdyby mě nestřelili, tak by mě námořní pěchota nepřemístila na to pěkné teplé místo na londýnském velvyslanectví."

"A nebyl by ses setkal s Jean," připomenul Harvey. "Pamatuju se, kdy sis ji bral, Harry, ten rok, kdy zemřel její tatík, Sam Dark." Zavrtěl hlavou. "Byl v East Endu jako nekorunovaný král, poté, co se do toho vložili Krayové. A Jean." Znovu zavrtěl hlavou. "To bylo děvče! Mladíci na ni stáli frontu. Dokonce i důstojník gardového pluku, nějaký lord." Obrátil se na Myru. "Fakticky, čestné slovo."

"A zatím si vzala mě," řekl Flood.

"Mohla dopadnout hůř, Harry. Tím myslím, žeš jí báječně pomáhal, zvlášť když jí zemřela matka, to my všichni víme."

Flood odsunul talíř a utřel si ústa ubrouskem. "Tohle je moc komplimentů najednou, Jacku. Proč jsi doopravdy přišel?"

"Ty víš, co chci, Harry. Chci se podílet na kšeftu. Čtyři kasina - a kolik klubů, Myro?"

"Šest," upřesnila.

"A všechny ty perspektivní pozemky u řeky," pokračoval Harvey. "Musíš se o to sousto podělit."

"Je v tom jeden problém, Jacku," začal zvolna Flood. "Jsem teď legální obchodník, podle zákonů, už dávno, kdežto ty..." Potřásl hlavou. "Darebák zůstane darebákem."

"Ty americkéj parchante," zařval Harvey. "Takhle se mnou nebudeš mluvit."

"Prostě jsem to tak řekl, Jacku."

"Jedeme v tom, Harry, ať se ti to líbí, nebo ne."

"Zažaluj mě," vybídl ho Flood.

Salter proplul místností a opřel se o stěnu vedle Mordecaie. Obr mu něco pošeptal a Salter se vzdálil.

"On to myslí vážně, Harry, tak buď rozumný," vložila se do debaty Myra. "Vždyť my žádáme jen o kousek podniku."

"Když se ke mně přidáte, budete dělat do počítačů, stavebních parcel, klubů a heren," řekl jí Flood. "To znamená - když s vámi půjdu do holportu, dostanu se k pasákům, kurvám, drogám a úplatkům za ochranu. Musel bych se sprchovat třikrát denně, stříkat se kolínskou a pořád vyměňovat prádlo, a přesto bych se nemoh zbavit pocitu, že smrdím."

"Ty americkéj parchante!" Pozvedla ruku, a on ji chytil za zápěstí.

Harvey se postavil. "Nech to být, Myro, vykašli se na něj. Pojd'. Ještě se uvidíme, Harry."

"Doufám, že ne," řekl mu Flood.

Odcházel a Mordecai se otočil k Floodovi. "Je hnusnej slizák, vždycky se mi z něj zvedá žaludek, z něj a jeho kámošů."

"Lidi jsou různí," zasmál se Flood. "Vykašli se na předsudky, Mordecai, a objednej mi kávu."

"Ta svině," pěnil Jack Harvey, když šli s Myrou po chodníku k parkovišti. "Sejdu se s ním v pekle, jestli se mnou nepřestane takhle mluvit."

"Říkala jsem ti, že je to ztráta času," připomněla mu.

"Správně." Natáhl si rukavice. "Musíme mu ukázat, že to s tím obchodem myslíme vážně, ne?"

Na konci ulice parkoval tmavý vůz. Když se přiblížili, rozsvítla se obrysová světla. Zpoza volantu se vyklonil asi pětadvacetiletý mladík, vypadal tvrdě a nebezpečně v té tmavé kožené bundě a placaté čepici.

"Pane Harvey," zvolal.

"Hodný chlapec, Billy, právě včas." Harvey se obrátil ke své neteři. "S Billym Watsonem se ještě neznáš, Myro."

"Ne, myslím, že ne," pohlédla zvědavě na mladíka.

"Kolik jich máš vzadu?"

"Čtyři, pane Harvey. Slyšel jsem, že ten Mordecai Fletcher je pěkná bestie." Vzal do ruky baseballovou pálku. "Tohle by ho mělo zchladit."

"Žádný boucháčky, jak jsem ti říkal?"

"Jistě, pane Harvey."

"Tělo na tělo, nic víc to nechce - a možná nějakou zlomenou haksnu. Pusťte se do toho. Dřív nebo pozděj musej stejně vyjít."

Harvey a Myra šli dál. "Pět?" zeptala se. "Myslíš, že to stačí?"

"Stačí?" usmál se kousavě. "Kdo si myslí, že je - Sam Dark?! To byl pořádněj chlap, ale tenhle blbej Ameríkán... Nejspíš ho zmrzačí. Půl roku bude chodit o berlích. Jsou to tvrdí hoši, Myro."

"Opravdu?"

"Teď pojd', ať už z ty mizerný zimy vypadneme," řekl a zahnul k parkovišti.

Za hodinu se Harry Flood chystal k odchodu. Když mu děvče v šatně pomohlo do kabátu, obrátil se k Mordecaiovi: "Kde je Charlie?"

"No, před pár minutami jsem mu nařídil, aby šel napřed a v autě zatopil. Mám pocit, že od severu přitahuje, Harry, ještě nám ta mizerná Temže zamrzne."

Flood se zasmál. Sešli po schodech a vykročili po chodníku. Všechno se seběhlo v mžiku. Zadní dveře vozu zaparkovaného na druhé straně silnice se bleskově otevřely, zevnitř se vyřítli muži a přeběhli na jejich stranu vozovky. Všichni drželi baseballové pálky. První se mohutně rozmáchl, Mordecai se sehnul, zblokoval ránu, přehodil si ho přes bok a mrštil jím dolů pod schody.

Zbývající čtyři se zastavili, udělali kruh a pálky měli v pohotovosti. "Nijak vám to neprospěje," řekl Billy Watson. "Přišel čas trochu vám zpřerážet hnáty."

Za nimi se ozval výstřel, hlasitě pronikl mrazivým vzduchem, a potom další. Ze tmy vystoupil Charlie Salter a znovu nabíjel pušku s krátkou hlavní. "Odhoďte ty krámy," vyzval je. "Pokud nechcete, abych vás rozmáz po celý dýlce chodníku."

Poslechli a zůstali na místě stát. Mordecai se k nim přiblížil, prohlédl si je a potom popadl toho nejbližšího za vlasy. "Pro kohopak pracuješ, synáčku?"

"Nevím, pane."

Mordecai ho otočil, vytáhl ho do výšky a podržel mu obličej nad špicemi zábradlí. "Ptal jsem se, pro koho pracuješ."

"Pro Jacka Harveye," vyštěkl mladík okamžitě. "Zaplatil nám. To Billy nás do toho zatahnul."

"Ty parchante, za to tě sejmu," zařval Billy.

Mordecai pohlédl na Flooda, ten přikývl. "Ty tu zůstaň. A vy ostatní odprejskněte."

Všichni se dali na útěk. Billy Watson stál a pozoroval je se zuřivým výrazem. "Tenhle potřebuje pěkně nařezat," podotkl nevzrušeně Salter.

Billy náhle vzal do ruky jednu baseballovou pálku a pozvedl ji na obranu. "Dobrá, tak se předved'. Harry Flood - velký muž. Ty úplně sám nijak zatraceně moc dobrej nejsi, kámo, co?"

Mordecai vykročil a Flood ho zarazil. "Tak dobře, brácho," řekl.

Billy se rozmáchl, Flood uhnul na jednu stranu, chytil Billyho za pravé zápěstí a zkroutil mu ho. Ten vykřikl a upustil baseballovou pálku, ale Američan se ve stejné chvíli napůl otočil a tvrdě ho udeřil do tváře. Billy se sesul k zemi.

Mordecai zvedl baseballovou pálku. "Ne, má toho dost, jdeme," zarazil ho Flood.

Zapálil si cigaretu. "A co Harvey?" zeptal se už cestou Mordecai. "Máš v úmyslu ho proštepovat?"

"Budu o tom vážně přemýšlet," řekl Flood a přešli k parkovišti.

Billy Watson se pomalu zvedl a chvíli se přidržel zábradlí. Slabě sněžilo, když se otočil a belhal se přes vozovku k autu. Prošel kolem ke dveřím řidiče a náhle z úzké uličky vystoupila Myra Harveyová.

Přidržovala si límec koženého kabátu skoro až pod bradou.

"Moc to nevyšlo, co?"

"Slečno Harveyová," zaskřehotal. "Myslel jsem, že jste odešla."

"Když mě strýček vysadil, vzala jsem si taxík a jela zpátky. Chtěla jsem vidět tu švandu."

"Tedy," odpověděl jí, "chcete mi říct, že jste to čekala?"

"Obávám se, že ano, sluníčko moje. Strýček někdy šlápne do měkkýho. Nechá se ovládnout emocemi. Ty si opravdu myslíš, že takových pět cucáků dokáže převálcovat Harryho Flooda?" Otevřela dveře a strčila ho dovnitř. "Posuň se, budu řídit."

Vlezla si za volant, rozeprnula kožešinový kabát a minisukně se jí vysoukala až tak vysoko, jak jen bylo možné.

"Kampak jedem?" zeptal se Billy.

"Přece ke mně. Potřebuješ horkou koupel, sluníčko." Levou rukou mu pevně stiskla stehno, nastartovala a rozjela se.

Let z Jersey se dostal na letiště Heathrow, terminál jedna, krátce po jedenácté druhý den dopoledne. Trvalo asi půl hodiny, než se Dillon dočkal svého zavazadla. Seděl, kouřil a četl noviny. Zprávy o válce byly příznivé pro spojenecké síly. Pár pilotů v Iráku sestřelili, ale útoky ze vzduchu měly ohromný účinek. Dočkal se zavazadla a prošel odbavením. Mačkal se v návalu cestujících, protože přibližně ve stejný čas přiletělo několik letadel. Nezdálo se, že by celníci to dopoledne někoho zadržovali, natož aby našli něco u něho. V kufříku měl jen prádlo a toaletní potřeby, jinak nic, v aktovce dvoje noviny. V náprsní tašce schoval dvacet stodolarových bankovek, ale na tom nebylo nic špatného. Francouzský pas zničil už v hotelu v Jersey. Teď už pro něj neexistovala cesta zpátky. Do Francie už pojede určitě jinou trasou - a do té doby bude jerseyjský řidičský průkaz na jméno Peter Hilton jediným dokladem o totožnosti, který bude potřebovat.

Vyjel eskalátorem do horní haly a postavil se do fronty u bankovní přepážky, aby vyměnil pět set dolarů za libry. Stejnou transakci zopakoval ještě u třech dalších, potom sešel po schodech dolů, aby si vzal taxík. Cestou si pro sebe tiše pohvizdoval.

Dojel taxíkem na nádraží Paddington, kde si ve skřínce nechal kufřík. Zatelefonoval Táně Novikovové na číslo, které mu dal Makejev, jen pro případ, že by byla doma; ozval se mu záznamník. Nenamáhal se nechat vzkaz, vyšel z budky, zamával na taxík a požádal řidiče, aby ho zavezl do Covent Garden.

V tónovaných brýlích, pruhované kravatě a modrém koverkotovém plášti vypadal naprosto úctyhodně.

"Hrozné počasí, šéfe," otočil se na něj řidič. "Počítám, že brzy napadne spousta sněhu."

"To by mne nepřekvapilo." Dillonův přízvuk prozrazoval dokonalou angličtinu soukromých škol.

"Vy žijete v Londýně, šéfe?"

"Ne, jsem ve městě jen na několik málo dní obchodně. Nějaký čas jsem pobýval v cizině," řekl Dillon pohotově. "V New Yorku. Již po léta jsem nebyl v Londýně."

"Hodně se změnilo; né, jak to bejvávalo."

"Tomu věřím. Onehdy jsem četl, že se už obyčejný smrtelník nemůže procházet po Downing Street."

"To je pravda, šéfe. Paní Thatcherová nechala instalovat nový bezpečnostní systém, závory na konci ulice."

"Opravdu?" podivil se zdvořile Dillon. "To bych rád viděl."

"Pojedeme tamtudy, pokud si přejete. Můžu vás vzít dolů k Whitehallu a pak to říznout zpátky do Covent Garden."

"To mi vyhovuje."

Dillon se pohodlně opřel, zapálil si cigaretu a zadíval se ven. Jeli dolů po Whitehallu od Trafalgarského náměstí kolem stanoviště královské jízdní gardy, kde na koních seděli dva jezdcí ve službě; měli vytasené šavle a kvůli chladnému počasí byli oblečení do zimních plášťů.

"Těm koňům musí být zatraceně zima," podotkl taxikář a potom dodal: "A jsme tady, šéfe, Downing Street." Trochu zpomalil. "Zastavit nemůžu. Když zastavíte, vylezou policajti a ptají se vás, co tu děláte."

Dillon pohlédl na konec ulice. "Tak tohle jsou ty slavné závory?"

"Vyhozený peníze, říkají někteří blbečkové, ale podle mě měla jako obvykle pravdu. Ta zatracená IRA vyvedla v posledních letech v Londýně už dost kousků. Všechny bych je postřílel, to bych udělal. Když vás vysadím v Long Acre, bude to stačit, šéfe?"

"Výborně," přitakal Dillon a pohodlně se opřel. Přemýšlel o těch poněkud velkolepých závorách na konci Downing Street.

Taxík zajel k okraji chodníku a Dillon dal řidiči desetilibrovou bankovku. "Vezměte si to," řekl, otočil se a spěšně odešel po Langley Street. Celá oblast Covent Garden byla rušná jako obvykle, lidé v té zimě byli zachumlaní, vypadalo to spíš jako v Moskvě než v Londýně. Dillon se nechal unášet proudem, až nakonec v jedné uličce poblíž Neal's Yard našel krámk s divadelními potřebami, jehož výklad byl plný starých kostýmů, masek a líčidel. Otevřel dveře a nad nimi zacinkal zvonek. Zpoza závěsu v zadní části krámk vyšel muž; bylo mu asi sedmdesát, měl sněhobílé vlasy a kulatý, vykrmený obličej.

"Jápkak vám můžu posloužit?" zeptal se.

"Chtěl bych nějaká líčidla. Co máte v kazetách?"

"Je tu několik velmi dobrých souprav," švitořil stařík. Jednu sundal dolů a na pultě ji otevřel. "Tyhle používají v Národním. Vy jste z branže?"

"Jenom amatér, bohužel," Dillon si prohlédl obsah pouzdra. "Výtečné. Vezmu si ještě jednu dobrou rtěnku, jasně červenou, trochu černého barviva na vlasy a taky nějaké rozpouštědlo."

"S tímhle tím budete slavit úspěch. Clayton je mé jméno, mimochodem. Dám vám svou navštívenku pro případ, že byste ještě někdy něco potřeboval." Dal dohromady požadované artikly a uložil je do pouzdra. "Třicet liber na dřevo - a nezapomeňte: cokoli budete potřebovat..."

"Nezapomenu," ujistil ho Dillon a již ve dveřích si pohvizdoval.

Ve Vercors sněžilo, když se průvod vydal ze zámku. Navzdory počasí lemovali venkované ulici, muži s čepicemi v rukou. Anne-Marie Audinová se vydala na svou poslední cestu. Za pohřebním vozem jela jen tři auta, starý Pierre Audin a jeho tajemník v prvním, několik sloužících v ostatních. Brosnan s Mary Tannerovou a Maxem Hernuem šli za auty. Propletli se mezi náhrobky, a když starého pána přenášeli z auta na kolečkovou židli, zůstali stát. Pak se spolu s ostatními vydali za ním.

Vesnický kostel byl velmi starý, měl nabílené zdi zdobené jednotlivými zastaveními křížové cesty. Bylo hrozné chladno. Brosnan vlastně ještě nikdy nepocítil takovou zimu, seděl tam, trochu se třásl a skoro nevnímal, co se říká, vstával a klekal si poslušně jako ostatní. Teprve když bohoslužba skončila a všichni stáli a členové čestné stráže odnášeli rakev postranní chodbičkou kostela, uvědomil si, že ho Mary Tannerová drží za ruku.

Kráčeli přes hřbitov k rodinné hrobce, velké jako malá kaplička a postavené z šedé žuly a mramoru. Kryla ji strmá gotická stříška. Dubové dveře byly otevřené. Kněz se zastavil, aby udělil poslední požehnání, a pak rakev vsunuli dovnitř. Tajemník otočil kolečkovou židli a sjížděl s ní dolů po cestičce kolem ostatních, starý pán byl schoulený a přes kolena měl přehozený pléd.

"Je mi ho tak líto," řekla Mary.

"Není třeba, on ani neví, kolikátého je," řekl jí Brosnan.

"Nemusí to být pravda."

Došla k autu a položila ruku starému pánovi na rameno. Seděl nehybně v pojízdném křesle. Potom se vrátila.

"Takže, přátelé, zpátky do Paříže," řekl Hernu.

"A pak do Londýna," dodal Brosnan.

Mary se do něj zavěsila. "Stačí zítra, Martine, zítra ráno."

"V pořádku," řekl, "tak zítra ráno." Vlezl si dozadu do auta, pohodlně se opřel a náhle pocítil únavu. Zavřel oči. Mary seděla vedle něj, Hernu se rozjel.

Krátce po šesté zazněl v bytě Táni Novikovové zvonek. Sešla po schodech a otevřela dveře. Stál tam Dillon, v jedné ruce kufřík, v druhé aktovku. "Pozdravuje vás Josef."

Byla ohromena. Od té doby, co s ní mluvil Makejev, si našla přístup ke kartotékám KGB v Londýně, aby o Dillonovi získala co nejvíce informací, a žasla nad zjištěnými záznamy. Očekávala tajemného hrdinu, a zatím tu stojí menší muž v nepromokavém kabátě s tónovanými brýlemi a klubovou kravatou.

"Vy jste Sean Dillon?" zeptala se.

"A taky jsem vždycky byl."

"Raději pojd'te dál."

Ženy pro Dillona nikdy nic moc neznamenaly. Byly tu proto, aby občas uspokojily jistou potřebu, ale ani k jedné nikdy nepocítil sebemenší hlubší vztah. Když stoupal po schodech za Táňou Novikovovou, uvědomoval si, že má hezkou postavu a že ten černý kalhotový kostým jí sluší. Vlasy měla na šíji přichyceny sametovou mašlí, ale když se k němu při plném světle v obývacím pokoji otočila, uvědomil si, že vlastně není nijak hezká.

"Měl jste dobrou cestu?" zeptala se.

"Fajn. Včera večer jsem se zdržel v Jersey kvůli mlze."

"Dal byste si něco k pití?"

"Čaj bych si dal rád."

Otevřela zásuvku, vytáhla walthera, dva náhradní zásobníky a tlumič značky Carswell. "Téhle zbrani dáváte podle Josefa přednost."

"Rozhodně."

"Taky jsem si myslela, že by se vám mohlo hodit tohle." Podala mu malý balíček. "Říká se, že to dovede zadržet kulku ráže 0,45 při přímém zásahu. Nylon a titan."

Dillon to rozbalil. Nebylo to nic tak objemného jako neprůstřelná vesta; byla to malá vestička, která se upevňovala nylonovými poutky.

"Vynikající," řekl a dal si to do své aktovky společně s waltherem a tlumičem. Rozepnul si plášť, zapálil si cigaretu, postavil se u dveří do kuchyně a sledoval, jak mu dělá čaj. "Je to tu šikovné, takový kousek od vašeho velvyslanectví, že?"

"To ano, dojdou tam pohodlně pěšky." Přinesla čaj na podnose. "Sehnala jsem vám pokoj v malém hotelu hned za rohem v Bayswater Road. Je to takové místo, kde obvykle přenocují obchodní cestující."

"Výtečně." Usrkl si trochu čaje. "K věci. Co Fahy?"

"Zatím žádné štěstí. Přestěhoval se z Kilburnu před několika lety do nějakého domu ve Finchley. Tam pobýval jen rok a zase se přestěhoval. A kam - to jsem zatím nezjistila. Ale já ho najdu. Už na jeho případu pracujeme."

"To musíte. Má pro mě zásadní význam. Najde se ještě na londýnské základně KGB oddělení pro falzifikáty?"

"Ovšem."

"Dobře." Vyndal jerseyjský řidičský průkaz. "Potřeboval bych soukromý pilotní průkaz na stejné jméno a adresu. Budete potřebovat fotku." Vsunul prst za plastický obal průkazu a vytáhl pár stejných fotografií.

"Vždycky je užitečné mít jich několik."

Jednu si vzala. "Peter Hilton, Jersey. Můžu se zeptat, proč tohle potřebujete?"

"Protože, až přijde čas a já budu muset rychle zmizet, chci uletět a nikdo vám nepůjčí letadlo, pokud nemáte průkaz vydaný Civilním leteckým úřadem." Dal si ještě trochu čaje. "Řekněte svému odborníkovi, že chci plné funkční zařazení pro navigační přístroje a dvoumotorové letadlo."

"Já si to poznamenám." Otevřela kabelku, vyndala z ní obálku, zastrčila do ní fotografii a navrch napsala pár slov. "Ještě něco?"

"Ano, potřebuju veškeré podrobnosti o současném bezpečnostním systému v Downing Street číslo deset."

Zalapala po dechu. "Mám to brát tak, že to je váš cíl?"

"Ne doslova, spíš mě zajímá ten chlápek uvnitř, ale o to teď nejde. Denní časový rozvrh předsedy vlády, myslíte, že je těžké to zjistit?"

"Zaleží na tom, co chcete. Určitě má pár pevných bodů v průběhu dne. Čas vyhrazený pro dotazy či interpelace v Dolní sněmovně, například. Ovšem kvůli Perskému zálivu se věci mají trochu jinak. Válečný kabinet se schází každé dopoledne v deset hodin."

"V Downing Street?"

"No, jistě, v zasedací místnosti kabinetu. Ale během dne má i jiné schůzky. Třeba včera se účastnil pořadu pro jednotky v Perském zálivu v síti britských ozbrojených sil."

"To bylo z BBC?"

"Ne, mají své vlastní stanoviště v Bridge House. Je to poblíž nádraží Paddington, kousek odsud."

"Zajímavé. Rád bych věděl, jaké asi bylo jeho bezpečnostní zajištění."

"Níjak velké, věřte mi. Pár detektivů, jinak nic. Britové jsou padlí na hlavu."

"Zatraceně dobrá práce. Ten váš informátor, ten, co vám sehnal všechny informace o Fergusonovi, povězte mi o něm něco." Když skončila, souhlasně přikývl. "To se vám povedlo, a opravdu jen díky té spoustě nesmyslů?"

"Dá se to tak říct."

"Tak to tak nechme." Vstal a zapnul si kabát. "Radši bych měl vypadnout a přihlásit se v hotelu."

"Už jste jedl?"

"Ne."

"Mám návrh. Kousek od hotelu je jedna výborná italská restaurace U Luigiho. Je to jeden z těch menších

rodinných podniků. Vy se zatím ubytujete a já zajdu na velvyslanectví. Zjistím, co máme o bezpečnostních opatřeních v Downing Street, a mrknu se, jestli není něco nového ohledně Fahyho."

"A ten pilotní průkaz?"

"To vyřídím s tím."

"Čtyřicet hodin."

"Dobrá."

Vzala si kabát a šálu, sešla s ním po schodech a z domu odcházeli společně. Chodníky byly zmrzlé, nesla jeho aktovku a přidržovala se ho za paži, dokud nedošli k hotelu.

"Uvidíme se za hodinu," řekla a pokračovala dál.

Byl to ten druh podniku, jaký v pozdní viktoriánské době představoval vzkvétající hospůdku i hotel. Současní vlastníci udělali, co bylo v jejich silách, a stejně to nestačilo. Jídla nalevo od vstupní haly byla naprosto odpuzující, večeřelo v ní sotva půl tuctu lidí. Obličej postaršího recepčního připomínal spíš lebku umrlce, celý vězel ve vybledlé hnědé uniformě. Vláčnými pohyby zapsal Dillona do knihy a dal mu klíč. Od hostů se evidentně očekávalo, že si svá zavazadla odnesou sami.

Pokoj byl přesně takový, jak očekával. Dvojitá postel, levné povlečení, sprchový kout, televizor s otvorem pro mince a elektrická konvice. V malém košíčku vedle byly sáčky s kávou, porcovaný čaj a mléko. Tak jako tak - na dlouho to nebude, pomyslel si, otevřel svůj kufřík a začal vybalovat.

K obchodním zájmům Jacka Harveye patřilo i pohřebnictví ve Whitechapelu. Byl to dostatečně velký podnik a dobře prosperoval, jak on s oblibou vtipkoval - mrtví vždycky jsou a budou. Dal tuhle impozantní tříposchodovou viktoriánskou budovu zrenovovat. Myra sídlila v nástavbě a zajímala se o provoz podniku. Harvey měl kancelář v prvním poschodí.

Ted' požádal svého řidiče, aby počkal, a vyšel po schodech. Přišel otevřít noční hlídač.

"Je tady moje neter?"

"Domnívám se, že ano, pane Harvey."

Prošel hlavní provozní místností, kde byly vystaveny rakve, a dále pasáží s malými kapličkami posledního odpočinku na každé straně, kam se příbuzní mohli přijít podívat na těla zesnulých. Vyběhl nahoru po dvou schodech a zazvonil u Myřiných dveří.

Očekávala ho, hlídač ji diskrétně upozornil; nechala Harveye chvíli za dveřmi, potom otevřela. "Strýček Jack?"

Prohnal se kolem ní. Měla na sobě zlatou minisukni pošitou flitry, černé punčochy a střevíce. "Ty jdeš ven nebo co?"

"No, vlastně, na diskotéku."

"Jo, to ted' nevadí. Sešla ses s těmi účetními? Existuje nějaký způsob, jak se můžu na Flooda dostat legálně? Někaké problémy se smlouvami o nájmech? Cokoliv?"

"Nemáš šance," řekla Myra. "Celou věc jsme důkladně pročesali jemným hřebínkem. Nic tam není."

"Dobrá, tak ho prostě budu muset dostat tvrdším způsobem."

"Včera večer to moc nefungovalo, co?"

"Byla to hovadina najmout si takovou partu mladých kreténů. Nedostanou ani vindru."

"Takže co hodláš podniknout?"

"Budu o něčem uvažovat." Když se obrátil ke dveřím, zaslechl v ložnici pohyb. "Kdo je tam?" Prudce otevřel dveře a spatřil uštvanou tvář Billyho Watsona. "Ježíši!" obrátil se Harvey k Myře. "Nechutné. Ty dokážeš myslet u chlapa jen od pasu dolů."

"Ale v tom se aspoň vyznám," zasmála se.

"Já tě přefíknů!" řekl.

"Ne, to udělá on."

Harvey utíkal dolů po schodech. "Ty máš asi na všechno hned pohotovou odpověď, vid'?" řekl Billy.

"Billy, lásko moje, tohle je dům mrtvých." Vzala si svůj kožšinový kabát a kabelku. "Leží tam dole celí ztuhlí, ale my jsme naživu. Je to tak prosté, tak se podle toho zaříd'. Jdeme."

Dillon seděl v malém odděleném boxu v rohu v restauraci U Luigiho a pil jediný druh šampaňského, který

mu nabídl, vcelku přijatelný Bollinger, nearchivní. Vstoupila Táňa. Starý Luigi ji osobně pozdravil jako oblíbeného hosta a ona se posadila.

"Šampaňské?" zeptal se Dillon.

"Proč ne?" Podívala se na Luigiho. "Objednáme si později."

"Ještě jsme nemluvili o provozních penězích. Třicet tisíc dolarů. Aroun to měl zařídit," řekl Dillon.

"O to je postaráno. Zítřka mám s tím chlápkem schůzku. Nějaký Arounův účetní z Londýna."

"V pořádku, takže co jste mi přinesla?" zeptal se.

"Zatím nic o Fahym. Rozjela jsem tu záležitost s pilotním průkazem."

"A číslo deset?"

"Podívala jsem se do kartotéky. Veřejnost vždycky měla právo cestovat po Downing Street. To, že IRA málem zlikvidovala celý kabinet na předloňské stranické konferenci konzervativců v Brightonu, přineslo obrat při uvažování o bezpečnostních opatřeních. Pumové atentáty v Londýně a útoky na jednotlivé osoby celou záležitost jen urychlily."

"Takže?"

"Veřejnost mohla postávat naproti číslu deset a sledovat významné a pozoruhodné příjezdy a odjezdy. Ted' už ne. V prosinci osmdesát devět nařídila paní Thatcherová nová bezpečnostní opatření. Prakticky se z toho místa stala jakási pevnost. Tři metry vysoké ocelové zábradlí. Ty závory jsou, mimochodem neoviktoriánské, něco vtom směru, a jsou nápadem Železné Lady."

"Ano, dnes jsem je viděl."

Luigi celý horlivý postával poblíž, Dillon a Táňa přerušili rozhovor a objednali si minestrone, italskou hustou zeleninovou polévku s nudlemi, telecí kotlety, opečené brambory a zeleninový salát.

"Na některých místech," pokračovala Táňa, "se objevila obvinění, že se stala obětí paranoidních představ. To je samozřejmě nesmysl. Ta dáma to má celý život v hlavě v pořádku. V každém případě na druhé straně závor je ocelová přepážka uzpůsobená tak, aby se rychle vysunula, pokud by se pokoušelo projet nějaké nesprávné vozidlo."

"A samotná budova?"

"Okna mají speciálně tvrzené sklo, dokonce i ta georgiánská. Ty síťové záclony patří k zázrakům moderní vědy, jsou odolné vůči trhavinám."

"To víte na sto procent?"

"Samozřejmě, všechno, co jsem vám řekla, psali v britském tisku. Ten si vyhrazuje právo, zveřejnit jakoukoliv závažnou informaci. Prostě odmítá uznat, jaké to může mít následky pro bezpečnost. V kartotéce výstřižkového oddělení knihovny jakékoliv větší britské novinové redakce najdete podrobnosti o interiéru čísla deset nebo o venkovském sídle předsedy vlády, o ministerstvu financí, nebo dokonce o Buckinghamském paláci."

"A co takhle pokusy proniknout jako pomocné síly?"

"Tudy cesta vedla, protože většinu služeb a běžných funkcí mají na starosti externí firmy, ale bezpečnostní prověření pro takové lidi jsou velmi přísná. Samozřejmě, že se chybička vloudí. Vyskytl se třeba případ instalatéra, který pracoval v domě ministra financí v čísle jedenáct; otevřel jedny dveře a zjistil, že se dostal do čísla deset - a snažil se utéct."

"To zní jako francouzská fraška."

"Není to dávno, co tam jedna firma měla provést nějaké úklidové práce - a všichni ti pracovníci měli bezpečnostní prověření - jenže se přišlo na to, že jejich doklady jsou falešné. Někteří z nich měli prověření pro ministerstvo vnitra a další."

"Z toho všeho vyplývá, že to nefunguje dokonale."

"To je pravda." Zaváhala. "Myslíte něco konkrétního?"

"Asi vás napadl odstřelovač na střeše ze vzdálenosti dvou set metrů, jakmile se premiér octne ve dveřích. Ale na to nemyslím. Ne, já ted' opravdu nemám žádný konkrétní nápad, ale určitě s něčím přijdu. Jako vždycky." Číšník jim přinesl polévku. "Voní to docela dobře," pochválil ji Dillon, "určitě se dá jíst. Pusťme se do toho, to zatím stačí."

Později ji vyprovodil ke dveřím. Malinko sněžilo a bylo velice chladno. "To vám musí připomínat domov,

to počasí, že?" řekl.

"Domov?" Chvilku vypadala rozpačitě, potom se rozesmála. "Jo, vy myslíte Moskvu." Pokrčila rameny.

"To už je dávno. Nechtěl byste zajít nahoru?"

"Ne, díky. Je pozdě a docela rád bych se vyspal. Zítra ráno zůstanu v hotelu. Řekneme do poledne. Z toho, co jsem viděl, soudím, že nebudu mít pomyšlení dát si tam oběd. Vrátím se po druhé."

"Výborně," řekla.

"Takže vám přeju dobrou noc."

Zavřela dveře, Dillon se otočil a odcházel. Sotva zašel za roh do Bayswater Road, vynořil se ze stínu naproti Gordon Brown a pohlédl k Táninu oknu. Světlo zhaslo. Ještě chvilku postál, potom se otočil a odešel.

Druhý den ráno vystoupila teplota v Paříži na tři či čtyři stupně a začalo tát. Mary a Hernu v plukovníkově černém citroenu zajeli krátce před polednem pro Brosnana. Čekal na ně ve vchodu činžovního domu na Quai de Montebello. Na sobě měl trenčkot a tvídovou čepici, nesl kufřík. Řidič uložil kufřík do zavazadlového prostoru a Brosnan si vlezl dozadu do auta.

"Něco nového?" zeptal se Brosnan.

"Vůbec nic," odpověděl mu plukovník.

"Jak jsem říkal, už tam pravděpodobně je. A co Ferguson?"

Mary se podívala na hodinky. "Teď zrovna se má setkat s předsedou vlády, aby ho uvědomil o vážnosti celé situace."

"O všem, co může udělat," řekl Brosnan. "A taky že je třeba rozšířit zprávu do jiných oddělení bezpečnostních služeb."

"A jak byste si počínal vy, příteli?" zeptal se Hernu.

"Víme, že v jedenaosmdesátém pracoval pro IRA v Londýně. Jak jsem říkal Mary, určitě využije svých kontaktů v podsvětí, aby dostal, co potřebuje. To dělá vždycky. Proto musím navštívit svého starého přítele Harryho Flooda."

"A, ano, obávaný a slavný pan Flood. Kapitánka Tannerová mi o něm vyprávěla, ale co když nedokáže pomoci?"

"Existuje další způsob. V Irsku kousek od Dublinu mám přítele, Liama Devlina. Ví všechno o historii IRA z posledních několika let a o tom, co kdo dělal. Je to jen nápad." Zapálil si cigaretu a pohodlně se opřel.

"Ale já toho parchanta dostanu - tak či onak. Dostanu ho!"

Řidič je zavezl na konec letiště Charlese de Gaulle, kde stála soukromá letadla. Letadlo typu Lear čekalo na rozjezdové dráze. Všechny formality byly vyřízené předem. Řidič přenesl jejich zavazadla k místu, kde čekal druhý pilot.

"Kapitánko, pokud si smím dovolit..." začal Hernu a políbil Mary nesměle na obě tváře. "A vy, příteli." Pozvedl ruku k pozdravu. "Vždycky si pamatujte, že když se vydáte na cestu odplaty, je nezbytné, obrazně řečeno, vykopat dva hroby."

"Že byste se pustil do filozofování?" zasmál se Brosnan. "A ve vašem věku? Sbohem, pane plukovníku." Připoutali se, druhý pilot zatáhl schůdky, uzavřel dveře a odešel ke svému kolegovi.

"Hernu má pravdu, to víš," řekla Mary.

"Vím," připustil Brosnan. "Ale nic s tím nemůžu udělat."

"To vím taky, věř mi, opravdu vím," řekla, když letadlo začalo rolovat.

Fergusonu uvedli do pracovny v Downing Street číslo 10. Premiér stál u okna a upíjel ze šálku čaj.

Otočil se a usmál. "Šálek, který osvěží, pane brigádní generále."

"Říká se, že válku jsme přežili právě díky čaji, pane předsedo vlády."

"Nuže, zatím díky jemu přežívám současný časový plán. Jak víte, v deset hodin každé dopoledne míváme schůzky válečného kabinetu, jakož i všechny ostatní naléhavé záležitosti související s Perským zálivem."

"A každodenní řízení záležitostí země," řekl Ferguson.

"Ano, jistě, děláme, co můžeme. Ještě nikdy nikdo neřekl, že politika je snadná věc, pane brigádní generále." Odložil šálek. "Četl jsem vaši poslední zprávu. Vy si myslíte, že je pravděpodobné, že ten

Dillon je tady někde v Londýně?"

"Podle toho, co řekl Brosnanovi, to musíme předpokládat, pane premiére."

"Uvědomil jste o tom všechna odvětví bezpečnostních služeb?"

"Samozřejmě, jenže bohužel nevíme, jak vypadá. Ano, existuje popis. Malá postava, světlolvasý a tak dále, ale jak říká Brosnan, teď už může vypadat úplně jinak."

"Dostal jsem návrh, abychom to otiskli."

"Určitý nápad to je, ale pochybuji, že by se tím něčeho dosáhlo. Co máme v rukou? Že by policie ráda kontaktovala Seana Dillona, který si tak už vůbec neříká. Pokud se týče popisu, nevíme skoro nic, a kdybychom věděli, stejně už by změnil podobu."

"Propánakrále, poradil jste si s tím nádherně, pane brigádní generále." Předseda vlády se hlasitě rozesmál.

"Samozřejmě by se mohly objevit senzační titulky. Šakal z IRA slídí po ministerském předsedovi."

"Ne, žádné takové nesmysly," řekl předseda vlády rozhodně. "Mimochodem, pokud jde o domněnku, že za tou aférou může být Saddám Husajn, musím vám sdělit, že ostatní vaši kolegové ve zpravodajských službách s tím nesouhlasí. Stojí si pevně za názorem, že je to záležitostí IRA, a musím vám říci, že v tomto smyslu tuto věc sledují."

"Inu, pokud si Speciální oddělení myslí, že ho vypátrají v hospodách v Kilburnu, mají na to výsadní právo."

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil sekretář. "Za patnáct minut máme být v Savoyi, pane premiére."

John Major se s velkým šarmem usmál. "Další z řady nekonečných slavnostních obědů, pane brigádní generále. Začne to garnátovou chuťovkou..."

"A poté následuje kuřecí salát," doplnil Ferguson.

"Najděte ho, pane brigádní generále," řekl předseda vlády na rozloučenou. "Najděte mi ho." Sekretář Fergusona vyprovodil.

Táňa, která měla pro Dillona dobré zprávy, věděla, že nemá smysl zastavovat se v hotelu před druhou, takže šla do svého bytu. Když v kabelce začala hledat klíč, vynořil se před ní Gordon Brown.

"Doufal jsem, že bych tě mohl zastihnout," řekl.

"Pro boha, Gordone, ty ses snad zbláznil."

"A co se dá dělat, když se vyskytne něco důležitého. Nemůžu čekat, až se rozhoupeš, to už by taky mohlo být pozdě. Takže jsem přišel za tebou, ne?"

"To nejde. Musím být zpátky za půl hodiny. Dám si s tebou něco k pití, jinak nic."

Než se zmohl na námitku, otočila se a sešla k hospůdce na rohu. Posadili se v prázdném salonku, jen od hlavního baru doléhal hluk. Brown si dal pivo a Táňa vodku s citrónovou šťávou.

"Tak co pro mě máš?" zeptala se.

"Neměla by se ta otázka položit obráceně?" Okamžitě se postavila a on ji vzal za ruku. "Promiň. Neodcházej."

"Tak se chovej slušně." Znova se posadila. "A teď ven s tím."

"Ferguson měl krátce před dvanáctou schůzku s předsedou vlády. Vrátil se do kanceláře ve dvanáct třicet, ještě než jsem skončil první část směny. Nadiktoval Alici Johnsonové, to je jedna z důvěryhodných písárek, která se mnou pracuje, zprávu pro záznam do kartotéky."

"Pořídil jsi kopii?"

"Ne, ale udělal jsem totéž co minule. Zanesl jsem mu to do kanceláře místo Alice a přečetl jsem si to cestou. Kapitánka Tannerová zůstala s Brosnanem v Paříži na pohřeb nějaké Francouzky."

"Anne-Marie Audinové," napověděla mu.

"Dnes sem přiletí. Brosnan slíbil úplnou spolupráci. Jo, a všechna ostatní odvětví zpravodajských služeb dostala informace o Dillonovi. Podle instrukcí předsedy vlády žádné tiskové zpravodajství. Získal jsem ze všeho dojem, že Ferguson má ve věci pokračovat."

"Dobře," pochválila ho. "Velmi dobře, ale musíš se toho případu držet, Gordone. Já teď bohužel půjdu." Chtěla vstát, ale Gordon ji uchopil za zápěstí. "Viděl jsem tě včera večer, bylo asi jedenáct, vracela ses domů s nějakým chlapem."

"Tys mě sledoval?"

"To cestou domů dělám často."

Dostala skutečně vztek, ale ovládla se. "Takže jestli byl před domem, určitě víš, že dotyčný pán, kolega z velvyslanectví, ke mně dovnitř do bytu nešel. Doprovázel mě jen domů. Teď dovol, Gordone, abych se zvedla."

Uvolnila se z jeho sevření a odešla z restaurace. Brown, úplně sklíčený, došel k baru a objednal si ještě jedno pivo.

Když krátce po druhé zaklepal na dveře Dillonova pokoje, okamžitě otevřel. Prohnala se kolem něj dovnitř.

"Vypadá to, že jste sama se sebou spokojená," usmál se.

"Mám proč."

Dillon si zapálil cigaretu. "Tak do toho."

"Především jsem měla rozhovor se svým agentem ze Skupiny čtyři. Ferguson byl právě na návštěvě u předsedy vlády. Jsou přesvědčeni o tom, že jste v Anglii, a všechna odvětví zpravodajských služeb obdržela příslušné informace. Brosnan a ta Tannerová dnes přilétají z Paříže. Brosnan nabídl úplnou spolupráci."

"A Ferguson?"

"Předseda vlády prohlásil, že v tisku se nic neobjeví. Jen mu řekl, aby pokračoval a chytil vás."

"To je hezké, když je po člověku taková shánka."

"Zadruhé."

Otevřela kabelku a vytáhla knížečku podobnou cestovnímu pasu. "Pilotní průkaz vydaný Civilním leteckým úřadem pro jistého Petera Hiltona."

"To je setsakramentsky vynikající," řekl Dillon a prohlížel si ho.

"Ano, ten člověk dělal, co mohl. Seznámila jsem ho se všemi vašimi požadavky. Řekl, že by vám dal i obchodní licenci. Jak se zdá, jste také instruktorem."

Dillon si zkontroloval fotografii a rychle prolistoval stránky. "Vynikající. Lepší to být nemohlo."

"A to ještě není všechno," řekla. "Chtěl jste znát místo pobytu jistého Daniela Maurice Fahyho, že?"

"Našli jste ho?"

"Našli, jenže ne v Londýně. Přinesla jsem vám automapu." Rozevřela ji. "Má farmu tady v Cadge End, v Sussexu. Je to čtyřicet až padesát kilometrů od Londýna. Dáte se silnicí přes Dorking směrem k Horshamu a pak přímo do té divočiny."

"Jak to všechno víte?"

"Ten agent, kterého jsem na tu práci nasadila, ho vypátral včera navečer. Hned si to místo obhlédl a pak si zašel do hospody, aby se na některé věci přeptal - a potom už bylo dost pozdě. Takže zpátky do Londýna dorazil až po půlnoci. Jeho zprávu jsem dostala dnes ráno."

"A?"

"Říká, že ta farma je velmi odlehlá, málo přístupná, je poblíž řeky Arun. Močálovitá krajina. Ta vesnice se nazývá Doxley. A ta farma je od ní asi kilometr a půl na jih. Je tam ukazatel."

"Ten váš člověk je pašák."

"Inu, je mladý a chce se projevit. Z toho, co zaslechl v hospodě, drží Fahy několik ovcí a fušuje do zemědělských strojů."

Dillon přikývl. "To dává smysl."

"Snad jen jedno překvapení. Bydlí s nějakou dívkou, zdá se, že je to praneteř. Ten můj člověk ji viděl."

"A co říkal?"

"Že přišla do hospody pro pár lahví piva. Asi dvacet. Říkají jí Angel, Angel Fahyová. Prý vypadá jako venkovská husa."

"Báječné." Vstal a sáhl po kabátu. "Musím tam hned vyrazit. Máte vůz?"

"Ano, ale je to jen mini auto. V Londýně se s ním snadněji parkuje."

"Žádný problém. Říkala jste maximálně padesát kilometrů od Londýna. Můžu si ho tedy půjčit?"

"Ovšem. Je v garáži na konci naší ulice. Ukážu vám to."

Oblékl si trenčkot, otevřel aktovku, sáhl po waltheru, zasadil zásobník do závěru a všechno strčil do levé kapsy. Tlumič si dal do pravé. "To jen pro případ," poznamenal a oba vyšli ven.

Ve skutečnosti vlastnila mini cooper, tedy dostatečně výkonný vůz, uhlově černý s čalouněním zlaté barvy. "Vynikající," pochválil ji, "tak já vyrazím."

Vlezl za volant a Táňa se zeptala: "Co je na tom Fahym tak důležitého?"

"Je to inženýr, nesmírně šikovný, umí geniálně vyrábět bomby a celá léta žije v hluboké ilegalitě. Pomáhal mi, když jsem tady v jedenaosmdesátém naposledy působil. Jsme vlastně příbuzní, jeho otec byl tátův bratranec. Poznal jsem ho, když jsem tu byl jako mladík. Mimochodem, co je s tou hotovostí od Arouna?"

"Mám to vyzvednout dnes večer v šest. Celé je to velmi dramatické. Na rohu Brancaster Street a Town Drive zastaví mercedes. Odsud to není daleko. Mám říct, že je chladno i na tuto roční dobu, a řidič mi předá aktovku."

"Bůh nám pomáhej, nejspíš se moc dívá na televizi," zasmál se Dillon. "Ozvu se," řekl a odjel.

Ferguson se po schůzce v Downing Street zastavil ve své kanceláři na Ministerstvu obrany, aby doplnil o nejnovější údaje zprávu týkající se Dillona. V této chvíli udělal maximum. Jako vždy raději pracoval doma, takže se vrátil na Cavendish Square, od Kima si nechal připravit k jídlu míchaná vejce se slaninou a začal listovat svými oblíbenými Timesy. U dveří zazvonil zvonek a chvíli poté uvedl Kim Mary Tannerovou a Brosnana.

"Drahý Martine," zvolal Ferguson, vstal a podal mu ruku. "Tak už jsme zase spolu."

"Zdá se, že je to tak," řekl Brosnan.

"Na pohřbu všechno proběhlo v pořádku?" zeptal se Ferguson.

"Jak už to na pohřbech chodí," řekl Brosnan ironicky a zapálil si cigaretu. "Tak jak jsme daleko? Co se děje?"

"Znovu jsem se setkal s předsedou vlády, nechce žádnou publicitu."

"V tom s ním souhlasím," řekl Brosnan. "Nemělo by to smysl."

"Všechny zpravodajské agentury i Speciální oddělení byly samozřejmě informovány. Udělají, co bude v jejich silách."

"Což není nijak moc," dodal Brosnan.

"A kromě toho," vmísila se do rozhovoru Mary, "víme, že ohrožuje předsedu vlády, ale nemáme žádný záchytný bod, nevíme přesně, co zamýšlí a kdy. Mohl by zaútočit i dnes večer."

Brosnan zavrtěl hlavou. "Ne, já si myslím, že na tom bude něco víc než jen tohle. Takovéhle věci vyžadují jistý čas. Něco bych věděl."

"Takže kde začneš?" zeptal se Ferguson.

"U svého starého přítele Harryho Flooda. Když tu v jedenaosmdesátém Dillon byl, pravděpodobně využil svých kontaktů v podsvětí, aby mohl udělat to, co potřeboval. Harry by mohl něco vyšťárat."

"A kdyby ne?"

"To bych si pak půjčil ten tvůj tryskáč, zaletěl bych do Dublinu a probral to s Liamem Devlinem."

"To jistě," přitakal Ferguson. "S kým lepším?"

"Když v jedenaosmdesátém vyrazil Dillon do Londýna, určitě mu k tomu musel někdo dát rozkaz."

Kdyby se Devlinovi podařilo zjistit kdo, mohlo by nás to dovést k dalším."

"To mi zní logicky. Takže dnes večer navštívíš Flooda?"

"Nejspíš ano."

"Kde bydlíš?"

"U mne," řekla Mary.

"Na Lowndes Square?" Ferguson zvedl obočí. "Opravdu?"

"Podívejte se, pane brigádní generále, nedělejte ze sebe svatouška. Mám čtyři ložnice, u každé je samostatná koupelna, a profesor může spát v jedné z nich a zamknout se zevnitř."

Brosnan se zasmál. "Hele, pojď pryč. Uvidíme se později, brigádní generále."

Jeli Fergusonovým autem. Zavřela okénko mezi nimi a řidičem a řekla: "Nemyslíš, že by bylo lepší nejdřív

tvému příteli zavolat?"

"Myslím že jo. Musím si ale vyhledat jeho číslo."

Vyndala z kabelky zápisník. "Tady je. V seznamu bys ho nenašel. Bydlí v objektu Cable Wharf. To je ve Wappingu."

"Velmi vhodné."

"A tady je telefon."

Podala mu aparát. "Ty ráda lidi diriguješ, co?" usmál se a vytočil číslo.

Telefon zvedl Mordecai Fletcher. "Prosil bych Harryho Flooda," řekl Brosnan.

"Kdo volá?"

"Martin Brosnan."

"Ten profesor? Tady Mordecai. Nemáme o vás žádné zprávy - no, tak asi tři, čtyři roky. Ježíši Kriste, ten ale bude mít radost."

O chvíli později se ozvalo: "Martin?"

"Harry?"

"Nemůžu tomu věřit. Ty ses vrátil, abys mě dostal, ty prevíte!"

OSM

Dillonovi se jelo v mini cooperu z Londýna docela snadno. Ačkoliv pole a živé ploty pokrýval poprašek sněhu, vozovky byly dokonale čisté a nebyl nijak velký provoz. Do Dorkingu dorazil asi za půl hodiny.

Projel jím a pokračoval směrem k Horshamu. Asi po osmi kilometrech zajel k benzinové stanici.

Když mu čerpadlář plnil nádrž, rozprostřel před ním Dillon mapu. "Místo zvané Doxley - neznáte to?"

"Napravo asi kilometr po silnici tady nahoru, podle ukazatele směrem do Grimethorpe. To je letiště, ale než tam dojedete, narazíte na odbočku do Doxley."

"Takže to odtud není daleko?"

"Možná pět kilometrů, ale jinak je to konec světa." Muž se spokojeně usmíval, když přijímal od Dillona peníze. "Tam ale skoro nic není, pane."

"Myslel jsem si, že se jen tak podívám. Jeden známý mi říkal, že by tam mohla být k maní nějaká víkendová chata."

"O žádné jsem neslyšel."

Dillon se rozjel a za několik minut dorazil k ukazateli na Grimethorpe. Pustil se podle rady po úzké cestě až k odbočce na Doxley. Silnice se zužovala, vysoké násypy zabráňovaly výhledu. Nakonec dojel na úpatí menšího kopce a rozhlédl se po pusté, mírně zasněžené krajině. Sem tam remízek, políčko, obklopené živým plotem, a potom nevýrazný močál svažující se k řece Arun. Kousek od ní spatřil domy, dvanáct či patnáct s červenými prejzovými střechami a malý kostelík. Doxley. Rozjel se z kopce k zalesněnému údolí, až konečně spatřil otevřenou bránu s pěti břevny a chátrající dřevěnou desku s označením "Farma Cadge End".

Projel lesem a ve chvíli už brzdil před stavením. Kolem pobíhalo několik kuřat, kromě domu tam stála stodola s chlévem, takže celek vypadal jako uzavřený dvůr. Zdálo se, že je všechno neuvěřitelně zchátralé, jako by se s tím celá léta nic nedělalo, jenže Dillon věděl, že spousta lidí na venkově takhle žije. Vystoupil z auta a přešel k hlavnímu vchodu, zaklepal a pokusil se otevřít. Dveře byly zamčené. Obrátil se a popošel ke stodole. Stará dřevěná vrata byla dokořán. Uvnitř stál morris a fordka na špalkách, jinak samé zemědělské náčiní.

Dillon si vzal cigaretu. Když si zapaloval, ozvalo se za ním: "Kdo jste? Co tu chcete?"

Otočil se a na prahu spatřil dívku. Měla na sobě vytahané kalhoty s nohavicemi zasunutými do holínek, silný rolák, na něm nepromokavou větrovku s kapuci a na hlavě pletený vlněný skotský baret, s jakým se setkáte v rybářských vesničkách na západním pobřeží Irska. V rukou držela dvouhlavňovou brokovnici a vypadala hrozivě. Popošel, ale ona natáhla palcem úderník.

"Zůstaňte, kde jste." Irský přízvuk byl silně patrný.

"Vy asi budete Angela Fahyová, že?"

"Angel, pokud je vám vůbec něco do toho."

Ten Tánin člověk měl pravdu. Skutečně vypadá jako venkovská husa. Široké lícní kosti, nosík zahnutý nahoru, divoký výraz. "Opravdu byste z toho dovedla vystřelit?"

"Kdybych musela..."

"Škoda, chtěl jsem se jen sejít se svým vzdáleným bratrancem, Dannym Fahym."

Zachmuřila se. "A kdo k čertu jste, člověče?"

"Jmenuju se Dillon, Sean Dillon."

Kousavě se uchechtla. "To je vyložená lež. Vždyť vy ani nejste Ir a kromě toho Sean Dillon je mrtvý, to ví každý."

Dillon sklouzl do belfastského přízvuku. "Ne že bych ho chtěl okrádat o slávu, děvče drahé, ale musím říct, že zprávy o mé smrti byly přinejmenším přehnané."

Zbraň v její ruce poklesla. "Matko boží, vy jste Sean Dillon?"

"Jakože jsem vždycky byl. Zdání může klamat."

"Ó bože," vydechla. "Strýček Danny o vás pořád mluví, ale vždycky to znělo jako pohádka, nebylo na tom vůbec nic skutečného - a teď jste tady."

"Kde je?"

"Něco opravoval na autě místního hospodského, před hodinou tam s tím odjel. Říkal, že zpátky půjde pěšky, ale že si tam chvíli posedí a trošku popije, vůbec se nedivím."

"Touhle dobou? Copak není hospoda přes den zavřená?"

"Možná že podle zákona je, pane Dillone, ale v Doxley to neplatí. Tam se nezavírá nikdy."

"Tak si pro něj zajedeme."

Nechala brokovnici na lavici a vlezla si vedle něj do auta. Když se rozjeli, zeptal se: "A co sem přiválo vás?"

"Vyrůstala jsem na farmě v Galway. Táta byl Dannyho synovec, Michael. Zemřel před šesti lety, když mi bylo čtrnáct. Po roce se matka znovu vdala."

"Budu hádat. Vy jste svého nevlastního otce ráda neměla a on zase neměl rád vás, že?"

"Tak nějak. Strýček Danny byl tátovi na pohřbu, od té doby ho mám ráda. Když už jsem to nemohla doma vydržet, sebrala jsem se a přišla sem. V tom směru byl ohromně fajn. Napsal mámě a ta souhlasila s tím, že můžu zůstat. Ráda, že se mě zbavila."

Vůbec v tom nebyla žádná sebelítost a Dillon k ní pocítil sympatie. "Říká se, že všechno špatné je pro něco dobré."

"Já si své zastanu," řekla. "Jestli jste Dannyho vzdálený bratranec a já jeho praneteř, pak jsme vlastně příbuzní."

Dillon se zasmál. "Dá se to tak říct."

Pohodlně se opřela v sedadle. "Já, Angel Fahyová, příbuzná s největším střelcem a pistolníkem, jakého kdy Prozatímní křídlo IRA mělo."

"Inu, možná by s tím leckdo nesouhlasil," mírnil ji. Za chvíli už brzdili před hospodou.

Vesnice byla malá, opuštěná, sotva patnáct poněkud zchátralých domků, ranně gotický kostel s věžičkou a zarostlý hřbitov. Hospoda se jmenovala U Zelenáče a dokonce i Dillon se musel ve dveřích sehnout.

Strop byl velmi nízký, podepřený trámy. Podlahu tvořily velké ploché kameny, léty chlazené, stěny byly nabílené. Za výčepním pultem stál muž jen v košili, muselo mu určitě být osmdesát.

Vzhlédl od pultu. "Je tady, pane Daltone?" zeptala se Angela.

"U krbu, pije pivo," řekl stařík.

V širokém kamenném krbu plál oheň, vedle stála dřevěná lavice a stůl. Danny Fahy četl noviny, před sebou sklenici. Bylo mu pětadesát, měl prošedivělé, neupravené vousy, na hlavě plátěnou čepici a na sobě starý oblek ze skotského tvídu.

"Přivedla jsem někoho, kdo by tě rád viděl, strýčku Danny," vyhrkla Angel."

Podíval se na ni a potom na Dillona, jeho obličej prozrazoval rozpaky. "Co pro vás můžu udělat, pane?"

Dillon si sundal brýle. "Bůh zde požehnej všechno a všechny," pronesl svým belfastským přízvukem, "a zvlášť tebe, ty starej prevíte."

Fahy zbledl jako křída, byl to pro něj hrozný šok. "Bože, ochraňuj nás, jsi to ty, Seane? Já už jsem

myslel, že ses dávno pod drnem."

"Jak vidíš, nejsem." Dillon vytáhl z náprsní tašky pětilibrovou bankovku a dal ji Angel. "Dvakrát whisky, nejradši irskou."

Odešla k baru a Dillon se otočil. Danny Fahy měl v očích slzy a s netajenou radostí Dillona objal. "Milej bože, vždyť já ani nejsem schopný ti říct, jak rád tě vidím."

Obývací pokoj na farmě byl neuklizený a přecpaný starým nábytkem. Dillon seděl na pohovce a Fahy rozdělával oheň. Angel v kuchyni vařila něco k jídlu. Dillon ji dveřmi pozoroval.

"A jakpak se život zachoval k tobě, Seane?" Fahy si nacpal dýmku a zapálil si. "Je to deset let, co si proved v Londýně svůj majstrštyk. Pro boha, chlape, tys tenkrát vytřel Britům zrak, že na to do smrti nezapomenou."

"Bez tebe bych to nedokázal, Danny."

"To byly slavný časy. A co se stalo potom?"

"Evropa, Střední východ. Pořád v pohybu. Hodně jsem udělal pro OOP. Naučil jsem se i létat."

"Jo? Fakt?"

Přišla Angel a na stůl položila talíře se slaninou a vejci. "Dejte se do toho, dokud je to teplý." Vrátila se s podnosem, na kterém byla konvička s čajem, tři hrnečky a talíř plný namazaných chlebů s máslem. "Mrzí mne, že nemáme nic lepšího, ale nečekali jsme společnost."

"Podle mne to vypadá dobře," pochválil ji Dillon a pustil se s chutí do jídla.

"No, a teď seš jako anglický džentlmen, Seane," zasmál se Fahy a obrátil se k Angel. "Neříkal jsem ti, že je to herec? Za celá ta léta mu nebyli schopní navléknout ani rukavice, natož náramky."

Horlivě přikyvovala, usmívala se na Dillona a úplně se samým vzrušením změnila. "Máte teď nějakou práci, pane Dillone, myslím pro IRA?"

"To spíš dřív zamrzne peklo, než se dám do spolku s tou partou přestárých pradlen," ujistil ji Dillon.

"Ale na něčem pracuješ, Seane, ne?" řekl Fahy. "Já to poznám. Tak do toho, povídej."

Dillon si zapálil cigaretu. "Co kdybych ti řekl, že pracuju pro Araby, Danny, pro samotného Saddáma Husajna?"

"Ježíši, Seane, proč ne? A copak máš udělat?"

"Chce se po mně - no, něco velkého. Amerika je moc daleko. Takže zbývají Briti."

"Co by mohlo být lepší?" Fahyho oči zářily.

"Nedávno byla Thatcherová na návštěvě u Mitterranda ve Francii. Všechno jsem naplánoval, až pojede na letiště. Rozpracováno perfektně do detailu, klidná vesnická silnice, a pak mě někdo, komu jsem věřil, shodil."

"To se stává," potvrdil Fahy. "Takže hledáš jiný cíl, co? Koho, Seane?"

"Myslel jsem na Johna Majora."

"Toho nového předsedu vlády?" pronesla Angel s posvátnou hrůzou. "To byste si netrouf."

"Ale jo, proč by ne? Vždyť přece hošani málem dostali v Brightonu celou tu mizernou britskou vládu, ne?" ujistil ji strýc. "A co dál, Seane, co máš za plány?"

"Nemám žádný, Danny, to je ta smůla, ale byl by za to takový balík, že bys tomu ani nevěřil."

"To už je důvod, větší snad ani být nemůže. Takžes ke strýčkovi Dannymu přijel hledat pomoc, co?"

Fahy došel ke kredenci, vrátil se s lahví Bushmills a dvěma skleničkami, které naplnil. "A máš vůbec nějaký nápad?"

"Zatím ne, Danny. Ještě pracuješ pro hnutí?"

"Zůstaň v hluboké ilegalitě, tak zněl před mnoha lety rozkaz z Belfastu, takže jsem na to skoro zapomněl. Od té doby ani ťuk, hrozně jsem se nudil, tak jsem se přestěhoval sem. Vyhovuje mi to. Líbí se mi tu krajina, mám rád zdejší lidi. Drží při sobě. Vytvořil jsem si celkem slušný podnik, opravuju zemědělské stroje a chovám několik ovcí. Jsme tu šťastní, Angel a já."

"A přece se pořád nudíš. Jen tak mimochodem, pamatuješ se na Martina Brosnana?"

"Jistěže jo. Moc jste se v lásce neměli."

"Nedávno jsem za ním v Paříži zaskočil na návštěvu. Možná se vynoří v Londýně a bude mě hledat. Pracuje pro britskou zpravodajskou službu."

"Ten parchant." Fahy se zachmuřil a znovu si naplnil dýmku. "Taky jsem zaslechl, že se Brosnan před pár lety dostal do Downing Street číslo deset jako číšník, a nic z toho nebylo."

"Tu historku znám. Úplná fantazie, dnes by se něco podobného stát nemohlo. Víš o tom, že tu ulici zablokovali? Z premiérova sídla je učiněná pevnost. Žádná volná cesta tam nevede, Danny."

"Ale, Seane, vždycky se nějaká cesta najde. Nedávno jsem četl v nějakém časopisu, jak v jednom sídle gestapa drželi za války francouzské odbojáře. Cely byly v přízemí, gestapáci v prvním patře. U RAF byl jeden machr, který s malou stíhačkou naletěl do patnáctimetrové výšky a shodil bombu, která se odrazila od ulice, proletěla oknem v prvním patře a pozabíjela všechny ty zatracené gestapáky, ale maníci dole v přízemí utekli."

"O čem to u všech čertů mluvíš?" zeptal se Dillon.

"Že strašně moc věřím na schopnosti bomby a důvěřuju vědě o balistice. Člověk může dokázat, aby bomba vybuchla kdekoliv, když ví, co chce."

"Co to má znamenat?" zeptal se Dillon.

Angel řekla: "Jdi mu to ukázat, strýčku Danny."

"Co mi má ukázat?" vyzvídal Dillon.

Danny si ještě jednou sirkou připálil dýmku. "Tak tedy pojd'," vstal a vykročil ke dveřím.

Fahy otevřel vrata a vstoupil do stodoly jako první. Bylo to veliké stavení, dubové trámy se vypínaly vzhůru ke strmě posazené střeše. Na půdu napěchovanou senem se dalo vylézt po žebříku. Kolem stály nejrůznější zemědělské stroje včetně traktoru. Také tam byl celkem nový terénní vůz a na stojanu starý motocykl BSA na první pohled v dobrém stavu.

"No to je nádhera," hvízdal Dillon se skutečným obdivem.

"Koupil jsem to loni z druhé ruky. Myslel jsem, že ho dám dohromady, abych na tom něco vydělal, ale ten nápad jsem vzdal. Nedokážu se ho vzdát, je to stejně dobrá mašina jako bavorák." Ve stínu vzadu bylo ještě jedno vozidlo, Fahy rozsvítil a odhalil v plné kráse bílou dodávku Ford Transit.

"Aha," pronesl Dillon. "A co je na tom tak zvláštního?"

"Jenom počkejte, pane Dillone," řekla mu Angel. "Tohle je opravdu něco."

"Ani to nevypadá, co?" zasmál se Fahy.

V obličejí měl vzrušený výraz, určitou hrdost, když otvíral posuvné dveře. Vevnitř byla sada kovových trubíc, uskupených po třech a připevněných k podlaze. Všechny směřovaly ke střeše pod určitým úhlem.

"Minomety, Seane, zrovna takový, jaký dneska používají hošani v Ulsteru."

"Ty myslíš, že to funguje?" zeptal se zvědavě Dillon.

"Krucinál, to víš že tedka ne, vždyť nemám střelivo. Ale bude to fungovat, víc říct nemůžu."

"Tak mi to vysvětlí."

"K podlaze jsem přivařil ocelovou zvýšenou plošinku, aby to vydrželo zpětný ráz, a ty trubky jsem svařil dohromady. Je to normální litina, jaká se dostane všude. Elektrické časové spínače jsou naprosto jednoduché - něco takového člověk může koupit v normálním obchodě."

"A jak by to fungovalo?"

"Jakmile to jednou uvedeš do chodu, máš minutu na to, abys vypadnul z vozu a vzal nohy na ramena. Střechu to má odmontovatelnou. Vlastně je to natažený polyetylén, který otvor zakrývá. Vidiš, že jsem to nastříkal stejnou barvou. Minomety se dají bez potíží uvést do chodu. Dokonce jsem ještě vytvořil jedno samostatné menší zařízení, který je napojený na jeden časový spínač; a to samo vůz zničí, hned jak se vystřelí z těch minometů."

"A kde je umístíš?"

"Tady." Fahy popošel k ponku. "Normální kyslíkový láhve." Leželo jich tam několik navzájem k sobě připojených, jejich spodní části byly odstraněné.

"A co do nich potřebuješ - semtex?" zeptal se Dillon. Tahle trhavina z Československa byla mezi teroristy populární.

"Já bych myslel tak asi dvanáct liber, zhruba šest kilo, pro každou - to by bohatě stačilo, jenže tady se nic takového jen tak nesežene."

Dillon si zapálil cigaretu a obešel vůz, v obličejí neměl žádný výraz. "Ty jsi hroznej chlap, Danny. Měl jsi

přece zůstat v hluboké ilegalitě."

"Už jsem ti říkal, co už je to let. To by se musel člověk zbláznit."

"Takže sis našel nějakou zábavu?"

"To bylo snadný, Seane. Vždyť víš, že jsem dělal několik let ve strojírenství."

Dillon se zastavil a prohlížel si vůz. "Tak co si o tom myslíte?" zeptala se ho Angel.

"Myslím, že udělal kus dobrý práce."

"Stejně tak dobrý jako výzbroj lidí v Ulsteru," dodal Fahy.

"Možná, ale kdykoliv se do něčeho takovýho pustili, nikdy nebyli tak přesný."

"Fantasticky zapracovali při tom útoku na policejní stanici v Newry před šesti lety. Zabili devět policajtů."

"A co jindy, když nedokázali zasáhnout ani vrata stodoly? V Portadownu dokonce někdo z našich vyletěl do vzduchu. Na jedné straně zásah, na druhé ztráta."

"Já to mám rozmyšlený jinak. Najdu si cíl, předem si prostor obhlídnu pěšky a podle potřeby si našteluju vůz. A je to. Samozřejmě jsem taky přemýšlel o tom, že by to chtělo nějaký křídýlka, který by se k těm kyslíkovým lahvím přivařily, že by to vyrovnávaly při letu. Pěkně oblouk a pak dolů a celej svět lítá v luftě. Veškerý bezpečnostní opatření, jaký vůbec na světě existují, by byly k ničemu. Chci říct, k čemu jsou dobrý závory, když se dostaneš přes ně?"

"Teď mluvíš o Downing Street?" zeptal se Dillon.

"A proč ne?"

"Scházejí se v jednací místnosti kabinetu každé ráno v deset. Říká se tomu válečný kabinet. To by člověk dostal nejen premiéra, ale vlastně celou vládu."

Fahy se pokřivoval. "Svatá matko boží, to by byl životní zásah."

"Skládali by na tebe písničky, Danny," řekl mu Dillon. "O Dannym Fahym by se zpívalo v barech po celém Irsku ještě padesát let."

Fahy bouchl sevřenou pěstí do dlaně. "To jsou jen samý kecy, Seane, bez semtexu to nemá smysl, a ten se ti tady do ruky nedostane."

"Nebud' si tak jistý, Danny," řekl mu Dillon. "Zdroj by se našel. Pojd', dáme si whisky a probereme to."

Fahy rozložil po stole podrobnou mapu Londýna a prohlížel si ji pod lupou. "Tady by bylo to místo," řekl. "Horse Guards Avenue, která ústí z Victoria Embankment na straně Ministerstva obrany."

"Souhlasím," přikývl Dillon.

"Kdybysme nechali fordku tady na rohu s Whitehallem, tak jak jsem si to tak předem vyměřil, abysme se dostali do správného směru, počítám, že ty minometný bomby by prolítly nad těmahle střechama setsakramentským obloukem - a přistály by přímo v čísle deset!" Odložil tužku vedle pravítka. "Rád bych si to prohlídnul, to chápeš."

"Vždyť si to taky prohlídneš," ujistil ho Dillon.

"Mohlo by to vyjít, pane Dillone?" zeptala se Angel.

"Proč ne. Myslím, že by opravdu mohlo. V deset hodin ráno, celej zatracenej válečnej kabinet."

Rozesmál se. "To je paráda, kamaráde, paráda." Chytil Dannyho za ruku. "Půjdeš do toho se mnou?"

"Samozřejmě že půjdu."

"Tak fajn," radoval se Dillon. "Za velký, obrovský prachy, Danny. Zaopatřím tě na stáří. Samej luxus. Španělsko, Řecko, kamkoliv budeš chtít." Fahy složil mapu a Dillon řekl: "Zůstanu přes noc. Do Londýna pojedeme zítra a obhlédneme si to." Usmál se a zapálil si další cigaretu. "Vypadá to dobře, Danny. Opravdu dobře. Teď mi něco řekni o tom letišti v Grimethorpe."

"Je to kousek odtud, dost pustý místo. Víc než pět kilometrů to nebude. Co tam chceš?"

"Říkal jsem ti, že jsem se na Středním východě naučil létat. Je to nejlepší způsob, jak odněkud rychle vypadnout. Takže jak to tam vypadá?"

"To místo má svou historii. V třicátých letech tam byl letecký klub. Pak to RAF používalo jako čerpací stanici v průběhu Bitvy o Británii, postavili tam tři další hangáry. Před pár lety se tam někdo pokoušel vzkřísit letecký klub. Je tam rozjezdová dráha z dehtového makadamu. Tak jako tak se to nepodařilo, myslím ten klub. Asi tři roky to tam má nějaký chlápek, jmenuje se Bili Grant. Vlastní dvě letadla, to je všechno, co o tom vím. Jeho firma se jmenuje Grantova letecká taxislužba. Nedávno jsem slyšel, že má

problémy. Dva mechanici mu už pláchli. Žádný kšefty." Usmál se. "Recese je na postupu, Seane, a zasahuje i bohaté."

"A on tam v tom místě žije?"

"Ano," přitakala Angel. "Měl nějakou přítelkyni, ale ta se odstěhovala."

"Myslím, že bych se s ním rád seznámil," řekl Dillon. "Snad bys mne tam mohla zavést, Angel, co myslíš?"

"Ovšem."

"Dobře, ale nejdřív bych si rád zavolal."

Vytočil číslo bytu Táni Novikovové. Okamžitě zvedla sluchátko. "To jsem já," ohlásil se.

"Šlo to dobře?"

"Neuvěřitelně. Řeknu vám to zítra. Vyzvedla jste ty peníze?"

"Naprosto bez problémů."

"Dobře. V hotelu budu v poledne. Přenocuju tady. Pak se uvidíme," řekl a zavěsil.

Brosnan a Mary Tannerová vyjeli nákladním výtahem s Charliem Salterem a nahoře na ně čekal Mordecai. Energicky potřásl Brosnanovou pravicí. "Je báječné, že se s vámi setkávám, pane profesore. Ani nevíte, jak je to pro mě báječné. Harry už je jako na jehlách."

"To je Mary Tannerová," představil je Brosnan. "Radši sekejte dobrotu. Má hodnost kapitánky u armády."

"Ó, velice mne těší, slečno." Mordecai jí podal ruku. "Já jsem sloužil národu u královských grenadýrů, tedy u granátnické gardy, ale dotáhl jsem to jen na svobodníka."

Uvedl je do obývacího pokoje. Harry Flood seděl u stolu a kontroloval nějaké účty. Zvedl oči a rychle se postavil. "Martine." Spěšně oběhl stůl, objal Brosnana a radostně se rozesmál.

"Mary Tannerová, Harry, je to skutečně velký zvíře v armádě, takže si dávej pozor, co děláš. Já pracuju pro brigádního generála Charlese Fergusona z britské zpravodajské služby a Mary je jeho asistentka."

"Tak se budu chovat slušně." Flood jí podal ruku. "Teď pojďte dál, dáme si něco k pití a ty mi budeš vyprávět, co má tohle všechno znamenat, Martine."

Seděli na pohovkách v rohu místnosti a Brosnan vysvětloval podrobnosti. Mordecai se opíral o stěnu, naslouchal a v obličeji nedával nic znát.

"Takže co ode mne vlastně chceš, Martine?" zeptal se nakonec Flood.

"Vždycky se obrací na podsvětí, Harry, právě tam najde všechno, co potřebuje. Nejen fyzickou pomoc, ale taky výbušniny, zbraně. Stejně si bude počínat i teď, vím to."

"Takže ty potřebuješ vědět, za kým přijde?"

"Přesně tak."

Flood se podíval na Mordecaie. "Co si myslíš?"

"Nevím, Harry, podle mě existují spousty legálních prodejců zbraní, ale vy potřebujete někoho, kdo je bude ochotný dodávat pro IRA."

"Máš nějaký nápad?" zeptal se Flood.

"No, vlastně ne, šéfe. Totiž většina skutečných kriminálníků v East Endu miluje Maggie Thatcherovou a nosí podvlíkačky v britských barvách. Takoví nepůjdou kvůli střeleným irským hošanům odpalovat bomby do přepychového obchodního domu Harrods. Můžeme se samozřejmě pozeptat."

"Tak to udělejte," požádal Flood. "Poptejte se, ale diskrétně."

Mordecai odešel a Harry Flood sáhl po láhvi šampaňského. "Pořád ještě nepiješ?" zeptal se Brosnan.

"Já ne, kamaráde, ale není důvod, aby ses dal ty k abstinentům. Můžeš mi poreferovat o událostech posledních let a pak půjdeme společně do Ambasády, jednoho z mých serióznějších klubů, a dáme si něco k jídlu."

Přibližně ve stejnou dobu jel Sean Dillon a Angel Fahyová po pochmurné venkovské silnici z Cadge End do Grimethorpe. Reflektory osvětlovaly lehký sněhový poprašek a jinovatku na živých plotech.

"To je krásá, co?" povzdechla.

"Myslím, že jo."

"Líbí se mi tady, krajina a všechno. Taky mám ráda strýčka Dannyho. Byl na mne vždy opravdu hodný."

"To dá rozum. Vyrůstalas na venkově tam v Galway."

"To bylo něco jiného. Tam to byla chudá země. Aby se člověk vůbec nějak uživil, musel těžce pracovat, a to lidi ovlivnilo, třeba mou matku. Bylo to, jako by prodělali válku, o všechno přišli, a neexistovalo nic, pro co dál žít."

"Ty ale používáš slova, děvče!" podivivše.

"Říkávala to moje učitelka angličtiny. Říkala, že kdybych se pilně učila a studovala, mohla bych dělat potom cokoli."

"No, to určitě muselo být pro tebe povzbuzení."

"Nijak mi to nepomohlo. Můj nevlastní otec mne považoval jen za levnou pracovní sílu. Proto jsem odešla."

Reflektory osvětlily tabulku s nápisem Grimethorpe - letiště; barva opadávala. Dillon zabočil na úzkou rozrytou asfaltovou silnici, za chvíli dorazili na letiště. Stály tam tři hangáry, stará řídicí věž, pár Nissenových chat, v oknech jedné z nich spatřili světlo. Parkoval tam džíp a Dillon zajel autem vedle něj. Když vystoupili, otevřely se dveře chaty a v nich se objevil muž.

"Kdo je tu?"

"To jsem já, pane Grante, Angel Fahyová. Přijela jsem s někým, kdo by se s vámi rád setkal."

Grant, jako většina pilotů, byl menší a šlachovitý. Vypadal asi na pětadvacet, měl na sobě džíny a leteckou kombinézu, jakou používali členové amerických posádek za druhé světové války. "Raději pojďte dál."

Uvnitř bylo teplo, topilo se tam v kamnech, roura byla vyvedena střechou. Grant očividně místnost používal jako obývací. Na stole se válely zbytky jídla, staré pohodlné křeslo směřovalo k televizi v rohu. Pod okny na druhé straně byl dlouhý šikmý pracovní stůl a na něm několik výkresů.

"To je přítel mého strýčka," řekla Angel.

"Hilton," představil se Dillon, "Peter Hilton."

Grant napřáhl ruku, ale zůstal ve střehu. "Bili Grant. Peníze vám nedlužím, že ne?"

"Pokud vím, tak ne." Dillon se vrátil do role absolventa soukromé školy.

"Inu, to docela příjemně mění situaci. Co pro vás můžu udělat?"

"V příštích několika dnech bych si potřeboval pronajmout letadlo. Jen jsem chtěl zjistit, jestli byste v tomto ohledu mohl něco podniknout. Jinak bych byl nucen požádat jinde."

"No, to závisí na okolnostech..."

"Na jakých? Vy máte k dispozici letadlo, mohu si ho půjčit?"

"Mám dvě. Jediný problém je v tom, že nevím, jak dlouho mi je ještě banka ponechá. Chcete se na ně podívat?"

"Proč ne?"

Vyšli ven, prošli k zadnímu hangáru a Grant otevřel dvířka. Vstoupili dovnitř. Sáhl po zdi, nahmatal vypínač a rozsvítil. Stála tam vedle sebe dvě letadla, obě dvoumotorová.

Dillon přistoupil k bližšímu. "Tuhle věcičku znám, Cessna Conquest. A co je to druhé?"

"Navajo Chieftain."

"Když máte takové problémy, jak říkáte, chtěl bych vědět, jak to bude s palivem?"

"Nikdy nenechávám letadla bez štávy, pane Hiltone, nádrže jsou vždycky plné. Jsem už moc starý na to, abych měnil zvyky. Člověk nikdy neví, co se může vyskytnout." Smutně se usmál. "Poslouchejte, budu upřímný. V dnešní všivý době si moc lidí letadlo nenajímá. Kam byste chtěl, abych vás vzal?"

"Já jsem vlastně přemýšlel o tom, že bych si někam zaletěl sám," řekl Dillon. "Ještě přesně nevím kdy."

"Takže máte oprávnění?" zeptal se Grant a v hlase mu zazněla pochybnost.

"Samozřejmě, úplně." Dillon vytáhl pilotní průkaz a podal ho Grantovi.

Ten ho v rychlosti prohlédl a vrátil zpátky. "Vy byste dokázal řídit obě letadla, ale radši bych letěl sám, jen tak pro jistotu."

"Není problém," souhlasil Dillon laskavě. "Uvažoval jsem o jihozápadní Anglii, Cornwallu, tam v nejzápadnějším cípu je letiště. Jmenuje se to Land's End."

"To dobře znám. Travnatá ranvej."

"Kousek odtamtud mám přátele. Pravděpodobně bych zůstal přes noc."

"To mi vyhovuje." Grant zhasl světla a vrátili se zpátky do chaty. "Mohu se zeptat, co děláte, pane Hiltone?"

"Finance, účetnictví, tohle je můj obor," vysvětloval Dillon.

"Máte nějakou představu, kdy byste asi tak chtěl letět? Měl bych vás upozornit, že takový nájem bude poměrně drahý. Přibližně dva a půl tisíce liber. Když se najde půl tuctu pasažérů, tak to není tak strašné, ale sám..."

"To je v pořádku," řekl Dillon.

"Pak k tomu připočítejme moje výdaje za přenocování, hotel atak..."

"Nedělejte si starosti." Dillon vytáhl z náprsní tašky deset padesátilibrových bankovek a položil je na stůl.

"Tady je pět set v hotovosti. Berte to jako závaznou rezervaci pro nejbližší čtyři pět dní. Zatelefonuji vám sem a datum upřesním."

Grantův obličej se rozjasnil, když si ze stolu bral bankovky. "To je skvělé. Můžu vám nabídnout kávu či něco jiného, než půjdete?"

"Rád," poděkoval Dillon.

Grant odešel do kuchyně na druhém konci chaty. Slyšeli, jak plní konvici vodou. Dillon přiložil prst k ústům, pohlédl na Angel a přešel k výkresům na stole; byly to mapy. V rychlosti si je prohlédl. Našel si mapu pro celkovou oblast Lamanšského průlivu a pobřeží Francie. Angel vedle něj stála a sledovala, jak jede prstem podél pobřeží Normandie. Našel Cherbourg a posunul se jižně. Tady to je, St Denis, přistávací plocha byla jasně vyznačena. Vrátil mapy zpátky na místo. Grant v kuchyni ho sledoval pootevřenými dveřmi. Když se voda vařila, udělal rychle do tří hrnečků kávu a přinesl ji do obývacího pokoje.

"Působí vám tohle počasí hodně potíží?" ptal se Dillon. "Myslím ten sníh?"

"Bude to problém, jestli sníh neroztaje," řekl Grant. "Mohlo by to být obtížné kvůli té travnaté ranveji v Land's End."

"Budeme si prostě muset držet palce." Dillon odložil hmiček a pohlédl na Angel. "Už bychom se raději měli vrátit."

Grant došel ke dveřím a vyprovodil je. Nastoupili do auta a odjeli. Grant zamával, zavřel dveře, šel ke stolu a překontroloval mapy. Byla to ta třetí nebo čtvrtá ze spodu, tím si byl jist. Celková oblast Lamanšského průlivu a pobřeží Francie.

Svraštil čelo a tiše zabručel: "Na copak si to hraješ, panáčku, to by mě zajímalo..."

Když se vraceli pochmurnými venkovskými okreskami, Angel podotkla: "Vůbec ne Land's End, pane Dillone, chcete letět do St Denis v Normandii."

"Naše tajemství," řekl a levou rukou jí přikryl dlaň. "Slíbíš mi něco?"

"Cokoliv, pane Dillone."

"Ať je to jen mezi námi, alespoň momentálně. Nechci, aby to věděl Danny. Ty umíš řídit, že?"

"Řídit? Samozřejmě že jo. Ovce vozím na trh sama v té dodávce."

"Řekni, jak by se ti líbil výlet do Londýna, zítra ráno, ty a Danny se mnou?"

"To by bylo výborné."

"Tak tedy dobře."

Jeli dál nocí, oči jí zářily.

DEVĚT

Bylo chladné, svěží ráno. Venku byla opravdová zima, ale cesty zůstaly suché. Dillon jel do Londýna a za ním v těsném závěsu Angel a Danny v morrisu. Angel řídila velice zručně. Dillon ji sledoval ve zpětném zrcátku. Celou cestu až do Bayswater Road se držela těsně za ním. Vystoupil z mini cooperu, zaparkoval ho u obrubníku a odemkl dveře Tániny garáže. V hlavě měl už zpoloviny zformovaný plán.

"Zajed'te s morrisem dovnitř," řekl Angel, když za ním zastavili. Angel najela, vyšli s Dannym ven a Dillon za nimi zavřel dveře. "Doufám, že si budete pamatovat, kde parkujete, kdybychom se ztratili."

"Ovšem že, pane Dillone," přitakala Angel.

"Dobře. To je důležité. Ted' si nastupte do mého vozu. Trošku se projedeme."

Harry Flood seděl u stolu ve svém apartmá v Cable Wharf a kontroloval včerejší účty z kasina. Charlie Salter mu přinesl kávu. Zazvonil telefon. Za okamžik předal Charlie sluchátko Floodovi.

"Profesor."

"Martine, jak to jde?" zeptal se Flood. "Včera večer jsem se parádně pobavil. Ta dáma Tannerová, to je něco extrovního."

"Máš nějaké zprávy? Podařilo se vám něco zjistit?" zeptal se Brosnan.

"Zatím ne, Martine, počkej minutku." Flood překryl rukou sluchátko a obrátil se na Saltera: "Kde je Mordecai?"

"Šel na obhlídku, Harry, přesně jaks ho požádal, diskrétně se poptává."

Flood začal odpovídat Brosnanovi. "Promiň, kamaráde, děláme, co můžeme, ale nějaký čas to potrvá."

"A toho nám opravdu moc nezbyvá," řekl Brosnan. "V pořádku, Harry, vím, že děláte, co se dá. Ozvu se."

Stál v obývacím pokoji Mary Tannerové v Lowndres Square. Zavěsil, popošel k oknu a zapálil si cigaretu.

"Něco nového?" zeptala se, přešla místností a stoupla si vedle něj.

"Bohužel ne. Harry říkal, že to nějaký čas potrvá. Byl jsem blázen, když jsem si myslel něco jiného."

"Musíš být trpělivý, Martine." Položila mu ruku na rameno.

"Ale já nemůžu," vybuchl. "Mám takový pocit, který se dá těžko vysvětlit. Jako když za bouřky očekáváš to zatracené zahřmění, o kterém víš, že musí přijít. Znáš Dillona, Mary. Je pekelně rychlý. Tím jsem si jist."

"Tak co chceš dělat?"

"Bude dnes ráno Ferguson na Cavendish Square?"

"Ano."

"Tak ho pojdme navštívit."

Dillon zaparkoval mini coopera poblíž Covent Garden. Dotaz v blízkém knihkupectví ho zavedl do obchodu poblíž, který se specializuje na zeměpisné i letecké mapy nejrůznějšího druhu. Dillon probíral podrobné mapy centrálního Londýna, až našel tu, která zahrnovala oblast kolem Whitehallu.

"Všimni si, jak je podrobná," zašeptal Fahy. "Rozměry zahrady u čísla deset v Downing Street můžeš změřit s přesností na centimetr."

Dillon si mapu koupil, prodavač ji důkladně sroloval a vložil do ochranné lepenkové trubičky. Pak se vrátili k autu.

"A co ted'?" zeptal se Danny.

"Trochu si to projedeme. Obhlédneme situaci."

"To je potřeba."

Angel se posadila dozadu, její strýček vedle Dillona. Sjížděli dolů k řece a zahrnuli do Horse Guards Avenue. Před odbočkou na Whitehall Dillon na okamžik zastavil a pak pokračoval směrem k Downing Street.

"Kolem dokola je spousta policajtů," podotkl Danny.

"To aby měli jistotu, že tu lidi nebudou parkovat." Z protisměru zajelo k obrubníku auto, a když odbočili a předjížděli ho, všimli si, že se řidič dívá do mapy.

"Nejspíš nějaký turista," řekla Angel.

"A mrkni se, co se děje," upozornil ji Dillon.

Otočila se a spatřila dva policisty, jak se blíží k autu. Kratičký rozhovor a auto nastartovalo a odjelo.

"Vůbec neplýtvají časem," zasmála se Angel.

"Downing Street," ohlásil o chvíli později Dillon.

"No podívejte se na ty závory!" vydechl údivem Danny. "Trochu primitivní, ale bezpečné. Odvedli

dobrou práci."

Dillon ujížděl v dopravní špičce okolo Parlament Square a vrátil se po Whitehallu k Trafalgarskému náměstí.

"Jedeme zpátky do Bayswater," řekl. "Všimněte si, jakou jsem zvolil trasu."

Vyprostil se z provozu na Trafalgarském náměstí a pokračoval přes

Admiralty Arch po Mallu, okolo památníku královny Viktorie kolem Buckinghamského paláce a po Constitution Hill k Marble Arch přes Park Lane a zahrnul do Bayswater Road.

"Je to docela jednoduché," konstatoval Danny Fahy.

"Tak fajn," pokývl Dillon. "A teď si dáme šálek dobrého čaje v tom mém příšerném hotelu."

"Jsi hrozně netrpělivý, Martine," řekl Ferguson.

"To je tím čekáním," bránil se Brosnan. "Flood dělá, co může, já vím, ale čas pracuje proti nám."

Ferguson se odvrátil od okna a usrkl trochu čaje. "Ale co chceš dělat?"

Brosnan zaváhal a pohlédl na Mary: "Chtěl bych navštívit Liama Devlina v Kilrea. Ten by mohl mít nějaký nápad."

"Nápady mu nikdy nescházely. Co ty myslíš?" obrátil se Ferguson na Mary.

"Myslím, že je to rozumné, pane. Koneckonců výlet do Dublinu není nic tak závažného. Hodina a čtvrt z Heathrow buď se společností Aer Lingus, nebo BA."

"A Liam bydlí v Kilrea jen půlhodinku od letiště," dodal Brosnan.

"Tak fajn," souhlasil Ferguson, "rozhodli jste se společně, ale vezměte to z Gatwicku tryskáčem, jen pro případ, že by k něčemu došlo a vy byste se museli rychle vrátit."

"Děkujeme, pane," řekla Mary.

Když došli ke dveřím, Ferguson dodal: "Já tomu starýmu rošťákovi zavolám, jen abych mu dal vědět, že jste na cestě." Sálh po telefonu.

Když sestupovali po schodech, Brosnan spokojeně řekl: "Díky bohu. Teď mám aspoň pocit, že něco děláme."

"A já konečně poznám velkého Liama Devlina," usmála se Mary a vyšla z domu k limuzíně jako první.

V malé hotelové kavárně seděli v koutě Dillon, Angel a Fahy a popíjeli čaj. Fahy měl na kolenou částečně rozloženou podrobnou mapu. "To je teda věc, co se tady všechno uvádí. Každý detail."

"Dá se to provést, Danny?"

"Jistě, žádný problém. Vzpomínáš si na ten roh - Horse Guards Avenue a Whitehall? Odtud to bude, jmenně pod jistým úhlem. V duchu to vidím. Díky téhle mapě dokážu přesně určit vzdálenost od toho rohu k číslu deset," vysvětloval Fahy.

"Seš si jistý, že se těm ostatním budovám vyhneš?"

"No jasně. Už jsem ti to říkal předtím, Seane, balistika je celá věda."

"Jenže tam se přece nesmí stát," podotkla Angel. "Viděli jste, co se stalo tomu chlápku, policajti dorazili za pár minut."

Dillon se obrátil k Fahymu: "Danny?"

"No, vždyť nic víc není potřeba. Všechno je předem načasované, Angel. Stiskneš pravý spínač k aktivování okruhu, vypadneš z vozu a za minutu začnou minomety pálit. Žádný policajt nedokáže jednat tak rychle a pohotově, aby to zastavil."

"Ale co se stane s tebou?" zeptala se.

"Poslechni si tohle," vložil se do toho Dillon. "Jednou časně ráno vyrazíme z Cadge End, Danny v nákladním fordů a Angel se mnou v tom morrisu. Vzadu budeme mít motorku. Angel zaparkuje morrise jako dnes, v té garáži na konci ulice. Vzadu budeme mít úzkou dřevěnou plošinku, takže s tou motorkou budu moci vyjet ven."

"A pojedete za mnou, je to tak?"

"Budu se ti držet za patama. Až dorazíme na roh Horse Guards Avenue a Whitehallu, nastavíš spínač, vypadneš a hned naskočíš ke mně na motorku a ujedeme. Válečný kabinet se schází denně ráno v deset. S trochou štěstí je dostaneme všechny."

"Ježíši, Seane, vždyť se ani nikdo nedozví, co je to trefilo!"

"Rovnou zpátky do Bayswater za Angel do garáže, motorku dáme dozadu a frčíme. Dávno budeme v Cadge End a oni se zatím budou ještě pořád pokoušet uhasit plameny."

"To je skvělý, pane Dillone," vyhrkla Angel.

"Až na jednu věc," řekl Fahy. "Když nebudeme mít tu mizernou trhavinu, tak nedáme dohromady ty zatracené bomby."

"To nech na mně. Já ti trhavinu seženu," ujistil ho Dillon a vstal. "Ale ještě musím něco udělat. Vy dva se vraťte do Cadge End a počkejte. Ozvu se."

"A kdy, Seane?"

"Brzy - velice brzy," usmál se Dillon.

Táňa u něj zaklepala přesně v poledne. "Máte to?" vyhrkl ještě ve dveřích.

V pravé ruce držela aktovku, otevřela ji a na stůl vyložila slíbených třicet tisíc dolarů.

"Prima. Zatím budu potřebovat jen deset tisíc."

"Co uděláte se zbytkem?"

"Uložím si ho v recepci. Aktovku můžou dát do hotelového sejfu."

"Zdá se, že už máte nějaký plán. Co se stalo v Cadge End?" zeptala se vzrušeně.

Dillon jí to vyličil se všemi podrobnostmi, celý plán. "Co si o tom myslíte?" zeptal se nakonec.

"Neuvěřitelné. Životní zásah. Ale co ty trhavin? Potřebujete semtex?"

"To je v pořádku. Mám od jedenaosmdesátého v Londýně kontakt na jednoho člověka, který má k semtexu přístup." Zasmál se. "On má vlastně přístup ke všemu."

"A kdo to je? Jak si můžete být jistý, že ho zastihnete?"

"Ten gauner Jack Harvey tady určitě je. Však já si ho najdu."

"Ale já to nechápu!"

"Kromě jiných věcí má na starosti taky pohřební službu ve Whitechapel. Vyhledal jsem si to ve Zlatých stránkách, pořád to existuje. Mimochodem, můžu si ještě půjčit vaše autíčko?"

"Ovšem."

"Dobře. Zaparkuju ho někde na ulici. Garáž potřebuju volnou." Vzal si kabát. "Pojďte, dáme si něco k jídlu a já se pak vydám k němu na návštěvu."

"Předpokládám, žeš četla záznamy o Devlinovi," obrátil se Brosnan na Mary Tannerovou, když se proplétali centrem Dublinu. Zrovna přejížděli řeku Liffey. Pak se přiblížili k hranici města. Vezl je řidič z velvyslanectví.

"Ano," přitakala, "ale je to všechno pravda? I to, jak se zapletl do pokusu Němců sejmut za války Churchilla?"

"Ó ano."

"A je to tentýž člověk, který ti pomohl dostat se z francouzského vězení v devětasedmdesátém?"

"To je celý Devlin."

"Ale, Martine, tys říkal, že mu je sedmdesát. Určitě musí být starší."

"Pokud jde o Liama Devlina, tak několik let nehraje roli. Seznámíš se s nejmimořádnějším člověkem, s jakým ses dosud v životě setkala. Učenec, básník a pistolník na straně IRA."

"Ta poslední část pro mne není žádným doporučením," ujistila ho.

"Já vím," odpověděl jí. "Ale Devlin nepatří do jednoho pytle s takovým plevem, jaký dnes pro IRA pracuje. To si uvědom."

Zmlkl a už nepromluvil. Auto vyjelo z města do otevřené krajiny. Civilizace zůstala za zády.

Domek v Kilrea stál na okraji vesnice poblíž kláštera. Domek měl svůj styl, byl jednopatrový s novogotickými štíty a s okny po obou stranách pavlače, jejichž tabulky byly zality do olova. Vběhli pod její střechu, aby se ukryli před mírným deštěm, a Brosnan zatáhl za staromódní zvonek. Ozvaly se kroky a dveře se otevřely.

"Cead míle fáilte," pronesl Liam Devlin irsky. "Vítám vás tisíckrát." Srdečně Brosnana objal.

Interiér domu byl značnou měrou zařízen ve viktoriánském stylu. Většina nábytku byla z mahagonu, tapety byly reprodukcemi Williama Morrisa, ale obrazy na stěnách, všechny od Atkinsona Grimshawse, byly originály.

Liam Devlin se vrátil z kuchyně s čajovým servisem na podnosu. "Moje hospodyně sem přichází jen ráno. Jedna z dobrotivých sester z vedlejšího kláštera. Potřebují peníze."

Mary Tannerová nevycházela z úžasu. Očekávala staříka a ocitla se tváří v tvář nestárnoucímu chlapíkovi v černé hedvábné italské košili, černém svetru a módních šedých kalhotách. Vlasy, kdysi černé, si zachovaly značnou měrou svou původní barvu. V obličeji byl bledý, ale ona vycítila, že to je normální. Měl zvláštní modré oči a ironický úsměv, jímž se, jak se zdálo, vysmíval sobě i celému světu, ho zřejmě neopouštěl.

"Takže, ty holčičko, pracuješ pro Fergusona?" zeptal se Mary, když naléval čaj.

"Přesně tak."

"Ta věc v Derry, jak jsi popojela tím autem s bombou, to bylo opravdu něco."

Cítila, jak se červená. "Nic moc, pane Devline, v té chvíli se mi prostě zdálo, že přesně to musím udělat."

"Ó, to se stává všem, jenže platí jen skutky." Obrátil se k Brosnanovi. "Anne-Marie, to je špatný, hochu."

"Já ho musím dostat, Liame," vybuchl Brosnan.

"Kvůli sobě, nebo vůbec?" Devlin zavrtěl hlavou. "Odsuň to osobní stranou, Martine, nebo nasekáš plno chyb, a to je v případě Dillona něco, co si nemůžeš dovolit."

"Ano, já vím," povzdychl Brosnan, "já vím."

"Takže on si chce prásknout do toho Johna Majora, nového předsedy vlády?" pronesl Devlin.

"Jak myslíte, pane Devline, že to nejspíš udělá?" zeptala se Mary.

"No, podle toho, co vím o současných bezpečnostních opatřeních v Downing Street, tak bych nijak pronikavě nepřehodnocoval způsob, jakým se chce dostat dovnitř." Podíval se na Brosnana a zazubil se.

"Totiž pochop, milá Mary, vzpomínám si na jednoho svého kámoše, mladého Martina Brosnana, který se ani ne před deseti lety dostal do čísla deset tak, že se vydával za číšníka na večírku. Na stole v kanceláři premiéra nechal růži. Tenkrát ovšem ta kancelář patřila ženě."

Brosnan ho přerušil: "To všechno je minulost, Liame, ale co teď?"

"No, bude pracovat jako vždycky - využije kontakty v podsvětí."

"A u IRA ne?"

"Pochybuj, jestli s tímhle má IRA vůbec co do činění."

"Ale naposledy před deseti lety v Londýně měla."

"Ale?"

"Vrtalo mi to hlavou. Kdybychom věděli, kdo ho naverboval tenkrát, mohlo by nám to pomoci."

"Vím, na co myslíš. Ten člověk, s kterým pracoval v Londýně, by mohl být určitým vodítkem."

"Pravda, moc velká šance to není, ale zatím je jediná."

"Pořád tu ještě existuje tvůj přítel Flood."

"Já vím, ten to rozjede všude, ale nějaký čas to zabere a my ho nemáme nazbyt."

Devlin přikývl. "Dobrá, kamaráde, to nech na mně, mrknu se na to." Podíval se na hodinky. "Je jedna.

Dáme si sendvič a trochu whisky a pak se vraťte k letadlu a mazejte do Londýna. Budu na drátě - ozvu se, jakmile něco budu mít."

Dillon zaparkoval poblíž pohřební služby Jacka Harveye ve Whitechapelu a vykročil pěšky, v ruce nesl aktovku. Vše bylo naprosto přirozené, zvonkem přivolał vrátného a ten mu otevřel dveře.

"Pan Harvey mne očekává," lhal vesele Dillon.

"Dolů do haly kolem kapliček posledního odpočinutí a po schodech nahoru. Jeho kancelář je v prvním patře. Jaké je ctěné jméno, pane?"

"Hilton." Dillon se rozhlédl, pohlédl na vystavené rakve a květiny. "Moc toho tu není."

Hlídač pokrčil rameny. "To víte, kšefty vážnou."

"Chápu."

Dillon sešel dolů do haly, zastavil se, aby se podíval do jedné kapličky věčného odpočinku. V kročích dovnitř a pohlédl na tělo muže středního věku, vkusně oblečeného do tmavého obleku, s rukama složenýma na prsou a obličejem jemně upraveným pomocí líčidel. Obklopovaly ho květiny a svíce. "Ubožáček," broukl tiše Dillon a odešel.

U recepčního stolu zvedl vrátný telefon. "Slečna Myra? Návštěva. Jistý pan Hilton, říká, že má domluvenou schůzku."

Dillon otevřel dveře do předpokojů Harveyovy kanceláře a vstoupil, nebylo tam nic než pár květin v květináčích a několik křesel. Otevřely se dveře vedlejší místnosti a vešla Myra. Měla na sobě černé přiléhavé kalhoty, černé boty a šarlatový tříčtvrteční plášť. Byla okouzlující.

"Pan Hilton?"

"Přesně tak."

"Já jsem Myra Harveyová. Tvrdíte, že máte se strýčkem dojednanou schůzku."

"Ano?"

Lhostejně na něj pohlédla a v té chvíli se za ním otevřely dveře a vstoupil Billy Watson. Očividně tam čekal. Opřel se o dveře, v tmavém obleku vypadal docela hrozivě, ruce měl na prsou překřížené.

"Takže na co si hrajete?" zeptala se klidně.

"Jdu za panem Harveyem."

"Vyhoď ho, Billy," nařídila a otočila se ke dveřím.

Billy mu položil drsnou ruku na rameno. Dillon vymrštil nohu a dupl Billymu na nárt, pak se pootočil a udeřil ho sevřenou pěstí do spánku. Billy vykřikl bolestí a upadl na židli.

"Není moc dobře, co?" uchechtl se Dillon.

Otevřel aktovku, vytáhl deset stodolarových bankovek svázaných gumičkou a hodil je Myře. Ta je nezachytila a musela se ohnout, aby je zvedla. "Podívejme se na to," hvízdla, "a úplně nové."

"Ano, voní novotou," přitakal Dillon. "Teď řekněte Jackovi, že by se s ním rád viděl jeden starý přítel, co má podobných papírků víc."

Chvilku stála a pozorovala ho se zúženými zorničkami, potom se otočila a otevřela dveře do Harveyovy kanceláře. Billy se pokoušel vstát, ale Dillon ho zarazil.

Za okamžik se otevřely dveře a objevila se v nich Myra. "Tak dobrá, přijme vás."

Místnost byla překvapivě úhledně zařízená, stěny měly dubové obložení, zelený koberec byl z gruzinského hedvábí; plynový krb vypadal téměř jako skutečný, v ocelovém koši hořel oheň. Harvey seděl za mohutným dubovým stolem a kouřil doutník.

Těch tisíc dolarů měl před sebou a lhostejně si Dillona prohlížel. "Můj čas je vymezený, takže mne nijak nezdržujte, pane." Zvedl bankovky. "Máte toho víc?"

"To mám."

"Ale já vás neznám. Řekl jste Myře, že jste starý přítel, ale já vás nikdy neviděl."

"Už je to dávno, Jacku, přesně řečeno deset let. Tehdy jsem vypadal jinak. Měl jsem v Belfastu rozjetý jeden džob. Udělali jsme spolu kšeft, ty a já. Slušně jsi na tom vydělal, pokud se pamatuju. Všechny ty milý dolárky, který sehnali Američané sympatizující s IRA."

Harvey vydechl: "Coogan. Michael Coogan."

Dillon si sundal rukavice. "Teď jako předtím, Jacku."

Harvey pomalu pokynul hlavou a obrátil se k neteři: "Myro, starý přítel, pan Coogan z Belfastu."

"Chápu," ušklíbla se. "Jeden z nich."

Dillon si zapálil cigaretu a posadil se s aktovkou u nohou. "Posledně jsi profrčel Londýnem jako krvelačný Hun Attila. Měl jsem si toho napočítat víc," podotkl Harvey.

"Určil sis cenu, já ji zaplatil," řekl Dillon. "Co mohlo být fěrovější?"

"A o co jde tentokrát?"

"Potřebuju trochu semtexu, Jacku. Stačilo by mi čtyřicet liber, asi dvacet kilo, ale to je minimum. Padesát by bylo lepší."

"Ty toho nechceš nijak moc, co? To zboží je jako zlato. Velice přísné vládní kontroly."

"Náký kulový," zazubil se Dillon. "Putuje to z Československa do Itálie, Řecka, dál do Libye. Je to všude, Jacku, ty to víš a já to vím taky, takže neplejtvej mým časem. Dvacet tisíc dolarů." Otevřel na

koleně aktovku a rozházel na stole dalších devět tisíc, balíček po balíčku. "Deset teď" a deset po dodání." Walther s tlumičem značky Carswell přišroubovaným na konci hlavně čekal v otevřené aktovce. Harvey se usmíval. "V pořádku, ale bude tě to stát třicet."

Dillon aktovku zaklapl. "To nejde, Jacku. Dvacet pět si ještě můžu dovolit, ale víc ne."

Harvey přikývl. "Dobrá. Kdy to potřebuješ?"

"Do čtyřadvaceti hodin."

"Myslím, že to můžu zařídit. Kde tě zastihneme?"

"Uděláme to obráceně, Jacku, já se spojím s vámi."

Dillon vstal a Harvey se přívětivě zeptal: "Mohu pro tebe udělat ještě něco?"

"Vlastně ano," přikývl Dillon. "Jako znamení dobré vůle, mohlo by se říct. Hodila by se mi náhradní ruční zbraň."

"Jen si posluž, kamaráde." Harvey odsunul židli a otevřel druhou zásuvku odspodu po pravé ruce.

"Vyber si."

K dispozici byl revolver značky Smith & Wesson, ráže 0,38, česká Cesca a italská Beretta. Tu si Dillon vzal. Překontroloval zásobník a zasunul pistoli do kapsy. "Ta vyhovuje perfektně."

"Je to dámská zbraň," namítl Harvey, "ale to je tvoje věc. Takže se uvidíme zítra."

Myra otevřela dveře. "Bylo mi potěšením, slečno Harveyová," kývl Dillon, prohnal se kolem Billyho a zmizel.

"Rád bych tomu malému parchantovi zpřelámal hnáty," zavrčel Billy.

Myra ho poplácala po tvářích. "Nic si z toho nedělej, sluníčko, když stojíš na nohou, nejsi k ničemu. Na své si přijdeš až v horizontální poloze. Teď si běž hrát se svou motorkou, nebo na čem to jezdíš," vybídla ho vlídně a vrátila se do strýčkovy kanceláře.

Dillon se zastavil pod schody a uschoval berettu do aktovky. Lepší než jedna pistole jsou pistole dvě.

Člověk má pocit, že mu přibýlo eso v rukávu. Dillon došel rychle ke svému mini cooperu.

"Tak tomuhle chlápku bych nevěřila, ani co by se za nehet vešlo," říkala v té chvíli nahoře Myra.

"Je to obtížný parchant," souhlasil Harvey. "Když tu byl v jedenaosmdesátém, dodával jsem mu pro IRA zbraně, trhaviny, všechno. Tys byla tehdy na vejšce, tedy ještě ne ve kšeftu, takže se na to asi nepamatuješ."

"Jmenuje se opravdu Coogan?"

"Samo sebou že ne." Pokynul hlavou. "Jo, je to bordel na kolečkách. Já jsem byl tehdy dostána štíru s Georgem Montoyaou, tam v Bermondsey, s tím, co mu říkali Španělský George. Coogan ho tenkrát kvůli mně zlikvidoval, jeho a jeho bratra, jednou večer před barem Flamenco. Udělal to zadarmo."

"Opravdu?" podivila se Myra. "No, a kde mu seženeme semtex?"

Harvey se zasmál, otevřel horní zásuvku a vytáhl svazek klíčů. "To ti ukážu." Vyšli ven z místnosti. Na chodbě Harvey odemkl jedny dveře. "To je něco, o čem jsi ani ty nevěděla, drahoušku."

Na policích stály řady beden. Harvey položil ruku na prostřední polici vzadu. Stěna za ní se otevřela. Sáhl po vypínači a rozsvítil: objevil se celý arzenál, zbraně všeho druhu.

"Můj ty bože!" vydechla.

"Cokoliv budeš potřebovat, tak tady to je," řekl. "Jednoruční zbraně, automatické útočné zbraně AK, M15." Usmíval se pod vousy. "A semtex." Na stole ho byly tři papírové krabice. "Padesát liber, asi pětadvacet kilo v každé z nich."

"Ale proč jsi mu říkal, že to bude nějakou dobu trvat?"

"Držím ho v nejistotě." Vyšli ven, Harvey pečlivě zamkl. "Abych z něj vymáčknu o pár babek víc."

Když se vraceli do kanceláře, řekla Myra: "Co myslíš, že má v plánu?"

"To mě ani v nejmenším nezajímá. Koneckonců, proč by si měl člověk dělat zbytečný starosti? Nejspíš jsme narazili na připitomělého vlastence, nebo něco takovýho, ne?"

"Mně je to fuk, jen jsem trochu zvědavá."

Zastříhl si další doutník. "Víš, mne tak něco napadlo... Přišlo by mi docela vhod, kdyby se mi podařilo, aby tenhle mrňavej hajzlík kvůli mně odrovnal Harryho Flooda," řekl a rozesmál se.

Ferguson se zrovna chystal opustit svou kancelář na Ministerstvu obrany, když krátce po šesté zazvonil

telefon. Volal Devlin. "Tak co, ty starej prevíte, mám pro tebe novinky."

"Sem s tím," vyhrkl Ferguson.

"V jedenaosmdesátém v Belfastu řídil Dillona nějaký Tommy McGuire. Pamatuješ se na něj?"

"Jo, jo, pamatuju. Nezastřelili ho před pár lety? Něco jako krevní msta ze strany IRA?"

"To se jen tak říkalo, pořád žije, ale pod jiným jménem."

"A jakým?"

"To teprve musím zjistit. Zajedu za lidmi do Belfastu, ještě dnes večer. Mimochodem, hádám správně, že se v téhle chvíli stávám oficiálním agentem Skupiny čtyři? Totiž já bych nerad skončil ve vězení, rozhodně ne v mém věku."

"Budem tě krýt, dávám ti své slovo. A co máme podle tebe udělat?"

"Já jsem tak uvažoval, že kdyby Brosnan a ta tvoje kapitánka Tannerová chtěli být při akci, mohli by do Belfastu přiletět ráno tím tvým tryskáčem a počkat na mne v baru hotelu Evropa. Řekni Brosnanovi, aby prokázal svou totožnost šéfovi recepce. K zastížení budu pravděpodobně kolem poledne."

"Zařídím to," souhlasil Ferguson.

"Ještě jedna věc. Nemyslíš si, že jsme oba už na takovouhle hru trochu starý?"

"Mluv za sebe," zavrčel Ferguson a zavěsil.

Seděl a přemýšlel, potom si telefonem zavolal sekretářku. Rovněž zavolal Mary Tannerové do bytu v Lowndes Square. Když s ní mluvil, vstoupila Alice Johnsonová se zápisníkem. Ferguson jí rukou pokynul, aby se posadila, a pokračoval v hovoru.

"Takže vystartujete brzy ráno. Zase z Gatwicku, myslím. S tím naším learem tam budete za hodinu.

Budete večeret někde ve městě?"

"Harry Flood nám nabídl v Savoyi Říční pokoj, líbí se mu tam taneční kapela."

"To vypadá slibně."

"Chtěl byste jít s námi, pane?"

"No, vlastně bych rád," přitakal Ferguson.

"Tak se uvidíme. V osm."

Ferguson zavěsil a obrátil se k Alici Johnsonové. "Jen krátká zpráva, pouze do vlastních rukou předsedy vlády, speciální kartotéka." Rychle nadiktoval zprávu, která přinášela nejnovější informace včetně rozhovoru s Devlinem. "Jednu kopii pro předsedu vlády a sežeňte kurýra. Obvyklou kopii pro mne a do kartotéky. Pokuste se to urychlit a přineste mi to k podpisu. Potřebuji odjet."

Johnsonová rychle seběhla do kanceláře. Gordon Brown stál u kopírky. "Myslel jsem, že už odešel," řekl Gordon.

"Já taky, ale zrovna teď mi dal něco extra. Další důvěrnou zprávu výhradně do rukou předsedy vlády."

"Opravdu?"

Začala zuřivě psát, za dvě minuty to měla hotové. Vstala od stolu. "Bude muset vydržet. Potřebuju si odskočit."

"Okopíruju ti to."

"Díky, Gordone."

Vyšla ven a pustila se chodbou k toaletám. Náhle si uvědomila, že si nechala na stole kabelku. Otočila se a rychle spěchala zpátky do kanceláře. Dveře byly pootevřené a ona viděla, jak Gordon stojí u kopírky a čte si jednu kopii zprávy. K jejímu překvapení ji přeložil, zasunul si ji do náprsní kapsy saka a spěšně udělal další.

Alice byla naprosto zmatena, nevěděla, co má udělat. Vrátila se chodbou k toaletě, vstoupila dovnitř a snažila se ze všeho vzpamatovat. Po chvíli se vydala zpátky.

Zpráva a kopie určená pro kartotéku ležely na stole. "Všechno hotovo," řekl Gordon Brown, "a vyžádal jsem si kurýra."

Pokusila se o lehký úsměv. "Nechám je podepsat."

"Dobře, jdu dolů do kantýny. Zatím ahoj."

Alice prošla chodbou, zaklepala na Fergusonovy dveře a vstoupila. Seděl u stolu a něco psal. "Prima. Hned to podepíšu a můžete tu kopii pro předsedu vlády nechat ihned doručit do Downing Street."

Teprve teď si Ferguson všiml, jak se třese: "Drahá paní Johnsonová, copak se stalo?"

Seděl u stolu se zachmuřeným obličejem a naslouchal. Když domluvila, sáhl po telefonu. "Speciální oddělení. Detektivního inspektora Lanea pro brigádního generála Fergusona, Skupina čtyři. Okamžitá přednost, neodkladné. Ihned do mé kanceláře."

Zavěsil. "Teď udělejte, co vám řeknu. Vraťte se zpátky do kanceláře a chovejte se, jako by se nic nebylo stalo."

"Ale on šel do kantýny, pane brigádní generále."

"Opravdu?" podivil se Ferguson. "Co by tam tak asi touhle dobou dělal?"

Jakmile uslyšela Táňa hlas Gordona Browna, okamžitě se rozzlobila. "Už jsem ti něco říkala, Gordone."

"Ano, ale je to naléhavé."

"Kde jsi?"

"V kantýně na Ministerstvu. Mám další zprávu."

"Je důležitá?"

"Velice."

"Přečti mi ji."

"Ne, zanesu ti ji, až v deset skončím s prací."

"Uvidíme se u tebe doma, Gordone, slibuju, ale potřebuju vědět teď, co to vlastně máš; a jestli mě odmítneš cokoliv říct, tak se už neobtěžuj znovu volat."

"Ne, to je v pořádku, přečtu ti to."

"Hodný chlapec, Gordone, uvidíme se později," pochovala ho Táňa, když skončil.

Zavěsil a pomalu skládal kopii. Dveře budky se trhnutím otevřely a Ferguson mu zprávu z ruky vyškubl.

DESET

Dillon byl v hotelu ve svém pokoji, když mu zavolala Táňa. "Mám dost čerstvé zprávy," vyhrkla. "Honba na získání vodítka, jak se k vám přiblížit, se přesouvá do Belfastu."

"Povězte mi o tom něco."

Táňa mu tlumočila obsah zprávy a nakonec se zeptala: "Dává z toho něco vůbec nějaký smysl?"

"Ano. Ten chlápek McGuire byl tehdy velký zvíře mezi členy Prozatímního křídla IRA."

"A on je mrtvý, že, nebo ještě žije?"

"Devlin má pravdu. Objevily se zprávy, že ho sejmuli údajně kvůli interním potyčkám uvnitř hnutí, ale byl to jen trik, jak mu pomoci, aby zmizel z očí."

"Jestli ho najdou, může vám to způsobit problémy?"

"To může, ale ne, jestli ho najdu dřív já."

"A jak by se vám to mohlo povést?"

"Znám jeho nevlastního bratra, nějakýho Maceye. Ten by věděl, kde je."

"Ale to by znamenalo, že byste se do Belfastu musel vypravit sám."

"No a?! Hodinu a čtvrt s britskými aerolinkami. Nevím, v kolik hodin tam dneska odlétá poslední letadlo, musel bych si to zjistit."

"Okamžik, mám tu celkový letový řád." Otevřela zásuvku stolu a chvíli hledala údaje o letech do Belfastu.

"Poslední letadlo letí v osm třicet. To už nestihnete. Teď je tři čtvrtě na sedm. Dostat se do Heathrow ve večerní špičce a tomhle počasí je dost hrozné. Trvá to minimálně hodinu nebo i hodinu a půl."

"Já vím," souhlasil Dillon. "A co takhle ráno?"

"Taky v osm třicet."

"Prostě budu muset brzy vstávat."

"Je to moudré?"

"A co je v životě moudrého? Já to zvládnu, nedělejte si starosti. Budu na drátě."

Zavěsil a přemýšlel. Potom zavolal na aerolinky a zamluvil si na ráno místo v letadle, přičemž přesný čas návratu pevně nestanovil. Zapálil si cigaretu a popošel k oknu. Je to moudré, zeptala se, a on si snažil vzpomenout na to, co o něm věděl Tommy McGuire v jedenaosmdesátém. O Dannym Fahym nic, to

bylo jisté, protože Fahy se podle tehdejších předpokladů neměl v té záležitosti angažovat. To byla osobní dohoda. Ale Jack Harvey! Koneckonců to byl v první řadě McGuire, kdo ho nasměroval na Harveye jako dodavatele zbraní.

Navlékl si sako, ze skříně vytáhl trenčkot a vyšel z pokoje. Za pět minut už na rohu mávl na taxík. Nastoupil a nechal se zavézt do Covent Garden.

Gordon Brown seděl v polosvětle na opačné straně Fergusonova psacího stolu. Ještě nikdy v životě nebyl tak vyčerpán. "Nemyslel jsem tím nic zlého, pane brigádní generále, přísahám."

"Tak proč sis vzal kopii té zprávy?"

"Byl to jen momentální nápad. Hloupý, já vím, ale byl jsem hrozně zvědavý, protože to bylo přímo do rukou předsedy vlády."

"Uvědomuješ si, cos provedl, Gordone, člověk v tvém služebním postavení? Celé roky v armádě? To by mohlo znamenat předčasné penzionování."

Detektivnímu inspektorovi Laneovi ze Speciálního oddělení bylo čtyřicet a v pomačkaném tvídovém obleku a brýlích vypadal jako ředitel základní školy. Řekl: "Zeptám se vás ještě jednou, pane Browne." Opřel se o stůl. "Už jste někdy dříve pořídil podobné kopie?"

"Naprosto ne, přísahám."

"Nebyl jste někdy někým požádán, abyste něco takového udělal?"

Gordonovi se podařilo vypadat přiměřeným způsobem pohoršené. "Pane na nebesích, inspektore, to by byla zrada. Jsem staršinou u zpravodajského sboru."

"Ano, pane Browne, to všechno víme," souhlasil Lane.

Ozval se interní telefon. Fergusonovi se ohlásil Laneův seržant Mackie. "Jsem tady dole, pane brigádní generále, vrátil jsem se z toho bytu v Camdenu. Myslím, že byste měli s inspektorem přijít."

"Děkuji vám." Ferguson zavěsil. "Dobrá, myslím, že ti dáme čas, abys o věcech mohl přemýšlet, Gordone. Inspektore?"

Pokynul Laneovi, vstal a vykročil ke dveřím - Lane šel za ním. Mackie už stál v předpokojí, na sobě měl stále ještě klobouk a kabát, v ruce držel tašku z umělé hmoty.

"Našel jste něco, seržante?" zeptal se Lane.

"Dá se to tak říct, pane." Mackie vyndal z tašky papírové desky a otevřel je. "Docela zajímavá sbírka."

Kopie zpráv byly úhledně srovnané, ty nejnovější určené pro předsedu vlády ležely nahoře.

"Ježíši Kriste, pane brigádní generále, vždyť on v tom už nějakou dobu jede," vyhrkl Lane.

"Zdá se, že jo," souhlasil Ferguson. "Ale proč?"

"Myslíte si, že pro někoho pracuje, pane?"

"Bezpochyby. Ta současná akce, ve které se angažuju, je velice delikátní. Došlo k útoku na člověka, který pro mne pracuje v Paříži. Zemřela jedna žena. Bylo nám divné, jak se ten ničema o nich dověděl, jestli mi rozumíte. Teď to víme. Podrobnosti obsažené v těchto zprávách byly předávány třetí straně. Určitě tomu tak muselo být."

Lane přikývl. "Takže na něm budeme muset trochu popracovat."

"Ne, nemáme moc času. Zkusme to jinak. Nechme ho prostě jít. Je to celkem jednoduchý člověk. Myslím, že dokáže dělat jen jednoduché věci."

"Správně, pane." Lane se obrátil na Mackieho. "Jestli ho ztratíš, tak poletíš zpátky do Brixtonu a budeš šlapat chodník - a já taky, protože tam půjdeme spolu."

Ferguson otevřel dveře a vešel do kanceláře. Posadil se za stůl. "Je to smutná věc, Gordone."

"Co se se mnou stane, pane brigádní generále?"

"O tom budu muset přemýšlet." Ferguson si vzal do ruky kopii zprávy. "Udělat něco tak neuvěřitelně hloupého." Vzdychl. "Jdi domů, Gordone, uvidíme se zítra ráno."

Gordon Brown nemohl uvěřit svému štěstí. Nějak se mu podařilo zmáčknout kliku a odejít, spěchal dolů přes chodbu do šatny pro zaměstnance. Vyvázl opravdu jen o vlasek. Mohlo to taky znamenat konec všeho. Nejen jeho kariéry a nároku na penzi, ale mohl taky skončit ve vězení. Víckrát už to nebude zkoušet, Táňa to bude muset pochopit a přijmout. Scházel do autoparku a ještě cestou si oblékal kabát. Našel své auto a za chvíli už zahýbal k Whitehallu. Mackie a Lane mu byli v patách se seržantovým

neoznačeným fordem capri.

Dillon věděl, že v Covent Garden je možné nakupovat pozdě večer. Bylo tam ještě dost lidí, ačkoliv bylo velice chladno, a Dillon spěchal, dokud nedorazil k prodejně divadelních pomůcek poblíž Neal's Yard. V okně spatřil světlo, dveře se otevřely, když se jich jemně dotkl, zvonek zacinkal.

Clayton prošel korálkovým závěsem a usmíval se. "Ó, to jste vy. Čím vám můžu posloužit?"

"Potřebuju nějaké paruky," odpověděl mu Dillon.

"Tady je nádherný výběr." Měl pravdu. Bylo tam všechno, krátké, dlouhé, naondulované, blond, zrzavé.

Dillon si vybral jednu šedivou s vlasy na ramena.

"Chápu," řekl Clayton. "Vzhled jako babička..."

"Něco na ten způsob. A co kostým? Nechci nic elegantního, spíš obnošeného?"

"Tady."

Clayton prošel přes korálkový závěs a Dillon ho následoval. Stál tam regál vedle regálu se samým oblečením a ještě v rohu ležela celá kupa. Počínal si velmi rychle. Vybral si dlouhou hnědou sukni s elastickým pasem a ošuntělý baloňák, který mu sahal skoro až ke kotníkům.

"Jakou roli hodláte hrát, matku Rileyovou nebo nějakou starou brácu?" zeptal se pobaveně Clayton.

"To byste se divil." Dillon v rohu na hromadě zahlédl jedny džíny. Zvedl je a prohraboval se dále haldou bot, vybral si pár pohodlných střevíců, které pamatovaly lepší časy.

"Tyhle postačí," řekl. "A ještě tohle." Ze stojánku si vzal starý šátek na hlavu. "Dejte to všechno do dvou tašek. Kolik?"

Clayton to začal balit. "Vlastně bych vám měl poděkovat, že se toho zbavím, ale všichni musíme nějak žít. Vám to dám za deset babek."

Dillon mu zaplatil a vzal si tašky. "Mockrát vám děkuju."

Clayton mu otevřel dveře. "Ať se vám dobře hraje, panáčku, pěkně jim zatopte."

"Taky že jo," zasmál se Dillon a spěchal ulicí. Na rohu si vzal taxík a nechal se zavézt zpátky do hotelu.

Táňa Novikovová sešla dolů, aby otevřela. Za dveřmi spatřila Gordona Browna a hned si uvědomila, zcela instinktivně, že se někde stala chyba.

"Co je, Gordone? Říkala jsem ti, že za tebou zajdu."

"Musím s tebou mluvit, Táňo, je to velice naléhavé. Stalo se něco hrozného!"

"Jen se uklidni," odpověděla mu. "Jen klid. Pojď nahoru, všechno mi povíš."

Lane a Mackie parkovali na konci ulice a inspektor už držel v ruce telefon. Nadiktoval Fergusonovi adresu.

"Seržant Mackie si rychle zkontroloval štítky na dveřích, pane. Stojí tam: Slečna Táňa Novikovová."

"Panebože," pronesl Ferguson.

"Vy ji znáte, pane?"

"Údajně sekretářka na sovětském velvyslanectví, inspektore. Ve skutečnosti je to kapitánka KGB."

"To znamená, že patří k lidem plukovníka Gatova, pane, ten řídí londýnské pracoviště."

"Nejsem si tak jistý. Gatov je gorbačovec a velice prozápadní. Na druhé straně jsem vždycky věděl, že ta Novikovová byla a je vpravo od Čingischána. Spíš by mě překvapilo, kdyby o tom Gatov věděl."

"Chcete mu to oznámit, pane?"

"Zatím ne. Nejdřív si ji proklepneme. Potřebujeme informace."

"Máme jít dovnitř, pane?"

"Ne, počkejte na mne. Za dvacet minut jsem tam."

Táňa nenápadně pokukovala skulinou mezi záclonami. Zhlédla Mackieho, jak stojí u auta na konci ulice - a to jí stačilo. Dokázala vycítit policajty všude na světě, v Moskvě, Paříži, Londýně - pokaždé to bylo stejné.

"Řekni mi to ještě jednou, Gordone, řekni, co se přesně stalo."

Gordon Brown vyprávěl, ona trpělivě naslouchala. Když skončil, pokynula hlavou. "Měli jsme štěstí,

Gordone, velké štěstí. Jdi do kuchyně uvařit kávu. Já musím vyřídit pár telefonátů." Stiskla mu ruku.

"Potom si společně prožijeme zvláštní večer."

"Opravdu?" Obličej se mu vyjasnil, poslušně odešel do kuchyně.

Zvedla telefon a zavolala Makejevovi do jeho pařížského apartmá. Telefon chvíli vyzváněl, už už chtěla zavěsit, když to na druhém konci někdo zvedl.

"Josefe, tady Táňa."

"Dával jsem si sprchu," řekl. "Ještě ze mne na koberec kape voda."

"Mám jen pár vteřin, Josefe. Chtěla jsem ti říct sbohem. Jsem shozená, došlo k provalu. Odhalili mého agenta. Každou minutu mi můžou zabouchat na dveře."

"Můj ty bože!" vydechl. "A Dillon?"

"Je v bezpečí. Všechny systémy fungují. Co ten člověk naplánoval, to podpálí celý svět."

"Ale co ty, Táňo?"

"Nedělej si starosti. Nenechám se od nich sebrat. Sbohem, Josefe."

Zavěsila, zapálila si cigaretu, pak zavolala do hotelu a požádala o přepojení do Dillonova pokoje. Odpověděl ihned.

"Tady Táňa," řekla bez pozdravu. "Máme problémy."

Dillon byl úplně klidný. "Jak je to zlé?"

"Posvítili si na mého agenta, pustili ho a ten blbeček přišel přímo sem ke mně. Na konci ulice cítím Speciální oddělení."

"Chápu. Co hodláte udělat?"

"Nedělejte si starosti. Nedám se doběhnout a nic jim neřeknu. Je tu jedna věc. Vědí, že mi Gordon sdělil obsah dnešní zprávy. Byl zrovna v kantýně na Ministerstvu v telefonní budce, když ho Ferguson sbalil."

"Chápu."

"Slibte mi jednu věc," řekla.

"Jakou?"

"Odrovnejte je, odrovnejte je všechny." Zvonek u dveří zazvonil. Táňa řekla: "Musím už jít. Hodně štěstí, Dillone."

Když zavěšovala, vstoupil Gordon Brown s kávou. "To bylo u dveří?"

"Ano, buď tak hodný, Gordone, a jdi se podívat, kdo tam je."

Otevřel dveře a vydal se po schodech dolů. Táňa se zhluboka nadechla. Umírat nebylo těžké. Věc, v níž věřila, stála v jejím životě na nejdůležitějším místě. Uhasila cigaretu, otevřela zásuvku stolu, vytáhla z ní pistoli značky Makarov a střelila se do pravého spánku.

Gordon Brown se v polovině cesty otočil, vyrazil zpátky a vrátil se do pokoje. Při pohledu na to, jak tam leží stále ještě s pistolí v pravé ruce, vydal ze sebe hrozný výkřik a padl na kolena.

"Táňo, miláčku," sténal.

A potom si uvědomil, co musí udělat. Do dveří dole narazilo něco těžkého. Sebral jí z ruky pistoli, a když ji zvedal, chvěla se mu ruka. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a zmáčkl spoušť v téměř okamžiku, když se přední dveře jedním rázem otevřely a Lane s Mackiem vyrazili nahoru po schodech. Ferguson za nimi.

Na konci ulice se objevil menší dav obvyklých čumilů. Dillon se připojil, stál s rukama v kapsách a u kabátu měl vyhrnutý límec. Začínalo sněžit. Otevřela se zadní dvířka sanitního vozu a uvnitř zmizela dvoje nosítka zakrytá povlakem. Sanitka odjela. Ferguson stál na chodníku a hovořil s Lanem a Mackiem. Dillon brigádního generála poznal okamžitě, před mnoha lety viděl jeho fotografii. Lane a Mackie byli zřejmě policisté.

Po chvíli nastoupil Ferguson do auta a řidič ho odvezl, Mackie odešel do bytu a Lane odjel svým vozem jako Ferguson. Strategický trik byl evidentní. Mackie měl čekat pro případ, že by se někdo objevil. Jedna věc byla jistá. Táňa Novikovová je mrtvá a ten její přítel taky. Dillon si uvědomil, že díky její oběti je on v bezpečí.

Vrátil se do hotelu a zavolal Makejevovi do jeho bytu v Paříži. "Mám špatné zprávy, Josefe."

"Táňa?"

"Jak to víš?"

"Volala. Co se stalo?"

"Vyhmatli ji, nebo spíš jejího agenta. Zastřelila se, Josefe, než aby ji dostali. Věci oddaná dáma."

"A co ten agent? Ten přítel?"

"Udělal totéž. Právě jsem viděl, jak vynesli mrtvoly do sanitky. Byl tam Ferguson."

"A co s tebou?"

"Nic. Ráno se chystám do Belfastu, abych jim odříznul jediné možné vodítko, které asi ještě mají."

"A pak?"

"Ohromím tě, Josefe, a tvého arabského přítele taky. Jak lahodí tvému uchu celý britský válečný kabinet?"

"Bože můj, to nemůžeš myslet vážně?"

"Proč ne? Brzy se zase ozvu."

Zavěsil, oblékl si sako a sešel dolů do baru. Cestou si pohvizdoval.

Ferguson seděl v odděleném boxu v salonku s barem jedné restaurace naproti Kensington Park Gardens a sovětskému velvyslanectví a čekal na plukovníka Jurije Galova. Vysoký, bělovlasý muž ve svrchníku barvy velbloudí srsti vypadal nervózně. Uviděl Fergusona a přispěchal k němu.

"Charlesi, já tomu nemůžu uvěřit. Táňa Novikovová je mrtvá. Proč?"

"Juriji, ty a já se známe víc než pětadvacet let, často jako protivníci, ale teď ti dávám šanci, šanci, že si opravdu přeješ změnit naši dobu a ukončit konflikt mezi Východem a Západem."

"Ale to si opravdu přeju, to ty víš."

"Bohužel ne každý v KGB by s tebou souhlasil, jako třeba Táňa Novikovová."

"Zastávala tvrdou linii, to je pravda, ale co to říkáš, Charlesi?"

A tak mu to Ferguson vyprávěl - o Dillonovi, atentátu na paní Thatcherovou, Gordonu Brownovi, o Brosnanovi, o všem.

"Tenhle fanatický chlápek z IRA zamýšlí atentát na předsedu vlády," zvýšil Gatov hlas, "tohleto mi chceš namluvit, a že Táňa do toho byla zapletená?"

"Přesně to."

"Ale, Charlesi, já jsem nic nevěděl, přísahám."

"Já ti to věřím, starouši, jenže musela mít na někoho spojení. Mám totiž na mysli to, že se jí dařilo předávat do Paříže Dillonovi závažné informace. A proto věděl o Brosnanovi a tak podobně."

"Paříž," vybuchl Gatov. "To je nápad! Víš, že byla v Paříži tři roky, než se přesunula do Londýna? A víš, kdo je šéfem pařížského působiště KGB, že?"

"Ovšem, Josef Makejev," přitakal Ferguson.

"Cokoliv jiného jen ne Gorbačovův člověk. Patří ke staré gardě."

"To by mnohé vysvětlovalo," řekl Ferguson. "Ale to my nikdy neprokážeme."

"Pravda," přikývl Gatov. "Ale já mu každopádně zavolám, jen abych ho potrápil."

Makejev stál blízko telefonu a zvedl ho, hned jak zazvonil.

"Tady Makejev."

"Josef? Jurij Gatov. Volám z Londýna."

"Jurij. To je překvapení," řekl Makejev a okamžitě znervózněl.

"Mám smutnou zprávu, Josefe. Táňa, Táňa Novikovová."

"Copak je s ní?"

"Spáchala sebevraždu dnes navečer společně s nějakým svým přítelem, úředníkem na Ministerstvu obrany."

"Bože na nebesích." Makejev se snažil, aby to znělo přesvědčivě.

"Zásoboval ji tajnými informacemi. Právě jsem měl schůzku s Charlesem Fergusonem ze Skupiny čtyři. Ty znáš Charlese?"

"Ovšem."

"Byl jsem úplně šokován. Musím ti říct, že jsem o Tániných aktivitách vůbec nevěděl. Tři roky pracovala

pro tebe, Josefe, takže ji znáš líp než kdokoli jiný. Co si o tom myslíš?"

"Nic, bohužel."

"No, dobře, kdybys na něco přišel, dej mi vědět."

Makejev si nalil skotskou a oknem zíral na zimní Paříž. V jedné slabé chvíli ho napadlo zatelefonovat Michaelu Arounovi, ale k čemu by to bylo? A od Táni to znělo tak přesvědčivě a jistě. Podpálí celý svět, takhle to řekla.

Pozvedl skleničku. "Na tebe, Dillone," řekl tiše. "Uvidíme, jestli to svedeš."

V Říčním pokoji v Savoyi se blížila jedenáctá hodina. Kapela hrála, ale Harry Flood, Brosnan a Mary již pomýšleli na odchod. Nakonec se přece jen objevil Ferguson.

"Jestli jsem se někdy potřeboval pořádně napít, tak je to teď. Jednu skotskou a velikánskou."

Flood zavolal číšníka a předal mu objednávku. "Co se proboha stalo?" zeptala se Mary.

Ferguson stručně shrnul večerní události. Když skončil, řekl Brosnan: "To mnohé vysvětluje, ale bohužel nás to k Dillonovi nijak nepřiblíží."

"Na jedno musím upozornit," zdůraznil znovu Ferguson. "Když jsem zadržel Browna v kantýně na Ministerstvu, zrovna telefonoval a tu zprávu držel v ruce. Nejspíš mluvil s tou Novikovovou."

"Je mi jasné, na co narážíte," přerušila ho Mary. "Vy si myslíte, že předávala informace Dillonovi?"

"Možná," připustil Ferguson.

"Takže naznačuješ, že by Dillon mohl vyrazit do Belfastu?"

"Snad," zaváhal Ferguson. "Pokud je to pro něj dost důležité..."

"Musíme to risknout," obrátil se Brosnan na Mary. "Zítřka vyrazíme brzy. Radši půjdeme."

Pustili se přes salonek ke vchodu. Brosnan a Ferguson šli napřed a vzrušeně hovořili. Mary se obrátila k Floodovi: "Vy si ho hodně ceníte, že?"

"Martina?" přikývl. "Vietkong mne celé týdny držel v jedné jámě. Když přišly deště, jáma se začala plnit vodou a já musel celou noc stát, abych se neutopil. Pijavice, červi, nevím co ještě, a potom jednoho dne, když už to snad ani nemohlo být horší, se ke mně dolů natáhla ruka a pomáhala mi ven; to byl Martin. Měl pásku kolem čela a obličej pomalovaný jako Indián z kmene Apačů, vlasy mu sahaly na ramena. Je to jedinečný člověk."

Mary pohlédla na Brosnana. "Ano," přitakala. "Myslím, že to přesně zapadá."

Dillon čekal na schodech na taxík. Objednal si ho, aby ho v šest hodin odvezl z hotelu. Jakmile se objevil, popadl do jedné ruky kufřík a do druhé aktovku. Měl na sobě trenčkot, oblek, pruhovanou kravatu a brýle, aby vše ladilo s osobností Petera Hiltona; měl u sebe jerseyjský řidičský průkaz a pilotní průkaz jako důkaz totožnosti. Do kufříku uložil menší kabelu s toaletními potřebami a věci, které získal od Clayтона v Covent Garden. Vše bylo úhledně složeno. Přidal tam ručník z hotelu, ponožky a spodky. Všechno vypadalo úplně normálně a i přítomnost té paruky by dokázal snadno vysvětlit.

Jízda na letiště Heathrow byla takhle po ránu rychlá. Došel si k pokladně vyzvednout letenku, potom si nechal proclít kufřík a obdržel místenku. Žádnou zbraň s sebou neměl. Neexistoval způsob, jak by ji propašoval, určitě ne za takových maximálních bezpečnostních opatření, jaká se provádějí na letadlech mířících do Belfastu.

Vybral si několikery noviny, vystoupil nahoru do restaurace a objednal si kompletní anglickou snídani. Potom si začal černé na bílém ověřovat, jak pokračuje válka v Perském zálivu.

Z paluby letadla pozorovali lehký sněhový poprašek po stranách ranveje. Když se Lear dostal do vodorovné polohy, zeptala se Mary: "Jak se cítíš?"

"Nejsem si jist," řekl Brosnan. "Už je to dávno, co jsem byl v Belfastu. Liam Devlin, Anne-Marie. Tak dávno."

"A Sean Dillon?"

"Nedělej si starosti, na toho jsem nezapomněl, to bych nikdy nemohl."

Otočil se a zahleděl se ven. Tryskové letadlo se zvedlo nad mraky a zamířilo na severozápad.

Ačkoliv to Dillon vůbec netušil, ve chvíli, kdy přistával na letišti Aldergrove poblíž Belfastu, Brosnan a Mary byli již na cestě do hotelu Evropa. Půl hodiny musel čekat na zavazadlo, a když dostal svůj kufřík, procházel za zástupem lidí po zelené trase. Celní úředníci několik lidí zastavili, jeho ne, a tak už za pět minut nastupoval do taxíku.

"Angličan, vy jste Angličan?" ptal se řidič.

Dillon okamžitě sklouzl do belfastského přízvuku: "A jakpak jste na to přišel?"

"Ježíši, promiňte," vyhrkl řidič. "Nějaké zvláštní přání?"

"Rád bych do nějakého hotelu ve Falls Road," řekl Dillon. "Někde poblíž Craig Street."

"Tam v tom místě toho moc neseženete."

"Je to místo mého mládí," vysvětloval Dillon. "Po léta už pracuju v Londýně. Ve městě jsem přes noc jen obchodně. Myslel jsem si, že bych docela rád viděl starý končiny."

"Jak je libo. Tohle je Deepdene, ale není to nic moc, to vám říkám."

Kolem nich projelo obrněné auto, a když odbočovali do jedné z hlavních tříd, zahlédli armádní hlídku.

"Nic se nemění," poznamenal Dillon.

"Jistě, a většina těch maníků ještě chodila po houbách, když to celý začalo," zavrčel řidič. "Řekněte mi, co nás čeká? Dalších sto let války?"

"Bůh ví," povzdechl Dillon a rozevřel noviny.

Řidič měl pravdu. Deepdene za moc nestál. Vysoká viktoriánská budova stála v nevzhledné postranní uličce poblíž Falls Road. Dillon zaplatil a vešel do hotelu, do zchátralé haly s prošlapaným kobercem. Když lehce zmáčkl zvonek před recepcí, objevila se statná, mateřsky vyhlížející žena.

"Co si rače přát, vážený?"

"Pokoj," řekl. "Na jednu noc."

"Jasně." Podala mu registrační lístek a ze stěny sundala klíč. "Číslo devět v prvním patře."

"Mám zaplatit hned?"

"Můžete, ale není to nutné. Copak nepoznám džentlmena?"

Vystoupil po schodech, došel ke dveřím svého pokoje a odemkl. Pokoj byl zchátralý tak, jak Dillon očekával, jednoduchá mosazná postel, jedna skříň. Položil si kufřík na stůl a hned zase pokoj opustil. Zamkl dveře a chodbou prošel na druhou stranu, až narazil na zadní schodiště. Dole pod schody otevřel dveře do neupraveného zadního dvora. Úzká ulička sousedila s neuvěřitelně zpustlými domy, ale to Dillona nedeprimovalo ani v nejmenším. Byl to prostor, který znal jako své boty, místo, kde svého času předvedl britské armádě pekelný tanec. Ponořen do vzpomínek pokračoval dál uličkou, až zabočil do Falls Road.

JEDENÁCT

"Pamatuju se, když tenhle podnik v jedenasedmdesátém otvírali," řekl Brosnan Mary. Stál u okna pokoje v šestém patře hotelu Evropa v Great Victoria Street nedaleko nádraží. "Jistou dobu to bylo prvořadým cílem atentátníků IRA, těch hošanů, kteří raději všechno vyhodí do vzduchu, než aby seděli se založenýma rukama."

"Tys ovšem mezi ně nepatřil."

V těch slovech se skrýval ostrý sarkasmus, který Brosnan ignoroval. "Jistěže ne. Devlin a já jsme si až moc cenili zdejšího baru. Chodili jsme sem pořád."

Údivem se rozesmála. "To je ale nesmysl. To ti mám uvěřit, že když vás britská armáda pronásledovala po celém Belfastu, tak jste s Devlinem vysedávali v baru hotelu Evropa!"

"Popřípadě taky v restauraci. Jen pojď, ukážu ti to. Radši si vezmeme kabáty, kdyby náhodou přišla nějaká zpráva."

"Nemáš u sebe zbraň, vid' že ne?" zeptala se Mary ve výtahu.

"Ne."

"Dobře, tak je to lepší."

"A ty?"

"Já ano," přikývla lhostejně. "Ale to je něco jiného. Já sloužím v královských ozbrojených silách, a to v aktivní služební zóně."

"Co u sebe máš?"

Otevřela kabelku a krátce mu zbraň ukázala. Malá automatická pistole nebyla o nic větší než vnitřek její dlaně.

"Co je to?" zeptal se.

"Je to dost vzácné. Starý kolt ráže 0.25. Sehnala jsem ho v Africe."

"Nevypadá, že by se s ním stříleli sloni."

"To ne, ale svoje splní." Ušklíbla se. "Tedy aspoň pokud někdo umí střílet."

Dveře výtahu se rozevřely a oni vyšli do salonku.

Dillon pospíchal po Falls Road. Nic se nezměnilo, vůbec nic. Přesně jako za starých časů. Dvakrát zahlédl hlídku Královského ulsterského policejního sboru doplněnou vojáky a jedenkrát kolem něj projely dva obrněné transportéry, které nevěnovaly ničemu zvláštní pozornost. To, co Dillon potřeboval, nakonec našel v Craig Street, ulici vzdálené asi míli od jeho hotelu. Tam se nacházel malý obchůdek se dvěma průčelími a vytaženou železnou roletou. Tři mosazné koule, znak majitele zastavárny, visely nad vchodem společně s tabulí Patrick Macey.

Dillon otevřel dveře a vstoupil do zatuchlého ticha. Matně osvětlený krámk byl přeplněný nejrůznějšími předměty. Televizory, videorekordéry, hodiny. Byl tam dokonce i plynový vařič a v jednom rohu vycpaný medvěd.

Po celé délce pultu se táhla ochranná mříž a za ní seděl na stoličce muž, který opravoval hodinky. Na jednom oku měl nasazené zvětšovací sklo. Zvedl oči od práce a pohlédl na Dillona. Mohlo mu být šedesát, nevýrazný, s popelavým obličejem.

"Čímpak můžu posloužit?"

"Vůbec nic se nezměnilo, Patricku. I tenhle podnik smrdí pořád stejně," ozval se ode dveří Dillon.

Macey odložil zvětšovací sklo a zamračil se. "Copak se známe?"

"A proč by smět neměli, Patricku? Vzpomeň si na tu horkou červnovou noc ve dvaasedmdesátém, kdy jsme podpálili skladiště tomu protestantovi Stewartovi, odpráskli jsme jeho i ty dva synovce, když se pokoušeli pláchnout. Jo, okamžik, byli jsme tři." Dillon vylovil z krabičky cigaretu a pečlivě si ji zapálil.

"Byls tam ty, tvůj nevlastní bratr Tommy McGuire a já."

"Svatá matka boží, Sean Dillon - jsi to ty?" vyhrkl Macey.

"Odkakživa jsem byl, Patricku."

"Ježíši, Seane, nikdy by mě nenapadlo, že se ještě někdy setkáme uprostřed Belfastu. Myslel jsem, že jsi..."

Macey se zarazil a Dillon se zeptal: "Myslel sis, že jsem kde, Patricku?"

"V Londýně," vysvětloval Patrick Macey. "Někde tam," dodal nepřesvědčivě.

"A od koho ses to asi moh dovědět?" Dillon popošel ke dveřím, zamkl je a zatáhl roletu.

"Co blázníš?" zeptal se znepokojeně Macey.

"Chci si jen s tebou pěkně v soukromí popovídat, Patricku, ty stará vojno."

"Ne, Seane, nic takovýho. Já nemám s IRA nic společného, už ne."

"Víš, co se říká, Patricku; kdo jednou proniknul dovnitř, ten už se ven nikdy nedostane. Mimochodem, jak se vede Tommymu?"

"A, Seane, myslel jsem, že to víš. Chudák Tommy je už pět let pod drnem. Odpráskl ho někdo z jeho vlastních lidí. Šlo o pitomou hádku mezi hošany z Prozatímního křídla IRA a jednou odštěpeneckou skupinou. Podezívali členy Irské národní osvobozené armády."

"Opravdu?" Dillon pokynul hlavou. "Vídáš se někdy se starými známými? Například s Liamem Devlinem?"

Macey nedokázal ve svém pohledu zabránit známým znepokojení. A to Dillon chtěl. "S Liamem? Toho jsem od sedmdesátých let neviděl."

"Nelžeš?" Dillon zvedl sklopnou desku na konci pultu a přistoupil k Patrickovi. Tvrdě ho udeřil do tváře.

"Teď si vlez támhle," prostrčil Patricka závěsem, přes který se šlo do kanceláře v zadní části podniku. Macey se vyděsil. "Nevím vůbec nic."

"O čem? Ještě jsem se tě na nic neptal, ale chci ti pár věcí vysvětlit. Tommy McGuire není mrtvý. Žije někde v tomhle počestném městě pod jiným jménem - a ty mi hezky řekneš kde. Zadrulé, Liam Devlin tě navštívil. Mám pravdu v obou bodech, vid'?" Macey byl strachy bez sebe, v očích hrůzu. Dillon ho udeřil ještě jednou. "Mám pravdu, vid'?"

Macey se zhroutil. "Prosím tě, Seane, prosím. Moje srdce. Moh bych dostat infarkt."

"Ten dostaneš, když nebudeš mluvit, to ti slibuju."

"Dobrá. Devlin tu byl dnes ráno a ptal se na Tommyho."

"A mám ti snad říct, co povídal?"

"Prosím tě, Seane." Macey se třásl. "Jsem nemocný člověk."

"Povídal, že ten starý prevít Sean Dillon se volně pohybuje po Londýně a že ho potřebuje dostat -, a kdo mu může líp poradit než Dillonův starý kámoš Tommy McGuire. Mám pravdu?"

Macey přikývl.

"Dobře, teď jsme se aspoň někam dostali." Dillon si zapálil další cigaretu a pokynul směrem k velké staromódní pohovce v rohu. "A zbraně jsou támhle?"

"Jaké zbraně, Seane?"

"Tak podívej se, nehraj si se mnou. Po léta jsi obchodoval se zbraněmi. Jdi a otevři to."

Macey si vzal ze zásuvky klíč a popošel k sejf. Dillon ho odstrčil. Uvnitř bylo několik zbraní. Jeden starý Webley, pár revolverů Smith & Wesson. To, co skutečně upoutalo jeho pozornost, byl automatický americký armádní kolt ráže 0.45. Potěžkal ho a prohlédl si zásobník.

"Báječný, Patricku. Věděl jsem, že je na tebe spoleh." Položil revolver na stůl a posadil se proti Maceyovi. "Takže co se stalo?"

Maceyův obličej dostal podivnou barvu. "Necítím se dobře."

"Budeš se cítit líp, až mi to řekneš. Tak ven s tím."

"Tommy žije úplně sám v Canal Street, ani ne kilometr odtud. Opravil si to staré skladiště na okraji města. Říká si Kelly, George Kelly."

"Znám to místo dobře, každý kámen."

"Devlin požádal o Tommyho telefonní číslo a zavolal mu tam. Říkal, že je mimořádně důležité se s ním sejit. Že přej to má něco společného se Seanem Dillonem. Tommy souhlasil, setkají se ve dvě hodiny."

"Výtečně," pochválil ho Dillon. "Vidíš, jak to bylo jednoduché? Teď se u něj můžu zastavit osobně dřív než Devlin a podiskutovat si o starých časech; nebudu se vůbec zdržovat telefonováním. Myslím, že ho překvapím. Bude to větší sranda."

"Nikdy se k němu nedostaneš," vyhrkl Macey. "Dovnitř se můžeš dostat jen předním vchodem, všechny ostatní dveře jsou svařené. Už léta je cvok, trpí utkvělými představami; bojí se, že ho někdo sejme. Předními dveřmi se dovnitř nedostaneš. Má tam všude televizní kamery nebo něco takového."

"Vždycky existuje cesta," řekl Dillon.

"Pro tebe vždycky existovala." Macey si uvolnil límeček u košile, dusil se. "Pilulky," zasténal a otevřel zásuvku před sebou. Lahvička, kterou uchopil, mu vypadla z ruky.

Opřel se o opěradlo křesla a Dillon vstal. Popošel k němu a zvedl lahvičku. "Problém je v tom, Patricku, že jakmile vypadnu, tak zavoláš Tommymu - a to já moc nepotřebuju, víš?"

Došel ke krbu a hodil lahvičku i s obsahem do ohně. Za ním se ozvala rána, Dillon se otočil a spatřil, jak se Macey svalil na podlahu. Chvilí nad ním postál, Maceyův obličej teď úplně zbrunátněl, nohy se mu třáslly v křečích. Náhle těžce vzdychl, jako by lapal po dechu, hlava se mu stočila ke straně a potom zůstal úplně nehybný.

Dillon si zastrčil kolt do kapsy, prošel krámkem, otevřel dveře, zamkl dózický zámek a roletu nechal staženou. Za chvíli už odbočoval do Falls Road a mířil k hotelu, jak nejrychleji dovedl.

Vyklopil obsah kufříku na postel a potom se svlékl. Nejdříve si vzal džíny, staré pohodlné boty a silný svetr. Pak přišla na řadu paruka. Seděl před zrcadlem u malého toaletního stolku a projížděl hřebenem šedivé vlasy, až dostaly divoký a neupravený vzhled. Na hlavě si zavázal šátek a pozorně se prohlížel.

Pak si natáhl sukni, která mu sahala ke kotníkům. Starý, příliš dlouhý baloňák dotvářel podobu. Stál před skříní a prohlížel se v zrcadle. Zavřel oči a promýšlel si roli. Když je znovu otevřel, tak už nebyl Dillonem, ale vetchou, strhanou tulačkou.

Skoro ani nepotřeboval líčidla, jenom lehkou vrstvu, aby si vylepšil pobledlý výraz, a jemný tah krvavé rtěnky. Všechno bylo samozřejmě nevhodné, ale naprosto správné pro vytvoření příslušné postavy. Z aktovky vytáhl malou lahvičku whisky a nalil si trochu do dlaně, stříkl si to do obličeje a potom nacákal ještě pár pořádných kapek na přední stranu baloňáku. Kolt, několikerý noviny a lahvičku whisky hodil do tašky z umělé hmoty a byl připraven k odchodu.

Podíval se v zrcadle na tu podivnou, děsivou stařenu. "Je doba představení," zašeptal a vyšel ven.

Na zadním schodišti a na dvoře byl klid, když scházel. Pečlivě za sebou zavřel a přešel ke dvířkám, která vedla do uličky. Když k nim dorazil, otevřely se za ním hotelové dveře.

"No co si myslíte, co tady vůbec děláte?" zaječel ženský hlas.

Dillon se otočil a spatřil u popelnice pomocnici z kuchyně ve špinavé zástěře.

"Jdi se vysrat," zaskřehotal Dillon.

"Táhni pryč, vypadni odsud, babo jedna!" křičela ta druhá.

Dillon za sebou zavřel dveře. "Deset z deseti, Seane, pro všechny jsi bába," zasmál se tiše a vydal se nahoru uličkou.

Odbočil do Falls Road a pomalu se belhal po chodníku. Lidé mu ustupovali z cesty.

Byla skoro jedna a Brosnan s Mary Tannerovou pomýšleli v baru hotelu Evropa na oběd. Vtom k nim přistoupil mladý portýr. "Pan Brosnan?"

"To jsem já."

"Je tu váš taxík, pane."

"Taxík?" tázala se Mary. "Ale my jsme žádný neobjednávali."

"Ale ano," přitakal Brosnan.

Pomohl jí do kabátu a vydali se za chlapcem přes vstupní halu, dolů po schodech u předního vchodu. U chodníku čekala černá drožka. Brosnan dal portýrovi libru a nastoupili. Řidič za předním sklem měl tvrdovou čepici a starý námořnický kabát. Tannerová odtáhla posuvnou skleněnou přepážku na jednu stranu.

"Předpokládám, že víte, kam jedeme?" řekla.

"Ó, to vím jistě, drahousku." Liam Devlin na ni pohlédl přes rameno, usmál se, zařadil rychlost a rozjel se.

Bylo krátce po půl druhé, když Devlin odbočoval taxíkem do Canal Street. "Je to támhle na konci," ukázal. "Zaparkujeme v postranním dvoře." Vystoupili a ulicí se blížili zpátky ke vchodu. "Chovejte se jak se patří, jsme v televizi," usmál se a sáhl po zvonku vedle mohutných okovaných dveří.

"Domov to moc nepřipomíná," poznamenala Mary.

"To ne, vzhledem k minulosti Tommyho McGuirea se mu víc hodí pevnost než útulný dvojdoměk na atraktivním pozemku." Devlin se otočil na Brosnana: "Máš s sebou zbraň, kamaráde?"

"Ne," řekl Brosnan. "Ale Mary má. Ty taky, předpokládám."

"Říkejme tomu vrozená opatrnost nebo třeba celoživotní zlozvyk."

Ze skřínky u dveří se ozval hlas: "To jsi ty, Devline?"

"A kdo asi tak jinej, ty zvíře tupý. Mám s sebou Martina Brosnana a jeho přítelkyni a při ty hnusný zimě jsme hrozně promrzlí, tak koukej otevřít."

"Jdete brzy. Říkal jsi ve dvě."

Zaslechli kroky na druhé straně a pak se dveře otevřely. Objevil se vysoký, asi pětadesátiletý muž s mrtvolně bledým obličejem. Měl na sobě tlustý svetr, vytahané džíny a v ruce držel samopal značky Sterling.

Devlin se kolem něj prohnal a vstoupil dovnitř jako první. "Co chceš dělat s tou hračičkou, zahájit další válku?"

McGuire zavřel dveře a pojistil je závorou. "Jen když budu muset." Nedůvěřivě si je prohlížel. "Martin?"

Nastavil ruku. "Už je to dávno. A pokud jde o tebe, ty starej otravo," obrátil se k Devlinovi, "at je to čím

chce, že ještě nejsi v hrobě, měl bys vybírat prachy. Vydělali bysme na tom majlant." Prohlédl si Mary.

"A kdopak jste vy?"

"Přítelkyně," odpověděl Devlin. "Nechme to tak."

"V pořádku, tudy."

Uvnitř prázdného skladiště stál jen při stěně dodávkový vůz. Ocelové schodiště vedlo nahoru k odpočívadlu a do místa, kde dříve byly prosklené kanceláře. McGuire šel napřed a zabočil do první místnosti. Tam byl stůl a celý komplex televizního vybavení, jedna obrazovka ukazovala ulici, jiná vchod. Odložil samopal na stůl.

"Tak tady žiješ?" podotkl Devlin.

"Nahore nad schodama. Předělal jsem dřívější podkrovní prostory na byt. Ted' ale přistupme k věci, Devline. Co potřebuješ? Zmínil ses o Seanu Dillonovi."

"Už je zase v pohybu," řekl Brosnan.

"Měl jsem za to, že špatně skončil. Je to už tak dávno." McGuire si zapálil cigaretu. "Ale tak jako tak, co to má se mnou co společného?"

"Pokusil se zlikvidovat Martina, tam v Paříži. Místo něj zabil jeho přítelkyni."

"Ježíši!" vyjekl McGuire.

"Ted' se volně pohybuje po Londýně, a já bych ho rád dostal," vysvětlil Brosnan.

McGuire se znovu podíval na Mary. "A jak do toho zapadá ona?"

"Já jsem kapitánka britské armády," řekla rázně. "Tannerová."

"Pro pána boha, Devline, co to má znamenat?" zeptal se McGuire.

"To je v pořádku," uklidňoval ho Devlin. "Nepřijela tě zatknout, ačkoliv všichni víme, že kdyby byl Tommy McGuire ještě mezi živými, vyfasoval by asi pětadvacet let."

"Ty parchante!" vybuhl McGuire.

"Bud' rozumný. Odpověz jen na pár otázek a můžeš se vrátit k tomu, že jsi George Kelly."

McGuire pozvedl ruku jakoby na svou obranu. "Dobrá, je mi to jasný. Co chcete vědět?"

"V jedenaosmdesátém při pumovém útoku v Londýně," začal Brosnan. "Tys tehdy Dillona řídil."

McGuire pohlédl na Mary. "To souhlasí."

"My víme, že Dillon má zřejmě své zkušenosti, pokud jde o obvyklé problémy spojené se zbraněmi a trhavinami, pane McGuire," ujala se slova Mary. "A víme taky, že vždycky dává přednost kontaktům s podsvětím. Je to tak?"

"Ano, obvykle tak pracoval," řekl váhavě McGuire a posadil se.

"Nenapadá vás, koho mohl v osmdesátém prvním v Londýně využít?" naléhala Mary.

McGuire vypadal ušvaně. "Jak bych to měl vědět? Moh to být kdokoliv."

"Ty parchante prolhanej," vybuhl Devlin, "ty něco víš, já to poznám." Pravá ruka vyjela z kapsy kabátu a svírala luger. Vrazil ho McGuireovi mezi oči. "Tak rychle, ven s tím, nebo tě..."

McGuire odsunul pistoli stranou. "Dobrá, Devline, vyhráls." Zapálil si další cigaretu. "V Londýně jednal s člověkem, který se jmenoval Jack Harvey, ten provozoval obchod ve velkém, skutečnej gangster."

"Vida, nebylo to tak těžký, co?" usmál se Devlin.

Dole na dveřích se ozvalo hromové zabouchání a všichni se podívali na televizní obrazovku. Na předních schodech stála stará bába. "Jste milej člověk, pane Kelly. Moh byste dát ubohé dušince pár babek?" ozval se její hlas v reproduktoru.

"Odprejskni, ty čarodějnice," zařval McGuire do mikrofónu.

"Ó, Ježíši, pane Kelly, umřu vám tu v ty hrozný zimě na schodech, ať to vidí třeba celej svět."

McGuire vstal. "Já se jí jdu zbavit. Za minutu jsem zpátky."

Spěchal po schodech dolů, a když se blížil ke dveřím, vytáhl ze staré náprsní tašky pětilibrovou bankovku. Otevřel dveře a přidržel je. "Vem si tohle a zmiz."

Dillonova ruka vyjela z nákupní tašky a svírala kolt. "Pětilibrovka, Tommy, chlapče. Na starý kolena se stáváš šlechetným. Vlez dovnitř."

Dillon ho postrčil dovnitř a zavřel dveře. McGuire dostal strach. "Podívejte se, co to má znamenat?"

"Nemesis," řekl Dillon. "Platiš za své celoživotní hříchy, Tommy, jako my všichni. Pamatuješ si na tu noc ve dvaasedmdesátém, ty, já a Patrick, jak jsme zastřelili Stewartovy, když utíkali před ohněm?"

"Dillon?" zašeptal McGuire. "Jsi to ty?" Začal se otáčet a hlasitě křikl: "Devline!"

Dillon ho dvakrát střelil do zad, zasáhl mu páteř a McGuire upadl na obličej. Když se Dillon pokoušel otevřít dveře za sebou, objevil se na odpočívadle Devlin. V ruce držel lugera a střelil. Dillon vypálil třikrát rychle za sebou, roztrhl okno kanceláře, potom vyběhl na ulici a dveře přibouchl.

Sotva se pustil ulicí nahoru, vynořily se z hlavní třídy dva otevřené terénní vozy. V každém z nich byli čtyři vojáci. Přivolala je střelba a teď se blížili k Dillonovi. Měl hroznou smůlu, ale nezaváhal. Když došel k odvodňovacímu kanálu, předstíral, že uklouzl, a povedlo se mu prostrčit kolt pod mřížku.

Když vstal, někdo zvolal: "Zůstaňte, kde jste."

Byli to výsadkáři v maskovacích uniformách a ochranných neprůstřelných vestách. Na hlavě měli červené barety, každý svíral pušku připravenou k palbě - a Dillon jim předvedl parádní představení. Zakymácel se, sténal, ječel a křečovitě se držel mladého poručíka, který celé skupině velel.

"Ježíši, pane, tam v tom skladišti se dějou hrozný věci. Já se schovávala před tou zimou, a ty chlapi tam se objevili a začali po sobě střílet."

Mladý důstojník ucítil whisky a odstrčil Dillona stranou. "Prohlédněte tu tašku, seržante."

Seržant rychle překontroloval obsah tašky. "Flaška kořalky a nějaké noviny, pane."

"Dobrá, jděte a počkejte támhle." Důstojník popostrčil Dillona po chodníku a z jednoho terénního vozu si vzal megafon. "Vy, co jste uvnitř," zvolal, "vyhod'te zbraně ven dveřmi a potom vylezte s rukama nad hlavou. Máte dvě minuty, jinak si pro vás dovnitř dojdeme."

Hlídka zaujala pohotovostní pozici a hleděla pouze na vchod. Dillon se nenápadně odsunul zpátky do dvora, otočil se a přeběhl kolem Devlinova taxíku; v mžiku našel, co hledal, kryt kontrolní šachty.

Odklopil kryt, slezl po ocelovém žebříku a víko za sebou zasunul. Touhle cestou unikl britské armádě za starých časů mnohokrát, v oblasti Falls Road znal celý systém dokonale.

Tunel byl malý a dost temný. Plazil se jím, zaslechl zvuk ženoucí se vody a vylezl na svažující se straně hlavního kanálu. Tam jsou výpustě do kanálu, který vede dolů do čtvrti Belfast Lough, to věděl. Stáhl si sukni i paruku a odhodil je do vody; šátkem si důkladně očistil rty a tváře, potom spěchal po straně, dokud se nedostal k dalšímu žebříku. Lezl vzhůru k místu, kde přes otvory krytu z litiny prozařovaly paprsky světla. Chvilku počkal, potom víko vysunul. Octl se na vydlážděné cestičce za průplavem, na protější straně spatřil zadní stěny chátrajících domů pobitých prkny. Zasunul kryt kontrolní šachty zpět na místo a co nejrychleji vyrazil směrem k Falls Road.

Ve skladišti stál mladý důstojník vedle McGuireovy mrtvolky a kontroloval průkaz totožnosti Mary Tannerové. "Je naprosto pravý," řekla. "Můžete se přesvědčit."

"A tihle dva?"

"Ti jsou se mnou. Podívejte se, pane poručíku, úplné vysvětlení dostanete od mého šéfa, brigádního generála Charlese Fergusona z Ministerstva obrany."

"V pořádku, paní kapitánko," řekl jakoby na obranu. "Já dělám jen svou práci. Není to tu jako za stara, víte. Máme za zády Královský ulsterský policejní sbor. Každá smrt musí být důkladně vyšetřena, jinak můžeme čekat to nejhorší."

Vstoupil seržant. "Na drátě je plukovník, šéfe."

"Výborně," kývl mladý poručík a odešel.

Brosnan se obrátil k Devlinovi: "Myslíš, že to byl Dillon?"

"To by byla ale setsakramentská náhoda, kdyby to nebyl on. Jako stará bába, tulačka?" Devlin zavrtěl hlavou. "Kdo by si to byl pomyslel?"

"To dokáže jen Dillon."

"Chcete naznačit, že sem přijel z Londýna speciálně kvůli tomu?" ptala se Mary.

"Věděl, co máme v plánu, díky Gordonu Brownovi. Jak dlouho trvá let podle letového řádu z Londýna do Belfastu?" zeptal se Brosnan. "Hodinu a čtvrt?"

"Což znamená, že se musí dostat zpátky," řekla Mary.

"Možná," přikývl Liam Devlin. "Ale v tomhle životě není nic absolutního, děvče, to ještě zjistíš. A tady máme co do činění s člověkem, který přes dvacet let uniká policii - v celé Evropě."

"Jo, je na čase, abysme toho parchanta dostali." Pohlédla na podlahu na McGuirea. "Není to nic

hezkého, že?"

"Násilí, zabití. Když si člověk připije s ďáblem, tak to dopadne takhle," odpověděl jí Devlin.

Dillon prošel zadním vchodem do hotelu přesně ve dvě hodiny patnáct minut a spěchal nahoru do svého pokoje. Rychle ze sebe shodil džíny a svetr, dal je do kufříku a ten hodil do poličky nad skříní. Bleskově si opláchl obličej, potom si oblékl bílou košili, vzal si vázanku, tmavý oblek a modrý koverkotový plášť. Opustil pokoj a s aktovkou v ruce sestupoval po zadním schodišti, od návratu mu vše trvalo pět minut. Prošel úzkou uličkou, odbočil do Falls Road a svižným tempem vykročil. Za pět minut se mu povedlo sehnat taxík a odjet na letiště.

Důstojníkem, který měl na starosti armádní zpravodajskou službu pro oblast Belfastu, byl jistý plukovník McLeod - a ten nebyl situací, na kterou musel reagovat nijak nadšen.

"To opravdu není moc dobré, kapitánko Tannerová," rozčiloval se. "Přece k nám nemůžou jezdit vaši lidé jako kovbojové a jednat na vlastní pěst." Pohlédl na Devlina a Brosnana. "A navíc s chlapíky s pochybnou minulostí. Nastala tu teď trochu choulostivá situace a my potřebujeme Královský ulsterský policejní sbor spíš uklidnit. Považují to tu za svůj rajón."

"Ano, jistě, tak to má být," souhlasila Mary. "Ale váš seržant byl tak laskav a ověřil mi lety do Londýna. Jeden startuje ve čtyři třicet a další v šest třicet. Nemyslíte, že by to byl celkem dobrý nápad zkontrolovat cestující poněkud důkladněji?"

"My nejsme úplně blbí, kapitánko. Už jsem se toho ujal, ale raději vám připomenu, že nejsme žádná okupační armáda. Tady nevládne stanné právo. Není možné zavřít letiště, takovou pravomoc nemám. Jediné, co můžu udělat, je uvědomit policii a letištní bezpečnostní službu obvyklým postupem - a protože se teprve snažíte podat vysvětlení, pokud se týče toho Dillona, tak jim nemáme moc co říct." Zazvonil telefon. Zvedl sluchátko: "Brigádní generál Ferguson? Promiňte, že vás obtěžuji, pane. Tady plukovník McLeod. Velitelství v Belfastu. Zdá se, že máme jistý problém."

Ale Dillon neměl vůbec v úmyslu vracet se přímým letem do Londýna. Třeba by mu to prošlo, ale proč pokoušet osud, když existují jiné možnosti. Bylo krátce po třetí, když si prohlížel tabuli s časy odletů. Právě zmeškal letadlo do Manchesteru, ale mohl letět do Glasgowa - plánovaný odlet ve tři patnáct byl odložen na pozdější dobu.

Přešel k pokladně. "Doufám, že stihnu ten let do Glasgowa," usmál se na mladou úřednici v pokladně, "ale dostal jsem se sem příliš pozdě. Ted' vidím, že má zpoždění."

Vyťukala podrobnosti na svém monitoru. "Ano, zpoždění půl hodiny, pane, a je ještě spousta volných míst. Chtěl byste to zkusit?"

"To bych opravdu rád," řekl vlídně a vyndal z náprsní tašky peníze.

Neměl žádné potíže s bezpečnostními opatřeními a obsah jeho aktovky byl celkem neškodný. Cestující již byli na palubě. Nastoupil do letadla a usadil se vzadu. To mu vyhovovalo. Jenom jedna věc se nepovedla. Devlin, Brosnan a ta ženská se dostali k McGuireovi dřív. Škoda, protože tu vystává otázka, co jim řekl. Co Harvey, například? Tam se bude muset rychle dostat, jen tak pro případ.

Roztomile se usmál, když se ho stevardka zeptala, zda by chtěl něco k pití. "Šálek čaje by byl výborný," poprosil a vyndal si z aktovky noviny.

McLeod nechal Brosnana, Mary a Devlina dopravit na letiště. Dorazili tam krátce předtím, než byli vyzýváni cestující k letu do Londýna ve čtyři třicet. Policejní inspektor RUC je zavedl do odletové haly. "Jen třicet cestujících, jak vidíte, a všechny jsme důkladně zkontrolovali."

"Tak mě napadá, že se zbytečně namáháme, jsme na falešné stopě," řekl McLeod.

Cestující byli vyzváni k odletu, Brosnan s Devlinem stáli u dveří a prohlíželi si každého, kdo procházel kolem. Když je minul poslední pasažér, řekl Devlin: "Ta stará jeptiška, Martine, neměli bychom udělat osobní prohlídku?"

McLeod netrpělivě vybuchl: "Proboha vás prosím, pojďme!"

"Je nějaký našťavý," podotkl Devlin, když měli plukovníka kus před sebou. "V té jeho soukromé škole

museli namáčet rákosku do něčeho divokého. Pro vás dva to znamená vrátit se do Londýna, ne?"
"Ano, potřebujeme se dostat dál," přitakal Brosnan.
"A vy, pane Devline?" zeptala se Mary. "Nestane se vám něco?"
"Ale jistěže ne. Ferguson, abych pravdu řekl, mi před lety zajistil osvědčení o bezúhonnosti za služby ve prospěch britské zpravodajské služby. Budu v pořádku." Políbil ji na tvář. "Opravdu mě moc těšilo, drahoušku."
"Mě taky."
"Dej pozor tady na toho chlapce. Dillon je pěkně rafinovaný ptáček."
Dostali se do haly. Devlin se usmál a náhle byl pryč. Zmizel v davu.
Brosnan se zhluboka nadechl. "Tak dobrá, tedy do Londýna. Vyrážíme." Nabídl jí rámě a společně prošli zástupem lidí.

Let do Glasgowa trval jen čtyřicet pět minut. Dillon přistál ve čtyři třicet. Jedno letadlo kyvadlové přepravy odlétalo do Londýna v pět patnáct. U pokladny si obstaral letenku a pospíšil si do odletové haly, odkud zavolal Dannymu Fahymu do Cadge End. Telefon zvedla Angel.
"Zavolej mi Dannyho, tady Dillon."
"Jsi to ty, Seane?" ozval se za okamžik Danny.
"Odkakživa jsem byl. Jsem v Glasgowě a čekám na letadlo. Přiletím do Heathrow, terminál jedna, v šest třicet. Můžeš pro mne zajet? Ještě to časově stihneš."
"Není problém, Seane. Vezmu s sebou Angel."
"To je skvělé - a, Danny, připrav se na to, že budeme pracovat přes noc. Zítra by mohl být ten velký den."
"Ježíši, Seane," vyhrkl Fahy, ale Dillon zavěsil dřív, než mohl pokračovat.
Pak zavolal Harveyovi do kanceláře v pohřebním ústavu ve Whitechapelu. Telefon zvedla Myra.
"Tady je Peter Hilton, včera jsme se setkali. Rád bych prohodil pár slov s vaším strýčkem."
"Není tady. Odjel do Manchesteru na nějaký společenský podnik. Vráti se až zítra ráno."
"To pro mne není moc dobré," řekl Dillon. "Slíbil mi to zboží do čtyřiaadvaceti hodin."
"O, to je tady," ujistila ho Myra. "Ale očekávám zaplacení při dodání."
"Taky že jo." Podíval se na hodinky, vzal v úvahu čas, který mu zabere cesta z letiště do Bayswater Road pro peníze. "Budu tam asi v sedm čtyřicet pět."
"Počkám."
Když Dillon zavěsil, zrovna vyvolávali jeho let. Připojil se k zástupu cestujících.

Myra stála u krbu ve strýčkově kanceláři a dospěla k rozhodnutí. Vzala si klíč od tajné místnosti ze zásuvky jeho stolu a potom vyšla ven k hlavnímu schodišti.
"Billy, jsi tam dole?"
Objevil se ve chvilce. "Tady jsem."
"Zase jsi byl tam u rakví? Pojd' sem, potřebuju tě." Prošla chodbou k posledním dveřím, otevřela je a stáhla falešnou stěnu. Ukázala na jednu bednu semtexu. "Vem to do kanceláře."
Když se za ním dostala do místnosti, bedna už ležela na stole. "To je setsakramentsky pořádná váha. Co je to?"
"To jsou peníze, Billy, to jediný tě zajímá. Ted' poslouchej, a poslouchej dobře. Ten mrňavej chlápek, ten, co se s tebou včera porval."
"Co je s ním?"
"Objeví se tady ve tři čtvrtě na osm, aby mi zaplatil pořádný balík za to, co je v téhle bedně."
"Tak?"
"Chci, abys stál venku od půl osmé v těch tvých pěkných černých kožených kalhotách a se svým bavorákem v pohotovosti. Až odejde, budeš ho sledovat, Billy, třeba i do Cardiffu, jestli to bude nutné." Poplácala ho po tváři. "A jestli ho ztratíš, sluníčko, tak se radši nevracej."

Na letišti Heathrow lehce sněžilo, když Dillon procházel celnicí v terminálu jedna. Angel na něj vzrušeně

mávala.

"Glasgow," podivila se. "Co jste tam dělal?"

"Zjišťoval, co Skoti nosí pod sukněma."

Rozesmála se a zavěsila se do něho. "Vy jste hroznej."

Vyšli ven a po zasněžené cestě dorazili k Fahyho dodávkovému morrisu. "Jsem rád, že tě vidím, Seane. Kampak?"

"Do hotelu v Bayswater," požádal Dillon. "Potřebuju se odhlásit."

"Pak pojedete k nám domů?" zeptala se Angel.

"Ano," přikývl Dillon, "ale nejdřív musím vyzvednout pro Dannyho dárek v pohřebním ústavu ve Whitechapelu."

"A copak by to jako mělo být, Seane?" tázal se Fahy.

"Asi pětadvacet kilo semtexu."

Vůz zakolísal a lehce sklouzl, Fahy se ho snažil ovládnout. "Svatá matko boží!" zvolal.

U pohřebního ústavu dovedl noční vrátný Dillona k přednímu vchodu.

"Pan Hilton, ano? Slečna Myra vás očekává, pane."

"Já vím, kudy mám jít."

Dillon vystoupil po schodech, prošel chodbou a otevřel dveře od předpokoje kanceláře. Myra na něj čekala. "Pojďte dál," požádala ho.

Měla na sobě černý kalhotový kostým a kouřila cigaretu. Posadila se za stůl a jednou rukou poklepala na bednu. "Tady to je. Kde jsou peníze?"

Dillon položil aktovku na bednu a otevřel ji. Vyndal z ní patnáct tisíc, balíček po balíčku, a rozložil je před ní. V aktovce zůstalo pět tisíc dolarů, Walther s tlumičem značky Carswell a Beretta. Zavřel aktovku a usmál se.

"Je příjemné s vámi obchodovat."

Položil aktovku na bednu a celé to zvedl, Myra mu šla otevřít.

"Co s tím chcete dělat, vyhodit do vzduchu Parlament?"

"To chtěl udělat Guy Fawkes," vysvětlil jí, prošel na chodbu a sestoupil po schodech.

Chodník byl zmrzlý, Dillon sešel na vozovku a odbočil za roh k autu.

Billy nervózně čekal ve stínu, ručně vytlačil bavoráka ulicí nahoru kolem zaparkovaných aut a potom spatřil Dillona, jak se zastavil u Morrisa. Angel otevřela zadní dveře a Dillon uložil bednu dovnitř. Pak se oba přidali k Fahymu.

"To je ono, Seane?"

"To je ono, Danny, plná škatule semtexu s označením továrny, dodáno přímo z Prahy. Ted' odsud ale vypadneme, máme před sebou dlouhou noc."

Fahy projel několika postranními uličkami a odbočil na hlavní třídu. Když se zařadil do dopravního proudu, Billy za ním vyrazil.

DVANÁCT

Z technických důvodů nemohl Lear odstartovat z letiště Aldergrove dříve než v pět třicet. Bylo tři čtvrtě na sedm, když Brosnan a Mary přistáli v Gatwicku. Čekala na ně limuzína z Ministerstva obrany. Mary zkusila telefon v autě a zastihla Fergusona v bytě na Cavendish Square.

Stál u krbu a zahříval se, když je Kim uvedl do obývacího. "Hnusné počasí a další sníh se dá ještě čekat, obávám se." Usrkl trochu čaje. "No, aspoň že vy jste zůstali celí, přátelé, určitě to musel být osvěžující zážitek."

"To je jeden způsob, jak tomu říkat."

"Jste si naprosto jistí, že to byl Dillon?"

"No, řekněme to takhle," začal Brosnan, "jestli to nebyl on, tak to byla pekelná náhoda, že se zrovna někdo rozhodl zastřelit v téhle chvíli Tommyho McGuirea. A pak tady máme ten divadelní výstup, stará

bába, to je pro Dillona typické."

"Ano, zcela pozoruhodné."

"Bezpochyby nebyl v letadle do Londýna, pane," dodala Mary.

"Chceš říct, že si myslíš, že nebyl v letadle," opravil ji Ferguson. "Podle toho, co už všechno vím, mohl se ten mizerný chlap vydávat za pilota. Zdá se, že je schopný všeho."

"Další letadlo odlétá do Londýna v osm třicet, pane. Plukovník McLeod slíbil, že ho nechá důkladně přikontrolovat."

"Ztráta času." Ferguson se obrátil na Brosnana. "Domnívám se, že souhlasíš, Martine?"

"Bohužel ano."

"Teď si projdeme celou záležitost ještě jednou. Vyprávějte mi, co se všechno stalo."

Když Mary skončila, řekl Ferguson: "Před krátkou chvílí jsem si prověřoval plán leteckých spojení z letiště Aldergrove. V úvahu přicházejí letadla do Manchesteru, Birminghamu, Glasgowu. V šest třicet letělo dokonce letadlo do Paříže. Není problém vrátit se odtamtud do Londýna. Tady by byl zítra."

"A pak vždycky ještě existuje cesta po moři," upozornil ho Brosnan. "Trajekt z Larmu do Stranraer ve Skotsku a odtamtud rychlíkem do Londýna."

"K tomu připočítejme skutečnost, že mohl překročit irské hranice, dorazit do Dublinu a odtamtud pokračovat dál více než deseti různými způsoby," řekla Mary, "což nás nikam nedovede."

"Zajímavý je důvod jeho cesty," uvažoval nahlas Ferguson. "Nevěděl o vašem úmyslu vyhledat McGuirea dříve než včera pozdě večer, když Brown předal tu zprávu Novikovové, a přesto časně ráno vystartoval do Belfastu. Proč?"

"Aby umlčel McGuirea," řekla Mary. "Zajímavé na tom všem je, že jsme setkání s McGuirem naplánovali na druhou hodinu, ale přišli jsme skoro o půl hodiny dřív. Kdybychom tam nedorazili dřív, Dillon by se k němu byl dostal první."

"I tak si Dillon nemůže být jistý tím, co vám McGuire vyžvanil, pokud vůbec něco."

"Jde o to, pane, že Dillon věděl, že McGuire na něj něco má, a proto podstoupil takové riziko, aby ho zastihl. Evidentně se jedná o informaci, že ten Jack Harvey dodával zbraně při londýnské akci v jedenaosmdesátém."

"Ano, když jsi mi telefonovala z letiště Aldergrove před odletem, trochu jsem to prověřil. Detektivní inspektor Lane ze Speciálního oddělení mi sdělil, že Harvey je známý gangster, a to velkého formátu. Drogy, prostitute a tak dál. Policie po něm už léta jde a bez úspěchu. Naneštěstí je teď taky zavedeným obchodníkem. Nemovitosti, kluby, sázkové kanceláře."

"Co tím chcete říct, pane?" zeptala se Mary.

"Že to není tak jednoduché, jak si možná myslíš. Nemůžeme prostě sebrat Harveye a vyslýchat ho, protože někdo, kdo je dnes mrtvý, ho obvinil z něčeho, co se stalo před deseti lety. Buď rozumná, moje drahá. Tíše by seděl a tým nejlepších právníků v Londýně by ho dostal ven z vazby v rekordním čase."

"Jinými slovy, u soudu by se tomu vysmáli?" řekl Brosnan.

"Přesně tak," povzdychl Ferguson. "Vždycky jsem fandil myšlence, že pokud jde o kriminální vrstvy, tak jediný způsob, jak dosáhnout nějaké spravedlnosti, je soustředit všechny advokáty na nejbližším náměstí a postřílet je."

Brosnan pohlédl oknem, drobně sněžilo. "Existuje další možnost."

"Předpokládám, že narážíš na svého přítele Flooda." Ferguson se křečovitě usmál. "Vůbec nic tě nezastaví, abys hledal jeho rady; ale určitě zůstaneš v rámci legální činnosti, že?"

"Samozřejmě, pane brigádní generále, to slibuju." Brosnan si vzal kabát. "Pojď, Mary, jdeme navštívit Harryho."

Sledovat dodávkový Morris nebylo pro Billyho na motocyklu BMW žádným velkým problémem. Sníh ležel jen po stranách vozovky a silnice z dehtového makadamu byla vlhká. Celou cestu z Londýna i přes Dorking byl dopravní provoz velice hustý. Na silnici do Horshamu špička povolila, ale pořád ještě mohl zůstat nenápadný.

Byl rád, když Morris odbočil u značky do Grimethorpe, protože přestalo sněžit, obloha se vyjasnila a objevil se na ní půlměsíc. Billy vypnul světlo a v jistém odstupu sledoval světla Morrisu. Stal se pro něj

neviditelný. Když vůz zahrnul u odbočky do Doxley, opatrně zastavil na okraji kopce a sledoval, jak světla projíždějí branami farmy.

Vypnul motor a sjel nehlučně dolů. U brány zastavil a přečetl si dřevěnou tabulku s označením Farma Cadge End. Kráčel cestou mezi stromy a viděl dovnitř osvětleného interiéru stodoly na druhé straně dvora. Dillon, Fahy a Angel stáli u morrise, Dillon se otočil, vyšel ven a pustil se přes dvůr. Billy se dal na útěk, vrátil se k motorce, nasedl a sjel dolů z kopce; motor zapnul, až když byl v jisté vzdálenosti od farmy. O pět minut později se již vracel po hlavní do Londýna.

Dillon zatelefonoval z obýváku Makejevovi do jeho pařížského apartmá. "To jsem já," ohlásil se.

"Dělal jsem si starosti," vyhrkl Makejev, "co s Táňou...?"

"Táňa si zvolila svou vlastní cestu," řekl Dillon. "To jsem ti říkal. To byl její způsob, jak zajistit, aby z ní nic nedostali."

"A ta věc, co ses o ní zmiňoval, ta cesta do Belfastu?"

"O to už je postaráno. Všechny systémy fungují, Josefe."

"Kdy?"

"Válečný kabinet se schází v Downing Street v deset ráno. Tou dobou udeříme."

"Ale jak?"

"O tom si budeš moct přečíst v novinách. Teď je nejdůležitější, abys řekl Michaelu Arounovi, aby ráno zaletěl do St Denis. Doufám, že tam dorazím někdy odpoledne."

"To to půjde tak rychle?"

"No, já se tu zdržovat nebudu. A co ty, Josefe?"

"Já si myslím, že docela dobře můžu podniknout ten let z Paříže do St Denis s Arounem a Rašidem."

"Dobře. Tak tedy na naše příští radostné setkání - a připomeň Arounovi ten druhý milion."

Dillon zavěsil, zapálil si cigaretu, potom zvedl znovu sluchátko a zavolal letiště Grimethorpe. Po chvíli to někdo zvedl.

"Tady Bili Grant." Zdálo se, že je mírně opilý.

"Peter Hilton, pane Grante."

"Ale," protáhl Grant, "čím vám můžu posloužit?"

"Jde o tu cestu, co jsem chtěl podniknout do Land's End; myslím zítra."

"V kolik hodin?"

"Kdybyste mohl být připraven od dvanácti hodin. Vyhovuje vám to?"

"Pokud nepřípadně sníh, to bysme mohli být v bryndě."

Grant pomalu pokládal sluchátko. Sáhl po láhvi skotské a štědře si nalil. Potom otevřel zásuvku stolu. Uvnitř byl starý služební revolver značky Webley a krabice nábojů ráže 0.38. Nabil zbraň a potom ji vrátil zpátky.

"V pořádku, pane Hiltone, budeme se jen muset podívat, o co vám jde," pronesl tiše a hodil do sebe whisky.

"Jestli znám Jacka Harveye?" Harry Flood se rozesmál; seděl za stolem a otočil se na Mordecaie Fletchera. "Znám ho, Mordecai?"

Obr se usmál. "Ano. Myslím, že můžeš potvrdit, že pana Harveye známe dost dobře." Brosnan s Mary ještě pořád postávali.

"Posadte se, pro pána boha, a řekněte mi, co se stalo v Belfastu," vyzval je Flood.

Mary mu poskytla stručný přehled ocele záležitosti. Nakonec řekla: "Myslíte si, že v jedenaosmdesátém dodal Dillonovi zbraň Harvey?"

"U Jacka Harveye by mě nic nepřekvapilo. On a jeho neter Myra spravují malé neprodyšné impérium, které zahrnuje nejrozumnější druhy kriminální činnosti. Ženy, drogy, vymáhání peněz za ochranu, ozbrojené loupeže ve velkém, na co si vzpomenete, ale zbraně pro IRA?" Zvedl oči směrem k Mordecaiovi. "Co si myslíš?"

"Vyhrabal by mrtvolu své babičky a prodal ji, kdyby se na tom dalo něco trhnout."

"Velice trefné." Flood se obrátil na Mary. "Tady máte odpověď."

"Výborně," řekl Brosnan, "a jestli Dillon využil Harveye v jedenaosmdesátém, je naděje, že ho využije zas."

"Na základě vaší historky by policie u Harveye nijak nepochodila, to určitě víte. Šel by od toho," upřesnil Flood.

"Představoval bych si, že pan profesor má na mysli mnohem jemnější přístup, jak to z toho parchanta vytlout," ušklíbl se Mordecai a udeřil pěstí do dlaně druhé ruky.

Mary se obrátila k Brosnanovi, ten pokrčil rameny. "Co jiného byste navrhovali? U člověka jako Harvey nikdo po dobrém nepochodí."

"Mám nápad," vyhrkl Harry Flood. "Harvey na mne v poslední době značně naléhal, abysme vytvořili partnerské společenství. Co kdybych mu dal vědět, že bych se s ním rád sešel a o některých věcech si popovídal?"

"Výborně," souhlasil Brosnan, "ale co nejdřív. Nemůžeme se moc flákat, Harry."

Myra seděla u strýčkova stolu a procházela si klubové účty, když jí zatelefonoval Flood.

"Harry," vydechla, "to je ale příjemné překvapení."

"Doufal jsem, že prohodím pár slov s Jackem."

"Není možné, Harry, je v Manchesteru na nějakém společenském podniknutí sportovních klubů střední Anglie."

"Kdy se má vrátit?"

"Co nejdřív. K polednímu má cosi obchodního, musí vstávat brzy, aby stihl v sedm třicet vlak z Manchesteru, v něm si dá i snídani."

"Takže by měl být u tebe kolem deváté?"

"Spíš v půl desáté, při tý dopolední špičce. Poslouchej, Harry, o co jde?"

"Tak jsem uvažoval, Myro, možná jsem byl hloupý. Totiž co se týče toho partnerství. Jack by mohl mít pravdu, třeba bysme společně hodně dokázali."

"No, jsem si jistá, že bude mít radost, až to uslyší," řekla Myra.

"Uvidíme se tedy v devět třicet ráno, přijdu s mým účetním," oznámil jí Flood a zavěsil.

Myra se ještě chvilku dívala na telefon, pak zvedla sluchátko a zavolala do Manchesteru svému strýčkovi. Jack Harvey měl v sobě šampaňské a více než jednu brandy a byl v báječné náladě.

"Myro, lásko moje, co se děje? Hoří nebo se srazila nějaká vesmírná tělesa?"

"Ještě něco zajímavějšího. Telefonoval Harry Flood."

Řekla mu, co se stalo, a Harvey okamžitě vystřízlivěl. "Tak on se chce se mnou v půl desáté sejít?"

"Přesně tak. Co si o tom myslíš?"

"Myslím, že je to všechno pěkný nesmysl. Proč by takhle najednou změnil svůj názor? Ne, mně se to nelíbí."

"Mám mu zavolat a zrušit to?"

"Ne, vůbec ne, sejdu se s ním. Jen si dáme pozor, to je všechno."

"Poslouchej," řekla, "telefonoval Hilton, nebo jak se ten mizernej chlap jmenuje, a říkal mi, že chce to své zbožíčko. Zastavil se tady, zaplatil v hotovosti a dal se zase svou cestou. Je to tak v pořádku?"

"Hodná holka. A co se týče Flooda, tak tě chci jen poprosit, abys byla připravená poskytnout mu náležité přijetí, jen tak pro případ. Víš, co myslím?"

"Myslím, že jo, Jacku," přitakala, "myslím, že ano."

"Sejdeme se před Harveyovou pohřební službou krátce před půl desátou ráno," řekl Harry Flood.

"Vezmu s sebou Mordecaie a ty můžeš hrát mého účetního," obrátil se k Brosnanovi.

"A co já?" zeptala se Mary.

"Uvidíme."

Brosnan vstal, přistoupil k francouzskému oknu, tam se zastavil a díval se na řeku. "Kdybych tak věděl, co právě teď ten parchant dělá," povzdychl.

"Zítra, Martine," ujistil ho Flood. "Všeho se dostane tomu, kdo čeká."

Bylo kolem půlnoci, když Billy zaparkoval BMW na dvoře za whitechapelským komplexem budov a vešel dovnitř. Unaveně vylezl po schodech k Myřině apartmá. Slyšela ho přicházet, otevřela dveře a zůstala stát; jejím krátkým nočním úborem pronikalo světlo.

"Ahoj, sluníčko, dokázals to?" obrátila se na Billyho.

"Jsem strašně promrzlej," řekl místo pozdravu.

Zavedla ho dovnitř, posadila ho a začala mu rozepínat kožený oblek. "Kam jel?"

Sáhl po láhvi brandy, nalil si velkou dávku a hodil ji do sebe. "Jenom hodinu od Londýna, Myro, ale v tom pitomém místě dávají lišky dobrou noc."

Vyprávěl jí o všem, o Dorkingu, silnici do Horshamu, Grimethorpe, Doxley a o farmě Cadge End.

"Skvělé, sluníčko. Teď potřebuješ vanu horké vody."

Odešla do koupelny a roztočila kohoutky. Když se vrátila do obývacího pokoje, spal Billy na pohovce s roztaženými nohama. "Ach jo," povzdechla, přinesla deku, aby ho přikryla, a potom odešla sama do ložnice.

Když zaklepal Makejev na dveře v avenue Victora Huga, přišel mu otevřít Rašid. "Máte pro nás zprávy?" zeptal se mladý Iráčan.

Makejev přikývl. "Kde je Michael?"

"Čeká na vás."

Rašid ho zavedl do přijímacího pokoje. U krbu stál Aroun. Měl na sobě černý smokink, protože se právě vrátil z opery.

"O co se jedná?" dotazoval se. "Stalo se něco?"

"Volal mi Dillon z Anglie. Chce, abys zaletěl ráno do St Denis. Sám tam prý dorazí někdy odpoledne."

Aroun byl rozrušením celý bledý. "Cože? Co má v plánu?"

Nalil Rusovi koňak a Rašid mu ho podal. "Říkal mi, že zamýšlí nějaký útok na britský válečný kabinet v Downing Street."

Nastalo úplné ticho, jen na Arounově obličeji byl patrný údiv. Nejdřív promluvil Rašid. "Válečný kabinet? Všechny členy? To je nemožné. Jak by něco takového mohl dokázat?"

"Nemám tušení," odpověděl Makejev. "Prostě jen tlumočím, co mi říkal, totiž že se válečný kabinet schází v deset ráno a že v tu dobu podnikne svůj krok."

"Bůh je velký," zvolal Michael Aroun. "Jestli to svede, teď, uprostřed války, než začne pozemní útok, mělo by to na celý arabský svět neuvěřitelný účinek."

"To si dovedu představit."

Aroun udělal krok dopředu a popadl pravou rukou Makejeva za klopu. "Dokáže to, Josefe, dokáže to udělat?"

"Zdá se, že si je jistý." Makejev se snažil vyprostit. "Já ti jen říkám, co vím od něj."

Aroun se otočil a chvíli hleděl do krbu. Potom řekl Rašidovi: "Vystartujeme v devět z letiště Charlese de Gaullea. Budeme tam asi za hodinu a něco."

"Podle vašich rozkazů," souhlasil Rašid.

"Teď zavolej starému Alphonseovi do Château. Chci, aby tam v době snídaně už nebyl. Může si vzít pár dní volna. Ať se tam zbytečně nemotá."

Rašid přikývl a odešel do studovny. "Alphonse?" zeptal se Makejev.

"Ten správce. Touto roční dobou je tam sám, dokud mu neřeknu, aby z místní vesnice přivedl další služebnictvo. Všichni patří k družině."

"Rád bych letěl s vámi, pokud to nevadí."

"Samozřejmě, Josefe." Aroun ještě nalil dvě skleničky koňaku. "Bůh mi odpusť, vím, že piju, a neměl bych, ale při téhle příležitosti..." Pozvedl skleničku. "Na Dillona, ať mu to vyjde tak, jak si naplánoval."

Byla jedna hodina po půlnoci. Fahy něco kutil na pracovním stole s jednou kyslíkovou láhví, když do stodoly vstoupil Dillon.

"Tak jak to jde?"

"Výborně," odpověděl Fahy. "Jsem skoro hotový. Tahle a ještě jedna. Jak je venku?"

Dillon otevřel dveře. "Přestalo sněžit, ale dá se čekat, že ještě bude. Sledoval jsem v televizi teletext."

Fahy přenesl kyslíkovou láhev k autu značky Ford Transit, vlezl dovnitř a velmi pečlivě ji připevnil k jedné trubce. Dillon ho sledoval. Za chvíli vešla Angel s konvičkou a dvěma hrníčky. "Kávu?" zeptala se.

"Rád." Její strýček si přidržel šálek. Nalila jemu i Dillonovi.

"Tak mě napadlo," začal Dillon. "Ta garáž, kde jsem chtěl, abys počkala s vozem, Angel; teď nemám moc velkou jistotu, že to je dobrý nápad."

Fahy přerušil práci, v ruce držel klíč na matice a podíval se na Dillona: "Proč ne?"

"Protože si v ní nechávala auto ta Ruska, co jsem s ní byl ve spojení. Policie o ní pravděpodobně ví. Jestli mají pod kontrolou její byt, tak je taky docela dost možné, že hlídají i tu garáž."

"Takže co navrhuješ?"

"Pamatujete se, kde jsem bydlel, v tom hotelu v Bayswater Road? Vedle je velký obchodní dům a za ním parkoviště. To použijeme. Žádný velký rozdíl v tom nebude," vysvětloval Angel. "Ukážu ti to, až tamtudy pojedeme."

"Jak řeknete, tak to bude, pane Dillone." Zůstala ve stodole a dívala se, jak Fahy umístil poslední improvizovanou bombu a vrátil se k pracovnímu stolu. "Tak jsem přemýšlela, pane Dillone, o tom místě ve Francii, o tom St Denis?"

"Co je s tím?"

"Vy tam po tom všem hned odletíte?"

"Přesně tak."

"Kde zůstaneme my?" zeptala se opatrně.

Fahy přerušil práci a otřel si ruce. "Má pravdu, Seane."

"S vámi bude všechno v pořádku, s oběma," ujistil je Dillon. "Tohle je jasná věc, Danny, ta nejjasnější, jakou jsem kdy rozjížděl. Nikoho nenapadne spojovat to s vámi nebo tímhle místem. Jestli to zítra vyjde, a ono to vyjde, tak se sem do půl dvanácté vrátíme; sem k vám domů já už nepojedu, no, a tím to skončí."

"Když to říkáš ty..." řekl váhavě Fahy.

"Ale já to myslím vážně, Danny, a jestli si děláš starosti kvůli penězům, tak se nestarej. Dostaneš svůj podíl. Ten člověk, pro kterého pracuju, je schopen zařídit vyplacení financí kdekoliv. Můžeš peníze dostat tady, jestli budeš chtít, nebo někde v Evropě, jestli se ti to líp hodí."

"Jistě, peníze nikdy nebyly to nejdůležitější, Seane, a ty to víš. Jde jen o to, jestli se může něco pokazit, cokoli," pokrčil rameny. "Já totiž myslím na Angel."

"Neboj se. Kdyby existovalo nějaké riziko, byl bych první, kdo by vás vzal s sebou, ale žádné nebude."

Dillon objal děvče kolem ramen. "Ty jsi z toho celá pryč, vid'?"

"Zvedá se mi žaludek, že se něco hrozného stane, pane Dillone."

"Jdi si lehnout," postrčil ji ke dveřím. "Odjíždíme v osm."

"Vůbec nebudu spát, ani oka nezamhouřím."

"Zkus to. Teď jdi, to je rozkaz."

Neochotně vyšla. Dillon si zapálil další cigaretu a obrátil se znovu k Fahymu. "Můžu s něčím pomoci?"

"Ne, ještě půl hodiny a bude to hotový. Jdi si taky lehnout, Seane. Pokud jde o mne, jsem na tom tak špatně jako Angel. Myslím, že stejně neusnu. Mimochodem, našel jsem tu pro tebe nějaký obnošený jezdecký kalhoty," dodal Fahy. "Jsou támhle u ty motorky."

Bylo tam sako, kožené kalhoty a boty. Vše už do značné míry posloužilo a Dillon se usmál. "To mě vrací do mladých let. Jdu si to vyzkoušet."

Fahy chvíli postál a projel si rukou po čele nad očima, jako by byl unaven. "Poslouchej, Seane, musí to být nutně zítra?"

"Jsou nějaké problémy?"

"Říkal jsem ti, že chci na ty kyslíkové láhve přivařit nějaký žebra nebo křídýlka, něco takovýho, aby měly při letu lepší stabilitu. Nemám čas udělat to teď." Odhodil klíč na ponk. "Všechno je moc narychlo, Seane."

"Dávej vinu Martinu Brosnanovi, jemu a jeho milým přátelům, Danny, ne mně," odpověděl mu Dillon. "To oni mi funí na krk. Málem mě v Belfastu dostali. Bůh ví, kdy se znovu objeví. Ne, Danny, je to buď a nebo."

Otočil se a vyšel ven. Fahy zdráhavě zvedl klíč a pustil se znovu do práce.

Kožené kalhoty nebyly vůbec špatné. Dillon stál před zrcadlem zabudovaným ve skříni a zapínal si sako. "No, podívej se na to!" hvízdal tiše. "Jako by mi znovu bylo osmnáct, kdy byl svět mladý a zdálo se, že je všechno možné."

Zase si sako rozepnul, svlékl ho, potom otevřel aktovku a rozložil před sebou neprůstřelnou vestu, kterou mu dala Táňa při jejich prvním setkání. Pohodlně si ji na sebe navlékl, upevnil poutka z přilnavé nylonové tkaniny a potom si znovu navlékl sako.

Posadil se na postel, z aktovky vyndal walthera, zkontroloval ho a na příslušné místo přišrouboval tlumič. Dále si prověřil berettu a položil ji na skříňku u postele tak, aby ji měl po ruce. Aktovku uložil do skříně, potom zhasl světlo, lehl si na postel a ve tmě pozoroval strop.

Nikdy se nenechal ovládat city, kvůli ničemu, ani teď, v předvečer největší akce svého života. "Tímhle se zapíšeš do historie, Seane," řekl si tiše. "Do historie."

Zavřel oči a po chvíli usnul.

V noci znovu sněžilo. Krátce po sedmé vyšel Fahy cestičkou k silnici, aby ji zkontroloval. Vrátil se a spatřil Dillona, jak stojí u dveří domku, jí sendvič se slaninou a v ruce drží hrníček čaje.

"Nevím, jak ti může chutnat," podivil se Fahy. "Já bych nedokázal nic spolknout. Hned bych to vyzvracel."

"Jsi z toho moc vystrašený, Danny?"

"K smrti."

"To je dobrý. Dodá ti to ten správný elán, ten je nakonec rozhodující."

Přešli stodolu a zastavili se u forda transitu. "Nuže, je připravený tak, jak už nikdy nebude," řekl Fahy.

Dillon mu položil ruku na rameno. "Udělal jsi zázračnou věc, Danny, zázračnou."

Za nimi se objevila Angel. Byla už oblečena na cestu, měla na sobě staré kalhoty a kozačky, bundu, svetr a skotský baret. "Vyrážíme?"

"Ještě je brzy," řekl Dillon. "Dáme do vozu motorku."

Otevřeli zadní dveře u morrise, přisunuli k nim nájezdni plošinku a dovnitř po ní vytlačili motorku. Dillon ji postavil na stojan a Fahy zasunul plošinku. Hodil tam i ochrannou helmu. "Tahle je pro tebe. Já budu mít svou ve fordce." Zaváhal. "Máš s sebou zbraň, Seane?"

Dillon vytáhl z černého koženého saka berettu. "A co ty?"

"Ježíši, Seane, já jsem vždycky nenáviděl zbraň, to ty víš."

Dillon uložil pistoli a zapnul si sako. Zavřel dveře vozu. "Oba v pořádku?" ujišťoval se.

"Jsme tedy připraveni odstartovat?" zeptala se Angel.

Dillon se podíval na hodinky. "Ještě ne. Řekl jsem, že vyjedeme v osm. Nemůžeme tam být příliš brzy. Máme čas ještě na jeden šálek čaje."

Odešli do domku a Angel postavila konvici na sporák. Dillon si zapálil cigaretu a opřel se o výlevku.

"Máte vy vůbec nějaké nervy?" zeptala se ho Angel. "Já cítím srdce až v krku."

Fahy zvolal: "Pojď se podívat na tohle, Seane."

Dillon vešel do obývacího pokoje. Televizor v rohu byl zapnutý a ranní zpravodajství přinášelo také informace o počasí, o sněhu, který napadl přes noc v Londýně. Stromy na náměstích, sochy, památníky i chodníky byly zasněžené.

"To není dobré," podotkl Fahy.

"Nelam si hlavu, vozovky jsou čisté," ujistil ho Dillon. Zrovna vešla Angel s podnosem. "Šálek dobrého čaje, Danny, hodně cukru kvůli energii a vydáme se na cestu."

V bytě na Lowndes Square vařil Brosnan v kuchyni vejce a očima hlídal topinky. Zazvonil telefon.

Sluchátko zvedla Mary. Po chvíli nahlédla do kuchyně. "Volá Harry, chtěl by ti něco říct."

Brosnan zvedl sluchátko. "Jak to jde?"

"V pořádku, starouši, jen se tak ujišťuju, že vyrazíš včas."

"Tak jak to všechno zvládneme?"

"Musíme mu na všechno kejnout, ale taky se musíme ukázat jako drsníci."

"Souhlasím," řekl Brosnan.

"Předpokládám, že by se to Mary nelíbilo."

"Obávám se, že ne."

"Takže tam nemusí chodit. Nech to na mně, já to nějak zvládnou. Brzy se uvidíme."

Brosnan zavěsil a vrátil se do kuchyně. Mary dodělávala vejíčka a topinky a nalévala do šálků čaj. "Co říkal?" zeptala se.

"Nic zvláštního. Jen chtěl vědět, jaký by byl nejlepší postup."

"Předpokládám, že podle tebe je nejlepší vzít Harveye po hlavě pořádným klackem!"

"Něco v tom duchu."

"A co takhle mu nasadit palečnice, Martine?"

"A vlastně proč ne?" Sáhl si pro topinku. "Jestli to pomůže."

Ranní dopravní provoz na horshamské silnici do Dorkingu a dále do Londýna se vzhledem k počasí zpomalil. Angel a Dillon jeli v morrisu napřed, Fahy těsně v závěsu ve fordě transitu. Dívka byla evidentně nervózní. Kotníky rukou jí zbělaly, jak pevně svírala volant, ale řídila mimořádně dobře. Epsom, Kingston, Temze, Putney Bridge. Ve čtvrt na deset už projížděli po Bayswater Road směrem k hotelu.

"Támhle," ukázal Dillon. "Tam je ten obchodní dům. Vjezd na parkoviště je dole." Odbočila, přeřadila na jedničku a velmi pomalu vjížděla na poměrně plné parkoviště. "Támhle na druhém konci," řekl Dillon.

"Tam je zrovna místo."

Parkoval tam obrovský trajler přikrytý fólií z plastické hmoty zasypanou sněhem. Angel zabrzdila na druhé straně a Fahy postavil vůz vedle. Dillon vyskočil, nasadil si ochrannou přilbu, obešel vůz a otevřel dveře. Nastavil plošinku do náležité polohy, vlezl dovnitř a vyprostil motorku. Angel mu pomáhala. Když přehazoval nohu přes sedadlo motocyklu, zasunula Angel plošinku zpátky do vozu a zavřela dveře. Dillon nastartoval, motor poslušně zareagoval a zaburácením se přihlásil k životu. Podíval se na hodinky, bylo devět dvacet. Vytáhl motorku na stojánek a přešel k Fahymu ve fordce.

"Uvědom si, že rozhodující je načasování, nemůžeme pořád dokola objíždět Whitehall, někomu by to mohlo být nápadné. Jestli tam přijedeme moc brzo, pokus se to všechno pozdržet na Victoria Embankment. Předstírej, že máš poruchu, a já zastavím, jako že pomáhám, ale od toho nábreží směrem k Horse Guards Avenue, k rohu s Whitehallem to bude trvat jen minutu, nezapomeň na to."

"Ježíši, Seane," Fahy vypadal poděšeně.

"Klid, Danny, klid," mírnil ho Dillon. "Bude to perfektní, uvidíš. Ted' vystartuj."

Znovu přehodil nohu přes sedadlo motorky a Angel řekla: "Modlila jsem se za vás včera večer, pane Dillone."

"No, tak je to tedy v pořádku. Brzy se uvidíme." Rozjel se a zařadil se za fordku.

TŘINÁCT

Harry Flood a Mordecai čekali v mercedesu, Salter seděl za volantem. Před pohřebním ústavem ve Whitechapelu zastavil taxík a Brosnan s Mary vystoupili. Opatrně se přebrodili sněhem na chodníku a Flood jim otevřel dveře, aby mohli nastoupit.

Pohlédl na hodinky. "Bude skoro půl desáté. Bylo by dobré, kdybysme rovnou vyrazili."

Z náprsní kapsy vytáhl walthera a překontroloval závěr. "Chceš taky něco, Martine?" zeptal se.

Brosnan přikývl. "Není to špatný nápad."

Mordecai otevřel přihrádku na rukavice, vyndal browning a podal ho Brosnanovi. "Vyhovuje vám to, pane profesore?"

"Pro pána boha," vybuchla Mary, "někdo by si mohl myslet, že se pokoušíte rozpoutat třetí světovou

válku."

"Nebo jí také zabránit," oponoval Brosnan. "Napadlo tě to někdy?"

"Jdeme," vyběhl je Flood. Brosnan vylezl z auta a Mordecai vystoupil na druhé straně. Když se je Mary pokusila následovat, Flood ji zarazil: "Tentokrát ne, drahoušku. Řekl jsem Myře, že si s sebou vezmu účetního, toho zastoupí Martin, a Mordecai se mnou chodí všude. Víc nás nečekají."

"Tak podívejte se," vybuchla, "mně tenhle případ přidělili, úředně reprezentuji Ministerstvo obrany."

"To je v pořádku, alespoň pro vás. Charlie, postarej se o ni," požádal Flood Saltera a otočil se ke vchodu. Mordecai už zvonil.

Vrátný, který jim otvíral, se servilně usmíval. "Dobré ráno, pane Floode, pan Harvey se klaní a prosí, kdybyste laskavě chvilíčku posečkali. Právě se vrátil z Heathrow."

"V pořádku," souhlasil Flood a vyšel za vrátným do čekárny.

Místnost byla přiměřeně vybavena tmavými koženými křesly, kobercem, stěny měly rezavou barvu. Osvětlení poskytovaly hlavně napodobeniny svící a bylo slyšet hudbu přiměřenou prostředí, která se jemně linula z reproduktorů.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se Brosnan.

"Myslím, že se právě vrátil z Heathrow," usmál se Flood. "Nelam si hlavu."

Mordecai nakoukl přes vchod ke kapličkám věčného odpočinku. "Květiny, to mi na takovýchto místech připadá trochu komické. Vždycky si spojuju smrt s květinami."

"To si budu pamatovat, až přijde tvoje hodinka," řekl Flood. "Na vlastní přání žádné květiny."

Bylo přibližně devět čtyřicet, když Ford Transit zajel ke krajnici na Victoria Embankment. Fahymu se potily ruce. Ve zpětném zrcátku pozoroval Dillona, jak postavil motorku na stojan a jde k němu. Vyklonil se z okénka.

"Jsi v pořádku?"

"Je to fajn, Seane."

"Zůstaneme tady, než se do toho pustíme. Patnáct minut - to by bylo ideální. Jestli přijde policajt, prostě nastartuj a já pojedou za tebou. Budem se plazit kus po nábřeží, otočíme to a vrátíme se."

"Jasně, Seane." Fahymu jektaly zuby.

Dillon vytáhl balíček cigaret, dvě si dal do úst, zapálil je a jednu podal Fahymu. "To jen abych ti ukázal, jakej jsem romantickéj blázen," řekl a rozesmál se.

Když Harry Flood, Brosnan a Mordecai vešli do místnosti před kanceláří, čekala na ně Myra. Měla na sobě černý kalhotový kostým a kozačky a v ruce držela svazek dokumentů.

"Vypadáš velice rozhodně, Myro," pochválil ji Flood.

"To bych taky měla, Harry, víš, kolik tady musím zastat práce." Políbila ho na tvář a Mordecaiovi pokynula. "Ahoj, svalovce." Potom si prohlédla Brosnana. "A tohle je kdo?"

"Můj nový účetní, pan Smith."

"Opravdu?" Pokynula hlavou. "Jack čeká." Otevřela dveře a uvedla je do kanceláře.

Oheň v krbu jasně plápolal, v místnosti bylo teplo a útulno. Harvey seděl za stolem a kouřil svůj obvyklý doutník. Vlevo od něj seděl Billy na opěradle pohovky a přes koleno měl ledabyly přehozený plášť do deště.

"Jacku," volal Harry Flood. "Jsem rád, že tě vidím."

"Skutečně?" Harvey si prohlédl Brosnana. "Kdo je tohle?"

"Harryho nový účetní, strýčku Jacku." Myra obešla stůl a postavila se vedle něj. "To je pan Smith."

Harvey zavrtěl hlavou. "Ještě nikdy jsem neviděl účetního, který by vypadal jako pan Smith, ty snad jo, Myro?" Znovu se obrátil na Flooda. "Můj čas je drahocenný, Harry, co potřebuješ?"

"Dillona," vybafl Harry Flood. "Seana Dillona."

"Dillona?" Harvey vypadal naprosto zmateně. "A kdo je to, pro Kristovy rány, Dillon?"

"Takovej menší chlap," řekl Brosnan. "Ir, ačkoliv se dokáže vydávat, za koho chce. V jedenaosmdesátém jste mu prodal zbraně a trhaviny."

"To byla od tebe, Jacku, velká lumpárna," přidal se Harry Flood. "Vyhodil do vzduchu pořádný kus

Londýna, a teď si myslíme, že se chystá udělat něco podobného."

"A kam jinam by si šel pro potřebné vybavení než právě za starým kámošem - Jackem Harveyem?"
doplnil ho Brosnan. "Má to svou logiku, ne?"

Myra stiskla strýčkovi rameno, Harvey zčervenál a řekl: "Billy!"

Flood pozvedl ruku. "Rád bych podotkl, že jestli má pod tím kabátem pušku s krátkou hlavní, tak doufám, že ji má nataženou."

Billy okamžitě vypálil přes kabát a zasáhl Mordecaie, který se zrovna pokoušel vytasit svou pistoli, do levého stehna. Floodův walther vyjel jako blesk z kapsy a zasáhl Billyho do prsou, ten se zvrátil přes pohovku, ale ještě stačil vypálit z druhé hlavně a jedna střela zasáhla Flooda do levé paže.

Jack Harvey otevřel zásuvku, rychlým pohybem vytáhl revolver značky Smith & Wesson - a Brosnan ho zasáhl velice dobře mířenou střelou do ramene. Na okamžik nastal zmatek, místnost byla plná kouře a zápachu z korditu.

Myra se sklonila nad strýčkem, který se zhroutil do křesla, a naříkala. Obličej měla přísný a rozzlobený.

"Vy parchanti!" zvolala.

Flood se obrátil na Mordecaie: "Jsi v pořádku?"

"Budu, až si mě veme do parády dr. Aziz, Harry. Ten mladej parchant byl rychlejší."

Flood, který stále ještě držel walthera, si přidržoval levou paži; krev mu prosakovala mezi prsty. Pohlédl na Brosnana. "V pořádku, ukončeme to."

Udělal dva kroky ke stolu a namířil walthera přímo na Harveye. "Dostaneš to rovnou mezi oči, jestli nám neřekneš, co chceme vědět. Tak jak je to s tím Dillonem?"

"Jděte do hajzlu!" zařval Jack Harvey.

Flood na okamžik sklonil revolver a potom ho přesně namířil na Harveye. Myra vykřikla: "Ne, pro pána boha, nechte ho na pokoji. Ten člověk, co ho sháníte, se teď jmenuje Peter Hilton, strýček s ním jednal v jedenaosmdesátém. Tehdy si říkal Michael Coogan."

"A poslední dobou?"

"Koupil pětadvacet kilo semtexu. Zajel si pro to včera večer a zaplatil v hotovosti. Poslala jsem Billyho, aby ho sledoval na motorce."

"A kampak jel?"

"Sem." Vyndala ze stolu kousek papíru. "Zapsala jsem to všechno pro Jacka."

Flood se na to v rychlosti podíval a podal papír Brosnanovi, navzdory bolesti se pokusil o úsměv.

"Farma Cadge End, Martine, to zní slibně. Vypadněme odsud."

Vykročil ke dveřím, Mordecai se vybelhal před ním, kapala z nich krev. Myra přistoupila k Billymu, který hlasitě sténal. Otočila se a řekla drsně: "Za tohle vás prásknu, vás všechny."

"Ne, to neuděláš, Myro," doporučil jí Harry Flood. "Jestli jsi rozumná, tak si všechno necháš pro sebe a zavoláš svému osobnímu lékaři." Otočil se, vykročil ven a Brosnan ho následoval.

Bylo krátce před desátou, když nastupovali do mercedesu. Charlie Salter řekl: "Ježíši, Harry, koberečky budou samá krev."

"Jen jed', Charlie, vždyť víš kam."

Mary vypadala zachmuřeně. "Co se tam stalo?"

"Tohle." Brosnan vytáhl kousek papíru s instrukcemi, jak se dostat na farmu Cadge End.

"Můj ty bože," vydechla Mary, když si vše přečetla. "Hned zavolám brigádnímu generáloví."

"Ne, raději ne. Myslím, že tohle je naše věc, když uvažíme všechny trable, které nám to způsobilo, a vůbec celkové poškození a újmy. Souhlasíš s tím, Martine?" obrátil se Flood na Brosnana.

"Určitě."

"Tedy nejdřív se zastavíme v jednom malém tichém soukromém sanatoriu ve Wappingu, které vede můj dobrý přítel doktor Aziz. Ten se postará o Mordecaie a podívá se mi na tu ruku. A pak - Cadge End."

Když Fahy odbočoval z nábřeží Victoria Embankment do Horse Guards Avenue kolem budovy Ministerstva obrany, potil se, přestože bylo chladno. Vozovka byla vlhká, ale beze sněhu, sníh se držel jen na chodnících, stromech a budovách po obou stranách. Ve zpětném zrcátku viděl Dillona v černých

kožených kalhotách na motocyklu. Nevěštil nic dobrého. Potom nastal okamžik pravdy. Zdálo se, jako by se všechno odehrálo naráz.

Zastavil na křižovatce ulic Horse Guards Avenue a Whitehall v takovém úhlu, jaký si předem stanovil. Na druhé straně ulice v Horse Guards Parádě seděli dva policisté Královského jezdeckého jako obvykle na koních a měli tasené šavle.

O kousek dále stál další policista, otočil se a zahlédl dodávkový vůz. Fahy vypnul motor, nastavil časové spínače a nasadil si ochrannou přilbu. Když vystoupil z vozu a zamkl dveře, volal na něho přítomný policista a vyrazil směrem k Fahymu. Dillon přijel obloukem k Dannymu, ten přehodil nohu přes zadní sedadlo a ujížděli kolem udiveného policisty pryč; rychle se vzdalovali k Trafalgarskému náměstí. Když se Dillon zařadil do jízdního pruhu kolem náměstí, ozval se první výbuch. Následoval další, možná i dva, a potom vybuchlo všechno najednou zároveň se sebezničující explozí dodávkového vozu.

Dillon jel dále, ne příliš rychle, přes Admiralty Arch a po ulici Mail. Projel kolem Marble Arch a v deseti minutách odbočoval do Bayswater Road. Krátce nato vjížděl na parkoviště u obchodního domu. Angel okamžitě vystoupila z vozu. Otevřela dveře, umístila nájezdni plošinku a Dillon s Fahym strčili motorku dovnitř. Rychle zabouchli dveře.

"Vyšlo to?" ptala se Angel. "Fungovalo všechno, jak mělo?"

"Teď toho nech. Vlez si za volant a uhaněj," nařídil jí Dillon. Za minutu už zahýbali z Bayswater Road.

"Prostě se vrať tou cestou, kterou jsme přijeli, a ne moc rychle," radil Dillon.

Fahy zapnul rádio a snažil se vyladit různé stanice BBC. "Nic," zabručel. "Jen blbá muzika a kecy."

"Nech to zapnutý," přikázal mu Dillon, "prostě musíš mít trpělivost. Za chvíli všechno uslyšíš."

Zapálil si cigaretu, pohodlně se usadil a tiše si pohvizdoval.

V malém sále soukromého sanatoria jen kousek od wappingské hlavní třídy ležel Mordecai Fletcher na operačním stole a doktor Aziz, šedovlasý Ind s kulatými ocelovými brýlemi, vyšetřoval zranění stehna.

"Harry, příteli, já jsem si myslel, žeš už něčeho takového nechal," obrátil se na Flooda. "Ale tady jsme na tom jako tenkrát v Bombaji."

Flood seděl v křesle, bez saka, a jedna indická sestřička mu ošetřovala zranění na ruce. Rukáv u košile odstříhla a tampónem dezinfikovala ránu. Brosnan a Mary postávali poblíž jako pozorovatelé.

"Jak je na tom?" zeptal se Flood Azize.

"Bude tu muset zůstat dva tři dni. Některé střely můžu vyndat jen při anestetiku, a je zasažená tepna. Teď se podíváme na tebe."

Podržel Floodovu paži a pinzetou jemně ošetřoval ránu. Sestra držela smaltovanou misku. Aziz do ní odhodil jeden brok a potom ještě dva. Flood sebou škubal bolestí. Ind našel ještě jeden brok. "Tak to by mohlo stačit, Harry, ale budeme to muset zrentgenovat."

"Zatím to jen obvaž a udělej mi takovou pásku," řekl Flood. "Já se sem později vrátím."

"No, jak chceš."

Zručně mu paži obvázal, sestra mu pomáhala; potom otevřel skříňku a vyndal z ní balíček morfinových ampulek. Jednu píchl Floodovi do paže.

"Jako ve Vietnamu, Harry," podotkl Brosnan.

"To pomůže proti bolesti," řekl Aziz Floodovi, když mu sestra pomáhala do saka. "Ale radím ti vrátit se nejpozději dnes večer."

Sestra upevnila smyčku Floodovi za krkem a udělala mu opěrku pro ruku. Když mu navlékala přes ramena svrchník, rychle se rozletěly dveře a přičítal se Charlie Salter. "Vybuchlo snad celé peklo, právě jsem to slyšel v rádiu. Minometný útok na Downing Street."

"Ó, můj ty bože!" zvolala Mary Tannerová.

Flood vyběhl a ona se cestou obrátila na Brosnana. "Pojď, Martine, aspoň že víme, kam ten parchant ujel."

Válečný kabinet se toho rána sešel ve větším počtu než obvykle, patnáct členů včetně předsedy vlády.

Právě zahájili schůzi v zasedací místnosti v zadním traktu objektu číslo deset v Downing Street, když přistála první minometná střela. Opsala velkým obloukem asi dvě stě metrů od dodávkového fordu, který

stál na rohu ulic Horse Guards Avenue a Whitehall. Obrovský výbuch zřetelně slyšeli i v kanceláři brigádního generála Charlese Fergusona na Ministerstvu obrany, jejíž okna vedou na ulici Horse Guards Avenue.

"Pro Kristovy rány!" zvolal Ferguson a hnál se jako většina lidí v budově k nejbližšímu oknu.

Na Downing Street v zasedací místnosti kabinetu speciálním způsobem vyztužená okna popraskala, ale největší část účinku výbuchů absorbovaly speciální síťové záclony odolné vůči trhavinám. První bomba zanechala v zahradě kráter a vyrvala třešeň i s kořeny. Druhé dvě přistály kus dál od cíle v Mountbatten Green, kde parkovaly vozy žurnalistů. Jeden zasáhl střepiny ve stejném okamžiku, kdy do vzduchu vyletěl Fahyho dodávkový vůz. V zasedací místnosti kabinetu nenastala téměř žádná panika. Každý se někde přikrčil, někteří se skryli pod velkým stolem. Od rozbitých oken proudil dovnitř chladný vzduch, v dálce bylo slyšet hlasy.

Předseda vlády se vzpřimil a pokusil se o úsměv. S neuvěřitelným klidem pronesl: "Pánové, myslím, že bychom měli raději začít jednat někde jinde." Ze zasedací místnosti odcházel první.

Mary a Brosnan seděli v mercedesu na zadních sedadlech, Harry Flood vedle Charlieho Saltera, který zdolával hustou dopravu v nejlepší čas, jak jen to šlo.

"Podívejte, já potřebuju mluvit s brigádním generálem Fergusonem. Je to naléhavé," ozvala se Mary. Přejížděli přes Putney Bridge. Flood se otočil a podíval se na Brosnana. Ten přikývl. "Dobrá," řekl Flood. "Dělejte, jak chcete."

Mary použila telefon v autě, zavolala na Ministerstvo obrany, ale Fergusona nesehnala. Nechala v dozorcí místnosti číslo přenosného telefonu a zavěsila.

"Ten bude lítat z místa na místo jako šílenec, stejně jako ostatní," podotkl Brosnan a zapálil si cigaretu.

"V pořádku, Charlie," řekl Flood Salterovi. "Epsom, pak Dorking a dál až do Horshamu. Šlápni na to."

Blesková zpráva BBC, kterou zaslechli v dodávkovém morrisu, byla sdělena obvyklým klidným, nezaujatým způsobem. Přibližně v deset hodin dopoledne došlo k pumovému útoku na sídlo předsedy vlády v Downing Street číslo deset. Budova byla do jisté míry poškozena, ale předseda vlády i členové válečného kabinetu, kteří tou dobou právě zasedali, zůstali všichni v bezpečí.

"Ach bože, ne!" vzlykla Angel. Vůz zakolísal.

Dillon položil ruku na volant. "Opatrně, děvče," řekl klidně. "Dávej pozor na řízení."

Fahy vypadal, jako by zrovna onemocněl. "Kdybych jen měl čas přidělat na ty láhve nějaký žebra, tak by to dopadlo úplně jinak. Strašně jsi spěchal, Seane. Nechal jsi Brosnana, aby tě vyvedl z míry - a to se stalo osudný."

"Možná že jo," připustil Dillon, "ale koneckonců vadí jedině to, že jsme se netrefili."

Vytáhl si cigaretu, zapálil ji a náhle se začal bezmocně smát.

Aroun opustil Paříž v devět třicet, sám pilotoval tryskové letadlo Citation. Rašid měl průpravu jen pro funkci druhého pilota. Makejev v kabině za nimi četl ranní noviny. Aroun zavolal řídicí věž na letišti Maupertus v Cherbourgu, aby směl přistát v St Denis.

Řídicí věž mu povolení udělila a zároveň hlásila, že právě obdrželi bleskovou zprávu o pumovém útoku na britský kabinet v Downing Street v Londýně.

"Co se stalo?" dotazoval se Aroun.

"To je všechno, víc momentálně neřekli."

Aroun se nadšeně usmíval na Rašida. "Převezmi řízení a připrav se na přistání." Dohrabal se dozadu ke kabině a sedl si naproti Makejevovi. "Právě došla blesková zpráva. Pumový útok na Downing Street číslo 10."

Makejev odhodil noviny. "Co se stalo?"

"To je v tomto okamžiku vše." Aroun vzhlédl k nebi a rozpřáhl ruce. "Chvála bohu."

Ferguson stál u aut žurnalistů na Mountbatten Green s detektivním inspektorem Lanem a seržantem Mackiem. Mírně sněžilo a policejní soudní tým pečlivě pátral po Fahyho třetí minometné bombě, té,

která neexplodovala.

"Je to špatné, pane," poznamenal Lane. "Kdybych měl použít jednu staromódní frázi - přímo v srdci Impéria. Myslím totiž, jak je něco takového možné?"

"Protože jsme demokracie, inspektore, protože lidi mají právo si žít podle svého, to znamená, že nemůžeme přeměnit Londýn na obrněnou pevnost ve východoevropském stylu."

Přistoupil k nim mladý strážník s přenosným telefonem a něco zašeptal Mackiemu. "Promiňte, pane brigádní generále, je to naléhavé. Na lince je kapitánka Tannerová."

"Dejte mi to." Ferguson si vzal telefon. "Tady Ferguson. Chápu. Dej mi číslo." Posunkem pokynul Mackiemu, ten vytáhl bloček a tužku a číslo zapsal.

Mercedes projížděl Dorkingem, když se ozval telefon. Mary ho ihned zvedla. "Pan brigádní generál?"

"Co se děje?" dotazoval se.

"Ten minometný útok na číslo deset. Musel to být Dillon. Zjistili jsme, že si vyzvedl včera večer v Londýně pětadvacet kilo semtexu, dodal mu to Jack Harvey."

"Kde jste?"

"Právě vyjíždíme z Dorkingu, pane, jedeme cestou do Horshamu, Martin, já a Harry Flood. Máme na Dillona adresu."

"Dej mi ji." Opět pokynul Mackiemu, opakoval nahlas, co mu Mary říkala, aby si to mohl seržant poznamenat.

Mary řekla: "Silnice není moc dobrá, pane, je na ní sníh, ale na té farmě Cadge End bysme měli být za půl hodiny."

"Výborně. Žádnou nerozvážnost, Mary, drahoušku, ale ať vám ten parchant neuteče. Pošleme vám posilu, jak jen to bude možné. Pojedu ve svém autě, znáš číslo?"

"V pořádku, pane."

Mary zavěsila a Flood se otočil dozadu. "Jak to vypadá?"

"Posila na cestě, ale nemáme si ho nechat utéct."

Brosnan vytáhl z kapsy browning a překontroloval ho. "Taky že neuteče," zavrčel zlověstně. "Tentokrát ne."

Ferguson v klidu vyličil Laneovi, co se stalo. "Co myslíte, že podnikne Harvey, inspektore?"

"Od nějakého pokoutního lékaře se mu dostane ošetření někde v malém soukromém sanatoriu, pane."

"Správně, dejte to prověřit, a jestli tomu bude tak, jak říkáte, nezasahujte. Nechtě je jen sledovat. Ale ta farma Cadge End, tam pojedeme a rychle. Sežeňte vozy."

Lane a Mackie odešli a Ferguson se pustil za nimi. Na rohu se střetl s předsedou vlády. Měl na sobě tmavý svrchník. Přišel s ním ministr vnitra a několik asistentů. Spatřil Fergusona.

"Dillonova práce, pane brigádní generále?"

"Myslím, že ano, pane premiére."

"Dost těsně." Usmál se. "Příliš těsně, než aby se člověk cítil klidně. Tenhle Dillon je pozoruhodný člověk."

"Už moc dlouho nebude, pane. Konečně vím, kde ho hledat."

"Nebudu vás zdržovat, pane brigádní generále. Pokračujte všemi prostředky."

Ferguson se otočil a spěchal pryč.

Cestu mezi stromy u farmy Cadge End pokrývalo větší množství sněhu, než když odjížděli. Angel dokodrcala na dvůr a zatočila do stodoly. Vypnula motor, nastalo děsivé ticho.

"Tak co teď?" přerušil ho Fahy.

"Dáme si šálek dobrého čaje, ne?" Dillon vystoupil, obešel vůz, otevřel dveře a vytáhl plošinku. "Pomoz mi, Danny." Dostali motocykl ven a Dillon ho postavil na stojan. "Provedeno to bylo brilantně. Tys na tom udělal kus práce, Danny."

Angel šla napřed, oba muži ji následovali. "Ty v těle nemáš ani kousek nervu, vid', Seane?" rozčiloval se Fahy.

"Nikdy mi to nic neříkalo."

"To mně jo, Seane, a už vůbec nepotřebuju nákej mizernej čaj, ale whisky."

Vešel do obývacího pokoje a Dillon vystoupil po schodech do své ložnice. Vytáhl starý velký vak a rychle do něj naházел oblek, plášť do deště, košile, boty a další drobnosti. Překontroloval si náprsní tašku. Zbylo v ní asi čtyři sta liber. Otevřel aktovku, v níž měl pět tisíc dolarů jako zbytek peněz určených na výdaje a pistoli značky Walther s namontovaným tlumičem. Zbraň natáhl, nechal si ji připravenou pro případ potřeby, vrátil ji zpátky do aktovky společně s jerseykým řidičským průkazem a pilotním osvědčením. Rozepnul si sako, vytáhl berettu, překontroloval ji a potom ji zasunul za opasek kožených kalhot. Pažbu schoval pod sako.

Sestupoval po schodech dolů a v rukou nesl vak a aktovku. Fahy ve stoje sledoval televizi. Střídaly se tam záběry zasněženého Whitehallu, Downing Street a Mountbatten Green.

"Právě ukazovali předsedu vlády, jak zjišťuje způsobené škody. Vypadal, jako by na světě neměl žádný starosti."

"Ano, má štěstí," souhlasil Dillon.

Do místnosti vešla Angel a podala mu šálek čaje. "Co se stane teď, pane Dillone?"

"Ty víš velice dobře, co se stane, Angel. Odletím do nekonečných modrých dálek."

"Tam do toho St Denis?"

"Přesně tak."

"To se hodí tobě, Seane, jenže my tu zůstaneme a všechno odneseme," zmatkoval Fahy.

"A co byste asi měli odnášet?"

"Ty víš, co mám na mysli."

"Nikdo na vás nemá jakékoliv spojení, Danny. Můžete se cítit bezpečně až do soudního dne. Tihle hajzlové jdou po mně. Brosnan a ta jeho přítelkyně, a brigádní generál Ferguson. Všechno hodí na mě." Fahy se otočil, promluvila Angel: "Nemohli bysme letět s vámi, pane Dillone?"

Odložil šálek a dal jí ruce kolem ramen. "Není potřeba, Angel. To já utíkám, ne ty nebo Danny. O vás ani nevědí, že existujete."

Došel k telefonu, zvedl sluchátko a zavolal na letiště v Grimethorpe. Grant se ozval okamžitě. "Ano, kdo volá?"

"Peter Hilton, kamaráde." Dillon se znovu vžil do role člověka, který výchovu a vzdělání získal na soukromé škole. "Ohledně mého letu je vše v pořádku? Není příliš mnoho sněhu?"

"Tam na druhé straně sníh není," odpověděl Grant. "Ale start tady může mít svý mouchy. Kdy chcete vyrazit?"

"Budu tam u vás za půl hodiny. Vyhovuje vám to?" zeptal se Dillon.

"Počkám na vás."

Když Dillon zavěsil, Angel vykřikla: "Ne, strýčku Danny."

Dillon se otočil a spatřil Fahyho, jak stojí ve dveřích a v obou rukou svírá brokovnici. "Ale mně to nevyhovuje, Seane," řekl zvolna a natáhl palcem úderníky do zadní polohy.

"Krucinál Danny, nedělej to."

"Poletíme s tebou, Seane, a tím to končí."

"Bojiš se o své peníze, Danny? Copak jsem ti neříkal, že ten člověk, pro kterého pracuju, to vyplatí kdekoliv?"

Fahy se třásl, brokovnice se mu v rukou chvěla. "Ne, nejde o peníze." Trochu ztratil rovnováhu. "Mám strach, Seane. Ježíši, když jsem to viděl v televizi. Jestli mě chytnou, strávím zbytek života v kriminále. Jsem na to moc starej, Seane."

"Tak především, proč jsi do toho se mnou šel?"

"To kdybych věděl. Seděl jsem tady a celý ty roky se strašně nudil. Ta dodávka, minomety, to bylo jen, abych měl co dělat, fantazie, a pak se objevíš ty, a najednou to bylo skutečný."

"Chápu," přikývl Dillon.

Fahy pozvedl brokovnici. "Takže je to tak, Seane. Jestli nepoletíme my, nepoletíš ani ty."

Dillonova ruka nahnátla pažbu beretty, vymrštil paži a zasáhl Fahyho dvakrát do srdce. Ten se vypoťácel ven a ještě stačil zasáhnout protější stěnu. Pak se svalil na podlahu.

Angel vykřikla, vyběhla do předsíně a klekla si vedle Fahyho. Pomalu vstávala a upřeně hleděla na Dillona. "Zabil jste ho."

"Žádnou jinou možnost mi nedal."

Otočila se, rychle otevřela hlavní dveře a Dillon vyběhl za ní. Vrhla se přes dvůr do stodoly a zmizela. Dillon došel ke vchodu, tam se zastavil a naslouchal. Odněkud z pudy se ozvalo zašustění, dolů se snášely kousky slámy.

"Angel, poslouchej. Vezmu tě s sebou."

"Ne, nevěmete. Zabijete mě stejně jako strýčka Dannyho. Jste prachsprostej vrah." Mluvila přidušeným hlasem.

Po chvíli natáhl levou ruku a zamířil berettou směrem k pudy. "A cos čekala? Co sis myslela, k čemu to povede."

Nastalo ticho. Otočil se, spěšně přeběhl do domku a překročil Fahyho tělo. Zasunul si berettu za opasek, vzal si aktovku a velký vak s oblečením a vrátil se zpátky ke stodole. Všechno položil do morrise na sedadlo vedle řidiče.

Zkusil to ještě jednou. "Pojď se mnou, Angel, nikdy bych ti neublížil, přísahám." Nedostalo se mu žádné odpovědi. "Tak si jdi třeba k čertu," zvolal, vlezl si za volant a odjel.

Za chvíli, když už nastalo úplné ticho, slezla Angel po žebříku dolů a zamířila do domku. Seděla vedle mrtvolu svého strýčka, opřená o stěnu, hleděla do prázdna a nepohnula se, ani když venku na dvoře zaslechla auto.

ČTRNÁCT

Ranvej na letišti v Grimethorpe byla pokrytá sněhem. Všechny dveře do hangáru byly zavřené a po letadle ani stopy. Z ocelové roury od kamen stoupal dým, což byla jediná známka života, kterou Dillon upozoroval. Před chatou a starou věží zastavil. Vystoupil, vzal si aktovku a velký vak a zamířil ke dveřím. Bili Grant stál u kamen a popíjel kávu.

"A, tady jste, příteli. Vypadalo to tu opuštěně," řekl Dillon. "Už jsem si začínal dělat starosti."

"Není potřeba." Grant měl na sobě starou černou leteckou kombinézu a kožený svrchník. Sáhl po láhvi skotské a trochu si nalil do hrníčku.

Dillon odložil vak, ale aktovku nepouštěl z ruky. "Poslyšte, je něco takového moudré, příteli?" zeptal se tónem, který prozrazoval soukromé vzdělání.

"Nikdy jsem nebyl nějak zvlášť moudrý, příteli." Zdálo se, že ho Grant posměšným způsobem napodobuje. "Proto jsem taky skončil v takový díře."

Přistoupil ke stolu a posadil se za něj. Dillon spatřil leteckou mapu, oblast Lamanšského průlivu, pobřeží Normandie, přístupové trasy k Cherbourgu, tedy právě mapu, kterou si den předtím prohlíželi s Angel.

"Podívejte, opravdu rád bych vyrazil, příteli. Pokud si děláte starosti o peníze, dám vám je v hotovosti."

Rozevřel aktovku. "Jistě nebudete mít nic proti americkým dolarům."

"Ne, ale jsem proti tomu, aby ze mě někdo dělal blbečka." Grant ukázal na mapu. "Na nákej Land's End se vám můžu vysrat. Moc dobře jsem viděl, jak jste tehdy večer koukali s tou holkou do tyhle mapy.

Lamanšský průliv a francouzské pobřeží. Takže bych rád věděl, kam se mě to pokoušíte dostat."

"Opravdu se chováte velmi pošetile," vzdychl Dillon.

Grant otevřel zásuvku a vytáhl z ní starý revolver značky Webley. "Uvidíme, že? Ted' pěkně položte tu aktovku na stůl a odstupte, já mrknu, copak tu máme."

"Zajisté, příteli, k čemu to násilí." Dillon přistoupil ke stolu a položil na něj aktovku. V témže okamžiku vytáhl zpoza opasku berettu, natáhl se přes stůl a z bezprostřední blízkosti Granta bez okolků zastřelil. Grant upadl přes židli. Dillon vrátil berettu za opasek, složil mapu a přidržel si ji v podpaží. Pak popadl vak i aktovku a vyšel z místnosti. Sněhem se prodíral k hangáru. Dovnitř se dostal menšími dvířky, odsunul zástrčku a otevřel posuvné dveře. Odkryl tak přístup k oběma letadlům. Vybral si typ Cessna Conquest, snad proto, že stálo blíž. Schůdky byly přisunuta. Vystoupil po nich, hodil dovnitř svůj vak i

aktovku a zavřel za sebou dveře.

Usadil se na levém sedadle pilota a studoval mapu. K přistávacímu pásu v St Denis to bylo asi dvě stě třicet kilometrů. Pokud by nenarazil na problémy spojené s protivětre, měl by tu vzdálenost překonat s takovýmhle letadlem za pětáctyřicet minut. Nebude to plánovaný let, samozřejmě, takže se někomu objeví na radarovém monitoru jako přízrak, neidentifikované letadlo, ale to nevadí. Kdyby se pustil přímo k moři přes Brighton, ztratil by se někde uprostřed průlivu dřív, než by si někdo uvědomil, co se vůbec děje. Otázkou bylo, jak se přiblížit k St Denis. Kdyby přiletěl k pobřeží ve výšce sto osmdesáti metrů, tak by se určitě dostal pod dosah radarů umístěných na letišti Maupertus v Cherbourgu.

Položil si mapu na druhé sedadlo, kde na ni dobře viděl, nastartoval, nejprve zažehl levý motor, potom pravý. Vyjel z hangáru a zastavil se, aby si důkladně překontroloval pilotní kabinu. Palivové nádrže byly opravdu plné. Dillon se připoutal, roloval přes přistávací plochu až k okraji ranveje.

Zaujal náležitou polohu vůči větru a vystartoval. Okamžitě zaregistroval odpor sněhu, zvýšil výkon a pustil to, jak se dalo. Conquest se zvedl a začal stoupat. Natočil se tak, aby zamířil k Brightonu. Dole pod sebou spatřil černou limuzínu, jak projíždí mezi stromy a směřuje k hangárům.

"U všech čertů, kdopak to asi je?" zeptal se tiše sám sebe. "Jestli jdete po mně, máte smůlu." Vychýlil letadlo velkým obloukem a vyrazil k pobřeží.

Angel seděla u kuchyňského stolu a držela hrníček s kávou, kterou jí uvařila Mary. Brosnan a Hany Flood s obvázanou rukou stáli a poslouchali. Charlie Salter se opíral o dveře.

"Tedy v Downing Street byl Dillon a váš strýček, to chcete říct?" tázala se Mary.

Angel přikývla. "Řídila jsem morrise a v něm byla Dillonova motorka. Ten jel za strýčkem Dannym ve fordů." Vypadala jako omámená. "Vezla jsem je zpátky z Bayswateru a strýček Danny měl strach, strach z toho, co by se mohlo stát."

"A Dillon?" zeptala se Mary.

"Ten odletěl z letiště, tam u silnice, v Grimethorpe. Dojednal si všechno s panem Grantem, který má to letiště na starosti. Tvrdil, že chce letět do Land's End, ale nechtěl."

Seděla, svírala rukama hrníček a zírala do prázdna. Brosnan ji vlídně vyběděl? "Kam chtěl letět, Angel, víš to?"

"Ukázal mi to na mapě. Bylo to ve Francii. Od Cherbourgu dolů podle pobřeží. Bylo tam označené místo pro přistávání. Jmenuje se to St Denis."

"Seš si jistá?" zeptal se Brosnan.

"Ano, určitě. Strýček Danny ho poprosil, aby nás vzal taky, ale on nechtěl, tak se strýček Danny rozzlobil. Došel si pro brokovnici, postavil se ve dveřích a pak..." Rozplakala se.

Mary ji objala kolem ramen. "Teď už je to v pořádku, už je to dobrý."

"Stalo se ještě něco jiného?" zeptal se Brosnan.

"Myslím, že ne." Angel stále ještě vypadala jako omámená. "Nabízel strýčkovi Dannymu peníze. Říkal, že ten člověk, pro kterého pracuje, by dokázal zařídít proplacení peněz kdekoliv na světě."

"Řekl, kdo ten člověk je?" tázal se Brosnan.

"Ne, nikdy." Trochu ožila. "Ale zato říkal, že pracuje pro Araby, tehdy, když přišel poprvé."

Mary se podívala na Brosnana. "Irák?"

"Já jsem si přece vždycky myslel, že je to možné."

"Dobrá, vyrazíme," vyzval je Flood. "Prověříme si to v tom Grimethorpe. Ty tu zůstaň s tím děvčetem, Charlie," nařídil Salterovi, "než přijede kavalérie. My si vezmeme mercedes." Otočil se a vyšel jako první.

Ve velké hale v St Denis postával Rašid, Aroun a Makejev, popíjeli šampaňské a čekali na televizní zprávy.

"V Bagdádu to bude slavný den," řekl Aroun. "Teď lidi poznají, jak silného mají prezidenta."

Na obrazovce se objevil reportér. Stručně podal zprávu, poté následovaly záběry. Zasněžený Whitehall, královská jízdní garda, zadní trakt objektu v Downing Street číslo deset, záclony visící na rozbitých oknech, Mountbatten Green a předseda vlády, jak zjišťuje rozsah škod. Všichni tři muži strnuli v ohromujícím tichu.

Nejprve promluvil Aroun. "Netrefil se," zašeptal. "Všechno bylo na nic. Pár rozbitých oken, na zahradě kráter."

"Ale útok se uskutečnil," protestoval Makejev. "Nejsenzačnější útok na britskou vládu, k jakému kdy došlo, a k tomu ještě na samotné sídlo moci."

"To nikoho nezajímá, to je každému fuk." Aroun mrštil skleničkou proti krbu. "Potřebovali jsme výsledek a on nám neposkytl žádný. Neuspěl u Thatcherové a selhal u britského premiéra. Přes všechny tvoje velký sliby, Josefe!"

Posadil se ke stolu na židli s vysokým opěradlem. "Ještě dobře, že jsme mu nezaplatili ten milion liber," řekl Rašid.

"To je pravda," přitakal Aroun. "Ale peníze, to je na tom to nejmenší. V sázce je moje osobní postavení u prezidenta."

"Takže co budeme dělat?" tázal se Makejev.

"Dělat?" Aroun pohlédl na Rašida. "Dopřejeme našemu příteli Dillonovi za tak chladného dne velice vřelé přijetí, či snad ne, Ali?"

"Dle vašich rozkazů, pane Aroune," reagoval Rašid.

"A co ty, Josefe, přidáš se k nám?" dotazoval se Aroun.

"Ovšem," přitakal Makejev, protože sotva mohl odpovědět něco jiného. "Ovšem." Když si naléval další skleničku šampaňského, třásl se mu ruce.

Když v Grimethorpe projížděl mercedes mezi stromy, udělal conquest oblouk a odlétal do dálky.

Brosnan řídil, Mary seděla vedle něj, Harry Flood vzadu.

Mary se vyklonila z okýnka. "Myslíte, že to je on?"

"Mohl by to být," přitakal Brosnan. "To brzy zjistíme."

Projeli kolem odkrytého hangáru, kde stálo letadlo Navajo Chieftain, a zastavili před chatami. Ve chvílce Brosnan objevil Granta. "Tady," zavolal.

Mary a Flood k němu došli. "Takže v tom letadle byl samotný Dillon," poznamenala.

"Evidentně," pronesl Brosnan ponuře.

"Což znamená, že nám ten parchant zase vyklouzl," zavrčel Flood.

"Jen si nebudte tak jistý," odpověděla Mary. "V tom hangáru je ještě jedno letadlo." Otočila se a vyběhla ven.

"Co se děje?" zeptal se Flood.

"Kromě jiného je tato dáma také pilotkou armádního leteckého sboru," vysvětlil mu Brosnan.

Když dorazili do hangáru, dveře letadla byly už otevřené a Mary seděla v pilotní kabině. "Nádrže jsou plné," zvolala.

"Chceš letět za ním?" tázal se Brosnan.

"Proč ne? S trochou štěstí se mu pověsíme na paty." Vypadala odhodlaně, otevřela kabelku a vyndala malý radiotelefon. "Přece toho chlapa nenechám pláchnout. Je potřeba ho jednou pro vždy odstranit." Vyšla ven, vysunula anténu a vytočila číslo Fergusonova automobilu.

Limuzína, která jela na čele konvoje šesti vozů Speciálního oddělení, vjížděla právě do Dorkingu, když Ferguson zachytil Maryin telefonát. Detektivní inspektor Lane seděl vedle něj, seržant Mackie vepředu vedle řidiče.

"Plně souhlasím," řekl po chvíli. "Musíš co nejdřív vyrazit za Dillonem do St Denis. Co ode mne potřebuješ?"

"Promluvte s plukovníkem Hernuem. Požádejte ho, ať zjistí, komu patří ten přistávací pás, abysme věděli, kam se to dostaneme. Bude evidentně chtít přijet osobně, jenže to nějaký čas potrvá. Ať se spojí s příslušnými úřady na letišti Maupertus v Cherbourgu. Ty nám můžou zprostředkovat spojení, až se přiblížím k francouzskému pobřeží."

"Okamžitě to zařídím a ty si poznamenej tuhle radiovou frekvenci." Rychle jí poskytl náležité údaje. "To je přímé spojení ke mně na ministerstvo. Jestli ještě nebudu zpátky v Londýně, tak tě se mnou propojí."

"V pořádku, pane."

"A Mary, miláčku," řekl už jiným tónem, "bud' opatrná. Opravdu si dej pozor."

"Vynasnažím se, pane." Uložila telefon zpátky do kabelky a vrátila se do hangáru.

"Tak vydáme se na cestu?" zeptal se Brosnan.

"Promluví s Maxem Hernuem v Paříži. A zařídí spojení s letištěm Maupertus v Cherbourgu." Poněkud křečovitě se usmála. "Tak pojd'te, vyrazíme. Byla by ostuda, kdybysme tam doletěli a zjistili, že nám pláchl."

Vyšplhala do letadla a vlezla si do pilotního prostoru. Harry Flood se usadil v kabině do jednoho sedadla, Brosnan zavřel dveře a sedl si vedle Mary na místo druhého pilota. Mary zapnula nejdřív jeden motor a poté druhý, přehlédla pilotní kabinu a vyjela z hangáru. Začalo sněžit, slabý vítr popoháněl sních napříč rozjezdovou drahou a vytvářel bílou clonu. Rolovala na okraj ranveje a otočila se.

"Připraveni?" zeptala se.

Brosnan přikývl. Zvýšila výkon, letadlo se s řevem přehnalo po ranveji a vzneslo se k šedé obloze.

Max Hernu seděl u stolu ve své kanceláři a společně s inspektorem Savarym procházeli nějaké papíry. V té chvíli k němu přepojili Fergusona. "Charlesi, dneska ráno máte v Londýně pěkně rušno, co?"

"Moc se nesměj, příteli, protože celá ta legrácka ti docela klidně může spadnout do klína. Ted' poslouchej, úkol číslo jedna. V místě zvaném St Denis, od Cherbourgu dolů podél pobřeží, se nachází jedna soukromá ran vej. Komu patří?"

Hernu zakryl sluchátko rukou a obrátil se k Savarymu: "Zjistěte přes počítač, kdo vlastní soukromou startovací a přistávací dráhu v St Denis na pobřeží Normandie." Savary se vyřítit ven a Hernu pokračoval: "Řekni mi, Charlesi, co má tohle všechno znamenat."

Ferguson mu to stručně shrnul. "Tentokrát toho parchanta musíme dostat, Maxi, prostě ho vyřid'te nadobro," řekl závěrem.

"Souhlasím, příteli." Savary přispěchal s kouskem papíru a předal ho Hernuovi, ten překvapením hvízdal.

"Dotyčná rozjezdová dráha je součástí pozemku Château St Denis, jehož majitelem je Michael Aroun."

"Ten irácký miliardář?" Ferguson se uštěpačně zasmál. "Tím se vše vysvětluje. Zařid', prosím tě, v Cherbourgu pro Mary Tannerovou povolení k přistání a o všem ji informuj."

"Samozřejmě, příteli. Taky hned seženu letadlo a vypravím se tam sám osobně s lidmi z Pětky."

"Lovu zdar nám všem," zakončil Ferguson a zavěsil.

Nad pobřežím Normandie ležely nízko nad zemí mraky. Dillon, který byl ještě několik kilometrů od pobřeží, se z nich vynořil ve výšce asi tři sta metrů a pomalu klesal; k pobřežní hranici se přibližoval ve výšce asi sto padesáti metrů nad rozbouřeným mořem s bílou pokrývkou.

Cesta uplynula jako sen, naprosto bez potíží. Řízení letadla bylo vždycky jeho silnou stránkou. Už nad pevninou spatřil Château St Denis, místo položené na okraji útesů; přistávací dráha byla o pár set metrů dál. Pokrýval ji sněhový poprašek, ale ne tak silný jako v Anglii. Poblíž stál malý hangár smontovaný z prefabrikovaných částí; před ním spatřil letadlo Citation. Dillon přeletěl nad budovou, obrátil se proti větru, vysunul přistávací klapky a naprosto dokonale dosedl.

Aroun s Makejevem seděli u krbu ve velké hale, když nad budovou zaslechli letadlo. Rašid k nim přiběhl a otevřel francouzské okno. Společně vystoupili na terasu pokrytou sněhem. Aroun si vzal dalekohled. Na přistávacím pruhu ve vzdálenosti asi tří set metrů dosedla cesna a rolovala k hangáru. Otočila se a zaparkovala vedle druhého letadla.

"Tak a je tady," řekl Aroun.

Zaostřil dalekohled. Dveře se otevřely a v nich se objevil Dillon. Aroun podal dalekohled Rašidovi a Makejevovi.

"Sejdu dolů a dojeďu pro něj autem," nabídl se Rašid.

"Ne, to nedělej," zadržel ho Aroun. "Jen ať se ten parchant pěkně brodí sněhem, tak si představuju uvítání; a až vstoupí do budovy, nepůjdeme mu naproti, ale budeme tu na něj čekat."

Dillon nechal vak i aktovku v letadle a vystoupil. Přešel k vedlejšímu stroji a zapálil si cigaretu. Ten typ

znal, mnohokrát s ním letěl, když byl na Středním východě, osobně si ho oblíbil. Dokouřil cigaretu a zapálil si další. Bylo strašně chladno a všude naprostý klid, uplynulo patnáct minut a pořád nic.

"Takže takhle je to," řekl si tiše pro sebe a vydal se zpátky ke conquestu.

Otevřel aktovku, překontroloval si walthera i tlumič, za opasek si zasunul berettu, do jedné ruky vzal vak, do druhé aktovku, přešel ranvej a pustil se po trati mezi stromy.

Když byla Mary pětasedesát kilometrů od pobřeží, ohlásila se věži na letišti Maupertus. Okamžitě jí odpověděli.

"Očekáváme vás."

"Mám povolení k přistání na dráze v St Denis?" zeptala se.

"Rychle se stahují mraky. Před dvaceti minutami byly tři sta metrů nad povrchem, teď maximálně dvě stě. Zkuste to raději tady."

Brosnan to poslouchal v druhých sluchátkách. Znepokojeně se na ni obrátil. "To nemůžeme udělat, teď ne."

Mary odpověděla letišti Maupertus: "Je to tak velice naléhavé, že to posoudím až na místě."

"Máme pro vás zprávu od plukovníka Hernua."

"Přečtěte ji."

"Přistávací a startovací dráha St Denis je součástí Château St Denis a majitelem je pan Michael Aroun."

"Děkuji," řekla tiše. "Konec vysílání." Obrátila se na Brosnana. "Slyšels to? Michael Aroun."

"Jeden z nejbohatších lidí na světě," doplnil ji Brosnan, "a Iráčan."

"Všechno to do sebe zapadá," řekla.

Rozepnul si bezpečnostní pás. "Jdu to říct Harrymu."

Dillon se brodil sněhem směrem k terase v přední části budovy. Všichni tři muži ho sledovali. Aroun řekl:

"Ty víš, co dělat, Josefe."

"Ovšem." Makejev vytáhl z kapsy automatickou pistoli Makarov, ujistil se, že je připravena, a dal si ji zpátky do kapsy.

"Jdi a pusť ho dovnitř, Ali," vybídl Aroun Rašida.

Rašid vyšel ven. Aroun se vrátil k pohovce u krbu, vzal si noviny a přistoupil ke stolu. Posadil se, noviny rozložil na stole, vytáhl z kapsy revolver značky Smith & Wesson a zasunul ho pod ně.

Rašid otevřel dveře, Dillon zrovna vystupoval po zasněžených schodech. "Pane Dillone," usmál se mladý kapitán. "Tak vy jste to dokázal."

"Velice bych ocenil, kdyby mě sem byl od letadla někdo přivez," odpověděl mu Dillon.

"Pan Aroun čeká uvnitř. Dovolte, abych vzal vaše zavazadla."

Dillon si ponechal aktovku. "Tohle si vezmu," usmál se. "Je tu zbytek hotovosti."

Šel za Rašidem velkou chodbou, jejíž podlahu tvořily černé a bílé dlaždičky. Ve velké hale už čekal Aroun. "Pojďte dále, pane Dillone," uvítal ho Iráčan.

"Bůh požehnej všem," pozdravil Dillon, přešel ke stolu a tam zůstal stát; aktovku držel v pravé ruce.

"Nijak zvlášť dobře jste si nepočínal," řekl Aroun.

Dillon pokrčil rameny. "Někdy člověk vyhraje, někdy prohraje."

"Sliboval jste mi velké věci, chtěl jste podpálit celý svět."

"Snad někdy jindy." Dillon položil aktovku na stůl.

"Někdy jindy?" Arounova tvář se náhle zkrivila zlostí. "Někdy jindy? Dovolte, abych vám řekl, co jste provedl. Selhal jste nejen u mne, ale i u Saddáma Husajna, prezidenta mé země. Zavázal jsem se mu svým slovem. Moje slovo i moje čest jsou kvůli vašemu selhání rozdraceny na prach."

"Co chcete, abych udělal? Mám do nekonečna opakovat, že mě to mrzí?"

Rašid seděl na jednom konci stolu a pohupoval nohama. "Za daných okolností," řekl Aroun, "by bylo moudré tomuto muži nezaplatit."

"O čem to mluví?" pronesl Dillon.

"O tom milionu dopředu, který jsem měl podle vás nechat v Curychu."

"Mluvil jsem s ředitelem. Ten potvrdil, že peníze byly uloženy na můj účet," řekl Dillon.

"Podle mých instrukcí, blázne! U té banky mi patří celé miliony. Stačilo mu pohrozit, že všechno převedu jinam, aby tancoval, jak já písknu."

"To jste neměl dělat," promluvil Dillon chladně. "Já vždy držím své slovo, pane Aroune. A od ostatních očekávám, že dodrží své. Je to věc cti."

"Cti? Vy se mnou hovoříte o cti?" Aroun se hlasitě rozesmál. "Co si o tom myslíš, Josefe?"

Makejev, který stál za dveřmi, předstoupil a v ruce držel pistoli. Dillon se napůl otočil a Rus řekl: "Jen klid, Seane, klid."

"Nejsem snad vždycky klidný, Josefe?" zeptal se Dillon.

"Ruce za hlavu, pane Dillone," vyzval ho Rašid. Dillon poslechl. Rašid rozeplnul jezdecký kabát, pátral po zbrani a žádnou nenašel. Přejel rukama kolem Dillonova pasu a narazil na berettu. "Velmi rafinované," řekl a položil pistoli na stůl.

"Můžu si zapálit?" Dillon vsunul ruku do kapsy, Aroun odsunul noviny stranou a popadl Smith & Wesson. Dillon vytáhl balíček cigaret. "V pořádku?" Jednu si zasunul mezi rty a Rašid mu připálil. Ir zůstal stát a cigareta mu volně visela z úst. "Co se bude dít teď? Odpráskne mě Josef?"

"Ne, to potěšení si vyhrazuju pro sebe," promluvil Aroun.

"Pane Aroune, jednejme rozumně." Dillon prudce uvolnil zámky na své aktovce a začal ji otvírat. "Vrátím vám zbytek provozních peněz a budeme si kvít. Co vy na to?"

"Myslíte si, že to peníze můžou srovnat?" zeptal se Aroun.

"Vlastně ne," odpověděl Dillon, vytáhl z aktovky walthera a střelil ho mezi oči. Aroun se převálil, židle pod ním se skácela a Dillon se rychle otočil. Bleskově poklekl a dvakrát zasáhl Makejeva. Rus stačil ještě nazdařbůh vystřelit.

Dillon už byl na nohou, otočil se, v ruce walthera, kterým mířil na Rašida; ten měl ruce vzhůru ve výši ramen. "Toho není zapotřebí, pane Dillone, mohl bych být ještě užitečný."

"To máš setsakramentsky pravdu," souhlasil Dillon.

Najednou se ozval hluk přelétajícího letadla. Dillon chytil Rašida za rameno a dotlačil ho k francouzskému oknu. "Otevři to," přikázal.

Rašid poslechl a oba vyšli na terasu, odkud viděli, jak neznámé letadlo přistálo navzdory houstnoucí mlze.

"Kdo by to tak asi mohl být?" ptal se Dillon. "Tvoji přátelé?"

"Nikoho jsme nečekali, přísahám." Dillon dostřkal Rašida zpátky do místnosti a konec tlumiče mu přiložil na krk. "Aroun měl hezký soukromý sejf bezpečně schovaný v apartmá v avenue Victora Huga v Paříži. Neříkej mi, že tady nic takového nemá."

Rašid neváhal. "Ve studovně. Ukážu vám ho."

"Ovšem že ukážeš," zasmál se Dillon a strkal ho před sebou ke dveřím.

Mary rolovala po dráze a zastavila v těsné blízkosti dalších dvou letadel. Vypnula motor. Brosnan už byl na cestě do kabiny a otevíral dveře. Rychle slezl dolů, obrátil se a podal Floodovi ruku. Mary sestupovala za nimi. Všude panoval klid, jen závaný větru občas načechraly sních.

"Citation?" podivila se Mary. "To nemůže být Hernu, na to neměl dost času."

"Určitě patří Arounovi," odhadoval Brosnan.

Flood ukázal na Dillonovy stopy, ve sněhu jasné viditelné; směřovaly k cestě mezi stromy. Zámek se hrdě tyčil na druhé straně. "Dáme se tudy," vybídl je a vyrazil jako první. Mary a Brosnan ho následovali.

PATNÁCT

Studovna byla překvapivě malá, obložená vyleštěným dubovým dřevem. Na stěnách visely obvyklé olejomalby bývalých aristokratů. Stál tu starožitný psací stůl s židlí, krb, v němž se netopilo, televizor a fax a u jedné stěny byly police s knihami.

"Pohni sebou," houkl Dillon, posadil se na stůl a zapálil si cigaretu.

Rašid přistoupil ke krbu a položil ruku na obložení po pravé straně, kde byla evidentně skrytá pružinka.

Jeden panel se otevřel do místnosti a za ním se objevil malý sejf. Rašid otočil číselníkem uprostřed, dozadu, dopředu, potom vyzkoušel páčku. Sejf se nedal otevřít.

"Musíš se líp snažit," pobídl ho Dillon.

"Dejte mi čas." Rašid se potil. "Určitě jsem musel zvolit špatnou kombinaci. Zkusím to ještě jednou." Zkoušel to, ustal jen na chvíli, aby si setřel z čela pot. Potom se ozvalo cvaknutí, které zaslechl i Dillon.

"A je to," vydechl Rašid.

"Dobře," pochválil ho Dillon. "Rychle, ať s tím pohnem." Natáhl levou ruku a waltherem mířil na Rašidova záda.

Rašid otevřel sejf, sáhl dovnitř, otočil se a v ruce držel browning. Dillon ho střelil do ramene, Rašid se pootočil a Dillon ho střelil ještě jednou do zad. Mladý Iráčan narazil na stěnu, upadl a převrátil se na obličej.

Dillon nad ním chvíli postál. "Nikdy se nepoučíte, lidi jako vy," zamumlal tiše.

Podíval se do sejfu na úhledné balíčky stodolarových bankovek, francouzských franků, a anglických padesátilibrovek. Vrátil se do prostorné haly a vzal si svou aktovku. Ve studovně ji na stole otevřel a naplnil ji tolika penězi ze sejfu, kolik se do ní vešlo, přitom si pro sebe tiše pohvizdoval. Když už aktovka více nepojmula, zmáčkl ji a zavřel. Právě v tom okamžiku se otevřely hlavní dveře.

Brosnan šel nahoru první po zasněžených schodech, v pravé ruce držel browning, který mu dal Mordecai. Okamžik zaváhal a potom zkusil otevřít hlavní dveře. Otevřely se, sotva se jich dotkl.

"Opatrně," napomenul ho Flood.

Brosnan nahlédl dovnitř a spatřil rozsáhlou plochu černobílých dlaždiček a točité schodiště. "Ticho jako v hrobě. Jdu dovnitř."

Brosnan vyrazil a Flood se obrátil k Mary: "Zůstaňte tu okamžik," a vešel dovnitř.

Dvojité dveře do velké haly zely dokořán a Brosnan okamžitě spatřil Makejevovo tělo. Zastavil se, pak vstoupil do haly, browning stále držel v pohotovosti. "Byl tady, no dobrá. A kdopak je tohle?"

"Další leží támhle u stolu," řekl mu Flood.

Obešli stůl, Brosnan si klekl na jedno koleno a převrátil mrtvolu. "Pane jo," pronesl Harry Flood.

"Dokonce i já vím, kdo to je. Michael Aroun."

Mary vešla do vstupní haly, zavřela za sebou dveře a sledovala oba muže, jak jdou do velké haly. Zleva zaslechl slabé, podivné vrznutí, otočila se a spatřila otevřené dveře studovny. Vytáhla z kabelky kolt ráže 0.25 a vykročila vpřed.

Když se přiblížila ke dveřím, spatřila stůl a rovněž Rašida ležícího poblíž na podlaze. Podvědomě vklouzla dovnitř, zpoza dveří se vynořil Dillon, vytrhl jí kolt z ruky a zasunul si ho do kapsy.

"Tak tedy," řekl, "za co vděčím za tak neočekávané potěšení?" a vrazil jí walthera do boku.

"Ale proč by ho zabíjel?" ptal se Flood Brosnana. "Tomu nerozumím."

"Protože ten parchant mě podfouknul. Protože nechtěl platit své dluhy."

Otočili se a u dveří spatřili Mary a za ní Dillona. V levé ruce svíral walthera, v druhé aktovku. Brosnan pozvedl browning. "Hod' ho na podlahu a kopni ho ke mně, Martine, jinak bude mrtvá. Ty víš, že to myslím vážně."

Brosnan browning opatrně položil a pak ho poslal přes parketovou podlahu.

"Výborně," pochválil ho Dillon. "Takhle je to mnohem lepší." Postrčil Mary k nim a browning poslal do místnosti před halou tak, že ho odkopl špičkou boty.

"Arouna jsme poznali, ale jen tak pro zajímavost, kdo je tohle?" Brosnan ukázal na Makejeva.

"Plukovník Josef Makejev, KGB, stanoviště v Paříži. To on mne do téhle věci zatahnul. Stoupenec tvrdé linie, neměl rád Gorbačova ani to, o co se tenhle politik pokouší."

"Ve studovně je ještě jeden mrtvý," řekla Mary Brosnanovi.

"Ali Rašid, irácký kapitán ze zpravodajských služeb, Arounův pomocník," vysvětloval Dillon.

"Zbraně na prodej, že, Seane?" Brosnan pokynul hlavou směrem k Arounovi. "Proč jsi ho vlastně zabil?"

"Už jsem ti to říkal, protože nechtěl platit své dluhy. Otázka cti, Martine, já vždy dodržím slovo, to ty víš."

On to své nedodržel. Jak jste mě k čertu našli?"

"Jistá dáma jménem Myra Harveyová tě včera večer nechala sledovat. To nás přivedlo do Cadge End. Začínáš být neopatrný, Seane."

"To se ti jen zdá. Pokud to pro tebe bude útěcha, jediným důvodem, proč jsme neposlali celý britský válečný kabinet do pekla, bylo to, že ty a tvoji přátelé jste se k nám dost nebezpečně přiblížili. To mě nutilo dělat věci ve spěchu, což je vždycky osudné. Danny chtěl na ty kyslíkový láhve, který jsme použili jako minometné bomby, přidělat ještě stabilizační křídýlka nebo co. To by zcela změnilo situaci, pokud jde o přesnost, ale nebyl čas, kvůli vám."

"To rád slyším," připustil Brosnan.

"A jak jste mě našli tady?"

"To nám prozradila ta nešťastná dívka," vysvětlila mu Mary.

"Angel? Je mi jí líto. Milé děvče."

"A Danny Fahy a Grant na letišti? Těch je ti taky líto?" zeptal se Brosnan.

"Neměli se do toho motat."

"V Belfastu - ta přestřelka u Tommyho McGuirea, to bylo vaše dílo?" zeptala se Mary.

"Jedno z mých lepších představení."

"A zpátky jste neletěl přímo do Londýna, že ne?"

"Letěl jsem do Glasgowu, odtamtud pak kyvadlovou dopravou do Londýna."

"Tak co bude teď?" zeptal se Brosnan.

"Se mnou?" Dillon pozvedl aktovku. "Mám u sebe na hotovosti docela slušnou sumičku, která byla tady v Arounově sejfu, a mám letadla na výběr. Celý svět je pro mne otevřený. Kdekoliv, kromě Iráku."

"A co s námi?" Harry Flood vypadal špatně, tvář měl staženou bolestí. Podařilo se mu uvolnit levou paži ze smyčky.

"Ano, a co my?" tázala se Mary. "Zabil jste zatím každého, proč ne ještě tři?"

"Ale já nemám žádnou jinou možnost," pronesl Dillon klidně.

"Ty ne, ale já jo, ty parchante."

Harry Flood zajel pravou rukou do smyčky, vytáhl walthera a střelil Dillona dvakrát do srdce. Ten zavrával, padl pozpátku na obložení, upustil aktovku, sklouzl na podlahu a v křečích se převrátil. Náhle znehybněl, zůstal ležet obličejem k podlaze, walthera s tlumičem stále svíral v levé ruce.

Ferguson se už vracel do Londýna, když mu Mary zavolala telefonem v Arounově studovně.

"Dostali jsme ho, pane," oznámila suše, když se Ferguson ohlásil.

"Povídejte mi o tom."

Řekla mu o Michaelu Arounovi, Makejevovi, Ali Rašidovi, prostě o všem. "Tak, takhle to je, pane," skončila.

"Zdá se, že by to tak mohlo být. Vracím se do Londýna, právě jsme projeli Epsomem. Na farmě Cadge End jsem nechal detektivního inspektora Lanea, aby mohl vše vyšetřit."

"Co teď, pane brigádní generále?"

"Nasedni do letadla a okamžitě zmiz. Nezapomeň, že jste na francouzském území. Zavolám ihned Hernuovi. Ten se o všechno postará. Ozvi se mi, až budeš v polovině letu, a já ti řeknu, kde přistaneš." Okamžitě zavěsil a zavolal do Hernuovy kanceláře. Sluchátko zvedl Savary. "Tady Ferguson, znáte čas příletu plukovníka Hernua do St Denis?"

"Počasí tam není moc dobré, pane brigádní generále. Přistanou na letišti Maupertus v Cherbourgu a dál pojedou autem."

"To, co tam uvidí, překonává poslední jednání Macbetha," řekl Ferguson, "takže dovolte, abych vám dodal pár informací."

Na startovací dráze nepřesahovala viditelnost víc než sto metrů, od moře se hnala mlha. Mary Tannerová dorolovala Navajo na okraj ranveje, Brosnan seděl vedle ní. Flood se vyklonil ze svého sedadla a nahlédl do pilotní kabiny.

"Jste si jisti, že to zvládneme?" zeptal se.

"Za takových podmínek je problém přistát, ne odstartovat," řekla a vyrazila vpřed do šedého valu. Pomalu stoupali, postupně nechávali mlhu za sebou, až se objevili nad mořem. Letadlo se vyrovnalo ve výšce dva a půl tisíc metrů. Po chvilce zapnula automatického pilota a pohodlně se opřela.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Brosnan.

"Naprosto. Jen trochu utahaná, to je všechno. On byl tak - tak živelný. Nemůžu uvěřit tomu, že je mrtvý."

"Je naprosto kaput," usmál se Flood spokojeně. V jedné ruce držel menší láhev skotské, v druhé šálek z plastické hmoty, protože v letadle objevil malý bar.

"Myslel jsem, že nikdy nepiješ..." řekl Brosnan.

"Mimořádná příležitost." Flood pozvedl šálek. "Na Dillona. Ať se smaží v pekle."

Dillon vnímal hlasy, zavírání hlavních dveří. Když se probral, bylo to jako návrat ze smrti k životu. Bolest na prsou byla nesnesitelná, ale to ho vůbec nepřekvapovalo. Utrpěl značný otřes z toho, že byl zasažen z takové blízkosti. Prohlédl si na svém jezdeckém kabátě dvě nepravidelné díry, rozpojil zip a odložil walthera na podlahu. Náboje uvízly ve vestě, kterou mu dala Táňa, když se poprvé setkali. Uvolnil příchytky z přilnavé tkaniny, stáhl si vestu, vzal si svého walthera a vstal.

Jistou chvíli byl skutečně v bezvědomí, ale to je obecně známá zkušenost, když je člověk zasažený střelou z bezprostřední blízkosti a má na sobě nějaké neprůstřelné oblečení. Došel k baru a posilnil se trochou brandy. Rozhlédl se po místnosti a prohlédl si nehybná těla. Jeho aktovka ležela stále tam, kde ji upustil. A když zaslechl řev motoru startujícího letadla Navajo, bylo mu všechno jasné. Celou záležitost přenechali Francouzům, což bylo logické. Je to koneckonců jejich rajón a to pravděpodobně znamená, že na cestě sem jsou Hernu a chlapi z Akční služby.

Čas vyrazit, ale jak? Nalil si ještě trochu brandy a přemýšlel. K dispozici měl letadlo Citation Michaela Arouna, ale kam by mohl beze stopy odletět? Ne, nejlepší bude jako obvykle Paříž. Vždycky tam v tom labyrintu dokáže zmizet. Má tam loďku a taky to apartmá nad skladištěm v rue de Helier. Vše, co bude kdy potřebovat.

Dopil brandy, vzal si aktovku a zaváhal, když se podíval na titanovou vestu, ve které uvízly dvě střely.

Usmál se a tiše řekl: "Můžeš si nad tím bádát, Martine."

Doširoka roztáhl francouzské okno, chvilku postál na terase a zhluboka vdechoval chladný vzduch, potom sešel po schodech dolů do zahrady a rychle vykročil ke skupině stromů. Tiše si pohvizdoval.

Mary naladila rádio na frekvenci, kterou jí dal Ferguson. Její signál zachytilo okamžitě radiové pracoviště na Ministerstvu obrany, do provozu se uvedlo složité utajovací zařízení a pak na něj dostala spojení.

"Tak už jsme nad La Manchem, pane, míříme domů."

"Bude to Gatwick," upřesnil Ferguson. "Už vás čekají. Právě mi volal Hernu z auta, je na cestě do St Denis. Přesně jak jsem myslel. Francouzi nechtějí ve svém rajónu žádný zmatek. Aroun, Rašid a Makejev zemřeli při autonehodě, Dillon se dostane rovnou do hrobu pro lidi bez prostředků, žádné jméno, prostě jen číslo. Podobně tomu bude u nás s tím chlápkem - s tím Grantem."

"Ale jak, pane?"

"Jeden z našich lékařů už byl instruován, aby potvrdil, že Grant zemřel na srdeční infarkt. Od druhé světové války máme takovou instituci, která podobné záležitosti zařizuje. V Quiet Street na severu Londýna. Má i vlastní krematorium. Z Granta bude do zítřka pikslíčka šedého popela. Žádná pitva nebude."

"Ale co Jack Harvey?"

"To je trochu jiná věc. On a mladý Billy Watson jsou stále ještě u nás, v posteli v soukromém sanatoriu v Hampsteadu. Lidi ze Speciálního oddělení na ně dohlížíjí."

"Znamená to, že my nic nepodniknem?"

"Není třeba. Harvey si nebude chtít odsedět dvacet let ve vězení za spolupráci s IRA. On i jeho partáci budou pěkně mlčet. A jen tak mimochodem, KGB taky."

"A Angel?"

"Myslel jsem, že by mohla nějakou dobu zůstat u tebe. Věřím, že si s ní poradíš, drahoušku. Ženy si

navzájem porozumí, ne?" Nastala krátká odmlka a potom Ferguson řekl: "Ty to určitě pochopíš, Mary, ještě nikdy se to nestalo, nic takového."

"O tohle vám tedy jde, pane?"

"O tohle, Mary, brzy na shledanou."

Brosnan se zeptal: "Co chtěl ten starej otrava?"

Když skončila, Flood se nahlas rozesmál. "Takže se to nikdy nestalo? To je bezvadný."

"Co teď, Martine?" zeptala se Mary.

"Bůh ví." Pohodlně se opřel v sedadle a zavřel oči.

Obrátila se na Harryho Flooda, který jí připil na zdraví šálkem skotské. "Mne se neptej," zasmál se.

Povzdechla si, vypnula automatického pilota a ujala se řízení. Pomalu se blížili k anglickému pobřeží.

Ferguson dokončil svou zprávu a zavřel desky. Vstal a popošel k oknu. Znovu sněžilo. Pohlédl nalevo směrem ke křižovatce Horse Guards Avenue a Whitehall, kde se to všechno odehrálo. Byl unavený, tak unavený už dávno nebyl, ale jednu věc ještě musel udělat. Obrátil se ke svému stolu, už už sahal po sluchátku, když zazvonil telefon.

"Charlesi, jsem v St Denis a máme tady problémy," spustil Hernu.

"Povídej," vybídl ho Ferguson a žaludek se mu sevřel.

"Jsou tu jen tři, Makejev, Rašid a Michael Aroun."

"A Dillon?"

"Po něm není ani stopy, na podlaze je jen prvotřídní neprůstřelná vesta, v níž zůstaly dva náboje z walthera."

"Ach, bože můj," vydechl Ferguson, "ten parchant se tam někde ještě motá."

"Obávám se, že ano, Charlesi. Sdělím to samozřejmě policii a všem obvyklým agenturám, ale nemůžu říct, že bych to viděl nějak zvlášť růžově."

"Proč taky?" řekl Ferguson. "Nám se za dvacet let nepodařilo dotknout se Dillona ani rukou, tak proč by tomu mělo být jinak?" Zhluboka se nadechl. "V pořádku, Maxi, můžeš kdykoli zavolat."

Znovu se vrátil k oknu, stál a pozoroval padající sníh. Nemá smysl telefonovat do letadla, Mary, Brosnan a Flood se tu špatnou zprávu stejně brzo dozvědí. Ale jednu věc bylo třeba ještě udělat. Váhavě se otočil ke stolu, zvedl sluchátko utajeného telefonu a jen na malý okamžik ještě počkal, než požádal o hovor s předsedou vlády.

Blížil se večer, hustě sněžilo. Pierre Savigny, farmář z vesnice St Just poblíž Bayeux, jel opatrně po hlavní silnici do Caen ve svém starém nákladním citroenu. Málem přehlédl muže v jezdeckém koženém kabátě, který vstoupil do vozovky se vztyčenou paží.

Nákladník smykem zastavil. Dillon otevřel dveře na druhé straně od řidiče a usmál se. "Omlouvám se," řekl svou bezvadnou francouzštinou, "ale už dost hodnou chvíli jdu pěšky."

"A kam byste se chtěl dnes večer dostat za tak hnusného počasí?" zeptal se Savigny, když Dillon nastupoval.

"Do Caen. Doufám, že chytnu noční vlak do Paříže. Porouchala se mi motorka. Musel jsem ji nechat v Bayeux v garáži."

"To máte teda štěstí, příteli, zrovna jedu do Caen. S bramborama na zítřejší trh." Zařadil rychlost a rozjel se.

"Výborně." Dillon si dal do úst cigaretu a škrtl zapalovačem. Seděl ve voze s aktovkou na kolenou.

"Vy jste turista, monsieur?" zeptal se Savigny a přidal.

Sean Dillon se mírně usmál. "Vlastně ani ne," zaváhal. "Vlastně jen projíždím." Pohodlně se opřel o sedadlo a zavřel oči.